

Giới thiệu Cô Dâu Hai Trăm Triệu

Thể loại: Hiện đại

Converter: mèo suni

Editor: mèo suni

Số chương:10

Cô là cô dâu mà anh "mua" được nhưng cũng chính cô là người khiến anh phải chịu những tổn thương sâu sắc.

Vậy nên cuộc hôn nhân giữa anh và cô chính là một cuộc giao dịch với mục đích chính là để trả thù.

Không phải việc thỏa thuận giữa hai bên đã xong rồi sao? Anh ra tiền còn cô bán thân.

Nhưng tại sao khi nhìn cô vui vẻ uống trà, anh lại chẳng thể kiểm soát được bản thân mình đưa cho cô bánh quy mà cô thích ăn để dùng với trà?

Tại sao anh lại không ngần ngại ăn hết chén cháo cô đã vất vả nấu cho dù mùi vị đáng sợ đến đâu để rồi bị nhập viện.

Tại sao lại như vậy?

Kế hoạch mà anh đặt ra để hung hăng chà đạp cô ở dưới lòng bàn chân đâu rồi?

Kế hoạch châm chọc mỉa mai cô làm cô đau lòng nhưng lại không dám nói ra đâu mất rồi?

Ai nói cho anh biết đi, cuối cùng kế hoạch báo thù của anh đã xảy ra vấn đề ở chỗ nào vậy.....

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hai Trăm Triệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1-1: Mở đầu

“Mộ Nguyệt Phong, ba mẹ em đi vắng, kêu em đến nhà anh, có được không?” Lăng Tâm Đồng mang cặp sách đi đến gần nhà họ Mộ, ấn chuông điện không được, cô đành phải dùng sức gõ cửa.

Qua hồi lâu, con một của nhà họ Mộ, Mộ Nguyệt Phong đi ra mở cửa.

“Đương nhiên có thể, mau vào.” Mộ Nguyệt Phong diện*đan.le\$quydon lớn hơn cô hai tuổi, cười dắt cô vào nhà. Lúc này, anh vô tình nhìn thấy nắm tay nhỏ nhỏ của cô đỏ lên, bèn đau lòng xoa xoa: “Sao lại dùng sức gõ cửa, có đau không?”

“Bởi vì không có ai mở cửa, em rất sợ.”

“Ba mẹ anh đi vắng, anh đang tắm, cho nên không nghe thấy, thực xin lỗi!” Mộ Nguyệt Phong nhìn đôi mắt to của cô, cái mũi nhỏ nhỏ và đôi môi xinh đẹp, đột nhiên nhớ lại lần đầu tiên anh nhìn thấy cô lúc đó chỉ là một cô bé năm tuổi, chớp mắt một cái đã bốn năm trôi qua, cô lớn lên rất nhiều, càng ngày càng xinh đẹp hơn.

“Không sao đâu, anh hướng dẫn em làm bài tập là được rồi.” Cô cầm lấy cặp sách, mỉm cười ngọt ngào.

“Không thành vấn đề, mẹ anh lát nữa mới về, em có thể ăn chút điểm tâm trước, muốn ăn cái gì?” Năm ấy Mộ Nguyệt Phong mười một tuổi đã có phong cách của người lớn.

“Bánh bích quy, bánh bích quy mẹ Mộ làm.” Khuôn mặt Lăng Tâm Đồng ngọt ngào mỉm cười, cô thích ăn nhất là bánh bích quy làm bằng phương pháp thủ công.

“Được, anh đi lấy bánh cho em, em phải nhanh chóng làm xong bài tập.” Mộ Nguyệt Phong lấy bánh bích quy và nước trái cây, thấy cô ăn vui vẻ, anh cũng lấy bài tập của mình ra, ngồi ở bên cạnh cô, thuận tiện hướng dẫn bài tập về nhà cho cô.

Mỗi khi thấy cô tính đúng một đề toán học, vui vẻ mỉm cười, anh vui theo, nhưng anh không biết từ khi đó nụ cười của cô đã khắc sâu vào tâm trí, thậm chí ảnh hưởng đến cuộc sống của mình.

Trong nháy mắt, Mộ Nguyệt Phong và Lăng Tâm Đồng lên thủ đô, lúc này ở trong ngõ nhỏ của bọn họ chuyển đến một hàng xóm mới, nhà hàng xóm

mới có một bé trai tên Phương Hữu An bằng tuổi của Mộ Nguyệt Phong, lại là bạn học cùng lớp, tự nhiên trở thành bạn bè tốt.

“Mộ Nguyệt Phong, có phải cậu thích Tâm Đồng hay không?” Tuy rằng Phương Hữu An quen biết bọn họ không lâu, nhưng anh giỏi xem mặt đoán ý người khác nên sớm nhìn ra Mộ Nguyệt Phong đối xử với Lăng Tâm Đồng đặc biệt, anh cũng đặc biệt có hảo cảm với Tâm Đồng, nên muốn biết rõ ràng.

“Này.....” Mộ Nguyệt Phong cũng không phủ nhận: “Không nghĩ tới cậu đã biết, nhưng em ấy lại rất ngốc.”

“Nếu cậu thật thích em ấy, vì sao không nói?”

“Muốn tớ nói như thế nào? Nếu em ấy có thể cảm nhận được tự nhiên sẽ biết, không biết, tớ sẽ chờ em ấy từ từ phát hiện.” Mộ Nguyệt Phong bắt đầu đi.

“Cậu không sợ em ấy bị người khác cướp sao?” Phương Hữu An nhìn anh.

“Không thể nào! Em ấy đối với tình cảm còn chưa thông suốt.”

Trong lòng Mộ Nguyệt Phong đã sớm nhận định cô, cũng tin tưởng sẽ đến lúc cô hiểu rõ về tình cảm thì người cô thích cũng sẽ là anh, cho nên anh cũng không nóng lòng.

“Cậu nha! Rất tự tin!” Phương Hữu An thấy tài xế nhà mình tới, vì thế nói: “Tớ đi học vẽ, về trước đây.”

“Ừ, tạm biệt.” Mộ Nguyệt Phong vẫy vẫy tay với cậu, Phương Hữu An rời đi không lâu, Lăng Tâm Đồng cũng tan học chạy tới chỗ anh.

“Mộ Nguyệt Phong..... Anh chờ em lâu lắm hả?” Tâm Đồng thở hồng hộc nói: “Thầy giáo thể dục thật đáng ghét, muốn bọn em chạy xong năm vòng sân thể dục mới cho phép tan học, mệt chết em rồi.”

Nhìn bộ dáng đầm đìa mồ hôi của cô, anh lập tức lấy khăn giấy lau mồ hôi trên trán cô: “Rất mệt phải không? Muốn uống chút nước khoáng?”

“Nước khoáng! Được! Làm sao anh biết em muốn uống?”

“Vừa lúc anh khát, lập tức đi tiệm tạp hóa mua một chai.” Thật ra anh biết rằng hôm nay cô có khóa học thể dục, vì thế nên chuẩn bị cho cô.

“Cám ơn anh.” Cô uống một hơi hết nửa chai.

“Uống chậm thôi, nào có ai uống vội vã như vậy?” Hiện giờ anh đã là năm ba sơ trung (lớp 9), tiếp đến sẽ chuẩn bị thi cao trung (THPT), từ trước đến giờ anh thông minh, bài tập làm meo^sun\$dien%đan*lequydon rất tốt, nhất định có thể đỗ Đại học, sau trưởng thành sẽ xông pha một phen để gặt hái thành tựu, và tiếp đến trở thành người đàn ông của cô.

“Em khát thôi!” Cô cười cười: “Chúng ta đi về đi!”

Bởi vì từ trường học về nhà, bọn họ đều có thói quen đi đường tắt, nên sẽ đi qua một hẻm tối không người, nhưng hôm nay bọn họ lại gặp phải ba nam sinh mặc đồng phục cao trung ngăn ở trước mặt.

“Nè, hai đứa nhóc, giao tiền trên người các người ra đây.” Trong đó một người hô.

“Chúng tôi không có tiền.”

Kẻ cầm đầu khoanh tay trước ngực, bộ dạng rõ ràng là người xấu: “Tôi không tin, mở cặp sách ra, tôi muốn kiểm tra.”

“Được! Tôi cho các người kiểm tra.” Mộ Nguyệt Phong ném cặp sách trước mặt bọn họ, anh làm như vậy không phải bởi vì nhát gan, mà là bởi vì Tâm Đồng, anh không muốn cô bị thương.

Hai người mở cặp sách của anh ra, thật vất vả ở trong túi tìm được mấy tờ tiền mặt: “Tại sao chỉ có năm trăm? Cặp sách của cô đâu?”

“Cặp sách của nữ sinh có cái gì, đừng làm rộn.” Mộ Nguyệt Phong che trước mặt Tâm Đồng.

“Nếu như vậy, chúng tôi càng muốn nhìn.” Nói, hai người tiến lên kiểm chế Mộ Nguyệt Phong, muốn lục lợi cặp sách của Tâm Đồng.

“Buông tôi ra, các người buông tôi ra.....” Anh hét lớn, nhưng cũng bắt đầu đi hai tên cao trung này rất to cao, anh làm sao cũng không thoát được.

Tâm Đồng sợ hãi tránh ở một bên rơi nước mắt, cái miệng nhỏ còn không ngừng khẩn cầu nói: “Thả anh ấy ra, các người làm ơn thả anh ấy.”

“Tâm Đồng, không cần yêu cầu bọn họ, em mau chạy đi.” Mộ Nguyệt Phong thỉnh thoảng tức giận mắng: “Các người rốt cuộc muốn làm cái gì, ý lớn hiếp nhỏ sao?”

“Không sai, chúng tôi thích nhất chính là ý lớn hiếp nhỏ.” Kẻ cầm đầu tiếp tục lục lợi cặp sách Tâm Đồng, tìm được một trăm, còn không thỏa mãn, tiếp tục tìm kiếm trong túi, cuối cùng chỉ có vài miếng băng vệ sinh, “Ha..... Đây là thứ gì, thật tốt.”

“Đừng đụng..... Không cần.....” Tâm Đồng nhìn không được khóc lớn ra tiếng.

“Buông tay!” Mộ Nguyệt Phong nhìn hành vi đáng giận của bọn họ, không biết thế nào phát ra sức mạnh, đột nhiên tránh thoát bọn họ đoạt lấy cặp sách và bảo vệ Tâm Đồng, mặc cho bọn hắn tay đầm chân đá.

“Không cần đánh, các ngươi không cần đánh anh ấy.....” Thấy bọn họ một quyền đánh vào trên người anh, tim Lãng Tâm Đồng tan nát!

Lúc này có người đi qua, ba thiếu niên bất lương nghe thấy tiếng bước chân, lập tức ném cặp sách rồi đi.

“Vị bạn học này, em có khỏe không?” Người đi ngang qua tiến lên nâng anh dậy.

“Anh ấy bị thương, có thể đưa anh ấy tới bệnh viện không?” Tâm Đồng khóc suốt mướt nói.

“Được, xe của tôi đậu ở ngoài ngõ nhỏ, tôi đỡ em đi.” Người bước đến là người lương thiện, thấy Mộ Nguyệt Phong bị thương không nhẹ, từ từ đỡ anh ngồi vào trong xe, chạy đến bệnh viện.

Sau khi xe chạy xa, Phương Hữu An trốn không đi học về tranh và ba học sinh cao trung lập tức đi ra từ một nơi khác.

Phương Hữu An bất mãn mà nhíu mày: “Đáng giận, tại sao lại có người đi qua.”

Anh vốn định giáo huấn Mộ Nguyệt Phong một chút, lấy việc đó phát tiết nội tâm ghen ghét và oán khí, không ngờ lại nhảy ra một Trình Giảo Kim.

Năm sau, Mộ Nguyệt Phong như ý nguyện thi đậu cao trung, hai năm nữa Tâm Đồng cũng thuận lợi đậu sơ trung, tuy rằng không giống như trước mỗi ngày cùng nhau học, nhưng chỉ cần có thời gian hai người tất nhiên sẽ ở bên nhau làm bài tập, ngày nghỉ cũng sẽ cùng nhau đi ra ngoài chơi, mà Phương Hữu An thì bị bỏ rơi.

Vì thế, lòng anh cực kì không thoải mái, lại không có cơ hội phá, chỉ có thể trơ mắt nhìn tình cảm của bọn họ càng lúc càng tốt.

Ngay sau đó Mộ Nguyệt Phong lên cao trung, anh quyết định hôm nay thổ lộ với Tâm Đồng, nếu cô có thể tiếp thu tình cảm của anh, anh có thể càng chuyên tâm thi học kì.

Bởi vậy sau khi kết thúc giờ học anh và cô gặp mặt ở công viên, đầu tiên là tán bộ, sau đó lấy hết can đảm mở miệng: “Tâm Đồng, anh..... Anh thích em”

Những lời này vừa ra khỏi miệng, Lãng Tâm Đồng lập tức rung động, một lòng bất ổn: “Anh..... Anh nói thật vậy phải không?”

“Đương nhiên, không biết em..... Em có nguyện ý làm bạn gái anh hay không?” Anh vươn tay, đầu tiên là thử cầm tay nhỏ của cô, thấy khuôn mặt nhỏ e lệ ngượng ngùng cười, anh lớn gan ôm cô.

“Anh..... Tại sao anh lại đột nhiên.....” Cô cho rằng anh giống đầu gối, vĩnh viễn không thể nói ra lời nói này.

“Nếu em muốn suy xét hoặc cự tuyệt, liền thành thật nói cho anh, anh..... Anh sẽ không để ý.” Nhưng sẽ khổ sở chết.

“Ngu ngốc, nếu em không thích anh, sẽ không thường xuyên đi chơi với anh.” Cô nở nụ cười ngọt ngào.

“Thật vậy chẳng? Ý của em là đáp ứng làm bạn gái anh?” Mộ Nguyệt Phong hưng phấn cực kỳ, lớn như vậy rồi nhưng anh chưa từng vui vẻ như vậy.

“Vâng.” Cô đỏ mặt gật gật đầu.

“Tâm Đồng, em yên tâm, anh nhất định sẽ đối xử tốt với em.” Đáy mắt anh hiện lên tình yêu say đắm, hứa hẹn.

“Anh phải nhớ kỹ những lời nói của chính mình!” Giọng nói của tâm Đồng hơi nghẹn ngào, có thể thấy cô cũng kích động.

“Anh sẽ ghi tạc nó ở trong lòng cả đời.” Anh nhẹ nhàng cầm tay cô: “Sắp đến bữa tối rồi, anh đưa em về nhà!”

Cô mỉm cười gật gật đầu, sau đó đi theo anh cùng nhau rời công viên.

Điều người tôi không tưởng được chính là, Mộ Nguyệt Phong sau khi thổ lộ với Tâm Đồng không lâu, vậy mà anh lại một mình một người lặng lẽ xuất ngoại, chưa từng nói cho bất luận người nào biết nguyên nhân, cũng không có từ biệt với Tâm Đồng.

Mà lần từ biệt này dài đến mười năm.....

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hai Trăm Triệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1-2

Edit: mèo suni

Ngày hè tươi đẹp.

Một chiếc xe thể thao mui trần chạy ở ngoại ô thành phố Bắc Kinh, rong ruổi trên con đường rộng lớn không người.

Bên trong kính chiếu hậu phản chiếu hình ảnh một cô gái mang kính râm và mái tóc được tết kỹ lưỡng. Hoàn toàn không để ý việc da có bị ánh nắng tổn thương hay không nên cô chỉ mặc một chiếc áo không tay, phía dưới là một chiếc váy dài in họa tiết khung cảnh La Mã thời cổ đại, chân mang một đôi boot ngắn bằng da dê, phóng khoáng nhưng không mất đi vẻ thực nữ, mang nét cương nghị lại ẩn chứa nét nhu mì.

Nhìn thấy bệnh viện “Fassell” ở trước mắt, nàng xoay tay lái tiến vào bãi đỗ xe, chạy đến vị trí đỗ xe ——

Kết! Đột nhiên có một chiếc xe chạy nhanh đến cướp chỗ đỗ xe của cô nên đầu xe của cả hai lập tức "hôn nhau", hình dáng của cả hai đều có chút thay đổi.

Lăng Tâm Đồng hít vào một ngụm khí lớn rồi cau mày, sau khi xuống xe lập tức đi về phía xe của đối phương, nhìn cửa xe vẫn đóng chặt, nói: “Này, sao anh không đi ra? Anh đừng vào xe tôi rồi.”

Đội cả buổi, cửa xe vẫn không có động tĩnh gì, cô không nhịn được bắt đầu nghi ngờ, chẳng lẽ bộ dạng của cô rất hung ác, làm cho đối phương sợ tới mức trốn ở bên trong, không dám mở cửa?

“Này này này, dù sao anh cũng phải đi ra giải quyết vấn đề này đi! Trời đang nóng, tôi không rảnh dây dưa với anh đâu.” Hai tay cô ôm ngực, nhấm nhát lại nói: “Tôi đếm tới ba, nếu anh không ra, tôi đành phải mời cảnh sát tới xử lý.”

Đếm tới ba, chủ nhân chiếc xe vẫn không có động tĩnh, vì thế cô lấy di động muốn gọi cảnh sát —— bỗng nhiên, cô giật mình!

Hóa ra chủ nhân chiếc xe này không phải sợ cô, mà đang hôn thiên miên với cô gái ngồi ở ghế phụ, ngoảnh mặt làm ngơ đối với lời đe dọa của cô.

Được rồi! Cô sẽ chờ xem bọn họ muốn hôn bao lâu!

Một phút đồng hồ, hai phút, ba phút. .... Hai người vẫn hôn đến quên trời quên đất, Tâm Đồng chờ ở ngoài xe nhưng chịu không nổi, cô lập tức báo cảnh sát: “Tôi ở bãi đỗ xe của bệnh viện Fassell, có người lái xe đâm vào tôi, mời các người lập tức đến đây ——”

Đột nhiên, di động của cô bị lấy mất, cô kinh ngạc ngẩng đầu, rồi cuộc thấy người đàn ông trong xe đang đứng ở trước mặt cô, còn cúp điện thoại của cô.

“Tiểu thư, cô đang làm gì vậy? Tại sao lại gấp như thế?” Anh không quan tâm xoa cái mũi: “Không lẽ cô đang vội đến bệnh viện sinh con đấy chứ?”

“Anh nói cái gì? Sinh con!” Tâm Đồng lạnh lùng cười, đôi mắt sau chiếc kính tròng với người đàn ông: “Sao anh nói chuyện như muốn ăn đòn vậy, chỉ lo hôn môi thăm thiết, sao không xe của chúng ta xem, rồi nghĩ xem có nên nói chuyện hay không?”

“Nói chuyện gì?” Anh ngay cả nhìn cũng lười: “Lúc cô chạy xe vào thì định cướp chỗ đỗ xe của tôi, chẳng lẽ còn chưa phát hiện ra mình sai sao? Tôi cũng lười so đo mà thôi.”

Người đàn ông bất lấy mất kính, khóe miệng cong lên, cười đến tà mị.

Lúc này cô mới thấy rõ ràng ngũ quan của anh, đôi mắt tròn to lên, vươn ngón trỏ chỉ vào anh: “Anh. .... Anh là Mộ Nguyệt Phong?”

Anh lắc đầu nói: “Ai là Mộ Nguyệt Phong?”

“Thật sự không phải sao?” Cô nhớ lại khoảng thời gian gặp Mộ Nguyệt Phong, lúc đấy anh chỉ là một học sinh cấp ba còn mang theo nét ngây ngô, nhưng bây giờ quần áo ngắn nấp, gương mặt hiện rõ sự trưởng thành của một người đàn ông, dù khí chất khác nhau nhưng ngũ quan cực kì giống!

“Tôi nghĩ là cô muốn nói sang chuyện khác! Nếu không muốn thừa nhận

sai lầm, vậy quên đi.” Anh trào phúng cười.

“Anh nói cái gì? Tôi nói sang chuyện khác!” Cô nheo mắt, chỉ vào bảng hướng dẫn đường trước: “Anh nói tôi định cướp chỗ đỗ xe của anh, nhìn thấy không? Trên đó viết là nơi dành cho nhân viên của bệnh viện, anh không đọc hay không hiểu tiếng Trung?”

“Ồ! Vậy bệnh viện là tên của tiểu thư sao?” Anh cười lạnh một cái.

“Tôi không tên là bệnh viện, nhưng đây là bệnh viện nhà tôi mở, thế nào? Anh còn có ý kiến gì không?” Hai tay cô xoa eo, chờ anh đáp lại.

“Bệnh viện này là nhà cô mở?” Đường như hiểu được đđ*neousuni*lqđ gì đó, khoé miệng anh cong lên: “Nếu nói vậy thì cô lấy việc công làm việc tư đúng không? Vậy sao không in tên của cô lên từng chỗ đỗ xe đi, như vậy không phải càng có sức thuyết phục sao?”

“Anh..... Anh...” Lãng Tâm Đồng bị lời nói châm chọc của anh làm cho tức đến dậm chân, đành phải nói: “Hiện tại tôi không muốn tranh luận với anh việc này ai đúng ai sai.”

“Được, trực tiếp nói vào trọng điểm đi.” Người đàn ông chỉ vào xe cô: “Nhìn ở góc độ thì biết là cô đứng tôi trước, nếu gọi cảnh sát tới, tôi nghĩ người sai chắc chắn là cô, cô hãy suy nghĩ cho kĩ.”

Cô nhìn kỹ đầu xe hai người..... Không sai, thật sự cô áp sát quá mức, khẳng định sẽ bị phán sai phạm từ một phía. Được rồi! Cho dù là cô sai, nhưng thái độ của anh cũng quá kiêu ngạo, tốt xấu cũng nên có chút thành ý xử lý chuyện này.

“Sao nào? Tôi nói đúng phải không?” Anh cười rộ lên, bộ dạng đó nhìn cực kì chướng mắt.

Cô liều mạng kiểm chế lửa giận ở ngực, nhìn lại đồng hồ mới phát hiện thời gian nghỉ trưa cũng sắp tới rồi, phải nhanh chóng giải quyết chuyện này rồi đi tìm ba ba.

Cô cũng thẳng thắn nói: “Được, có lẽ là tôi sai, anh muốn thế nào đây?”

Thái độ cao ngạo của người đàn ông này thật sự làm cho cô tức giận, nhưng thật sự cô không có cách để gây khó dễ cho anh!

Hiện tại cô có thể tin tưởng người này tuyệt đối không phải Mộ Nguyệt Phong, cô nhớ rõ Mộ Nguyệt Phong rất lễ phép, còn chăm sóc cô rất chu đáo, chỉ cần cô muốn, anh sẽ làm cho cô, mỗi tình đầu của cô cũng dành cho anh, nhưng anh đột nhiên lại biến mất, làm cho lòng của cô rất đau...

Vừa nhớ tới đoạn quá khứ này, vết thương cũ trong lòng lại làm cô đau một chút, ngực như không thể hô hấp nữa.

“Vậy phải xem thành ý của cô!” Hai tay người đàn ông ôm lấy ngực, mỉm cười nhìn cô.

“Anh còn cười được sao? Được thôi! Thành ý của tôi chính là giúp anh sửa xe.” Lấy di động ra, cô trực tiếp liên lạc với hãng sửa xe: “Quý Từ, anh tới bệnh viện một chút, nơi này có hai chiếc xe muốn giao cho anh.”

“Từ từ, tôi có nói muốn giao xe cho cô sửa sao?” Người đàn ông ngắt lời cô: “Chỉ cần cô lùi xe, tự tôi sẽ xử lý.”

“Tại sao không nói sớm, còn --” Lãng Tâm Đồng cắn răng một cái, ngay sau đó lại nói chuyện điện thoại: “Chỉ có chiếc xe của tôi thôi, cậu tới bãi đỗ xe ở bệnh viện sẽ thấy.”

Cô bất mãn cúp di động, sau đó ngồi vào trong xe rồi lùi lại, sau đó nhô đầu ra cửa xe: “Anh muốn bồi thường bao nhiêu, nếu nói hợp lý tôi sẽ không từ chối, nói con số đi!”

“Quên đi, con trai tốt không đấu với phụ nữ, chỉ sợ người ta không hiểu rõ lại cho rằng tôi khi dễ cô!” Ngay sau đó anh cũng ngồi vào bên trong xe và lùi lại, cao ngạo rồi đi trước mặt cô.

“Ông trời, tại sao tôi lại có thể gặp loại người này chứ!” Nhịn không được mắng một tiếng, cô lập tức đỗ xe: “Chỉ mong ba còn ở phòng viện trưởng, phải đi nhanh lên mới được.”

Cầm ví da, cô nhanh chóng đi về phía bệnh viện, nhưng đáy lòng vẫn còn nhớ đến sự việc đáng ghét kia, còn có người đàn ông đáng ghét đó nữa.

Đi trên con đường quen thuộc, Lãng Tâm Đồng bước nhanh về phía phòng viện trưởng.

Khi cô nhìn thấy ba ba, vui vẻ mà ôm chặt ông: “Ba, may mà ba còn ở văn phòng, có ngạc nhiên khi thấy con không?”

“Thật không nghĩ tới bảo bối sẽ đến thăm ba, mau ngồi xuống.” Viện trưởng của bệnh viện Fassell Lãng Bá Vi dẫn cô đến một cái ghế sofa.

“Nếu con không tới thăm ba, rất có thể ngài đã quên đứa con gái này.” Cô nhịn không được oán giận nói.

“Gần đây nhiều việc, ba làm viện trưởng nên luôn phải ở bệnh viện để giải quyết công việc!” Lãng Bá Vi nói, gương mặt đầy áy náy: “Dạo này không quan tâm tới con và mẹ con, ba nhất định sẽ tìm cơ hội tốt bồi thường cho hai người.”

“Vậy bồi thường bằng cách ăn một bữa cơm với con đi?” Cô nghĩ nghĩ: “Ừm..... Con phải đặt trước, nếu không lại không có chỗ.”

“Từ từ, ba đang ở chờ một vị khách, là con của một người bạn tốt của ba, cậu ta vừa mới gọi điện thoại nói sắp đến rồi, nhưng sao tận bây giờ còn chưa thấy?” Lãng Bá Vi nhìn đồng hồ, có chút nghi hoặc mà làm bầm.

“Ba có khách?” Lãng Tâm Đồng thất vọng nhún mày: “Nói như vậy là con đến quấy rầy ba rồi?”

Lãng Bá Vi muốn nói vị khách này không thể không gặp, nhưng lại không đành lòng làm cô đau lòng, vì thế cười cười: “Một chút cũng không có, thật ra người đó con cũng biết, sau đó nó đi du học. Nhưng mà lát nữa gặp mặt, cậu ta lớn tuổi hơn con, nói chuyện phải để ý chừng mực.”

“Ba, từ khi nào người cho rằng con không lễ phép vậy, nếu như quen biết anh ta con sẽ không ǎn nói lung tung.”

“Chỉ hy vọng như thế, ba ba còn nhớ lúc nhỏ con rất ngang bướng, đều là cậu ta chiều con.”

Ở trong đầu cô người như vậy chỉ có một, mà anh ta chính là Mộ Nguyệt Phong, nhưng mà từ lúc anh rời đi mà không nói một tiếng, cô đã không hi vọng có thể gặp lại anh: “Được rồi! Nếu ba nói như vậy, con sẽ ở đây nhìn xem đó là thần thánh phương nào?”

Ước chừng qua nửa giờ sau, vị khách đó cuối cùng dd*mèousuni*lqđ cũng tới, bởi vì không phát hiện Tâm Đồng núp ở trên ghế sofa, anh mở miệng nói: “Lăng viện trưởng, xin lỗi tôi đến muộn, vừa rồi ở bãi đỗ xe gặp được một cô gái hết sức đánh đá, đâm hư xe tôi không nói, còn chửi ầm lên hơn mười phút, tranh cãi một lúc với cô ta, lại phải mang xe đi sửa, bây giờ mới có thể tới.”

“Xe bị hỏng rất nghiêm trọng sao?” Lăng viện trưởng nghe thấy việc này, cảm thấy rất ngượng ngùng.

“Không có vấn đề gì, xe hư là chuyện nhỏ, nhưng là cái người con gái đánh đá kia lại nói bệnh viện này là nhà cô ta mở, làm con không thể tin được.”

Đáng lẽ ra Tâm Đồng ngồi ở trên sofa phiên đọc tập chí y học, sẽ không chú ý tới lời người kia nói, nhưng cô càng nghe càng thấy kỳ quái, hơn nữa giọng nói dường như có chút quen tai!

Cô đột nhiên đứng lên, lúc thấy người đàn ông trước mắt, kinh ngạc đến nỗi nói không nên lời.

“Là anh!” A! Thật đúng là oan gia ngõ hẹp mà!

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Hai Trăm Triệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-3

Đương nhiên, đối phương cũng thấy cô, anh nhìn không được xoa xoa cái mũi, cười ra tiếng: “Hóa ra nghiệt duyên của chúng ta còn chưa có kết thúc.”

Thật ra anh đã sớm biết cô là ai, cũng biết cô tới bệnh viện là muốn tìm cha mình, còn cố ý nói như vậy chính là giảm tinh thần của cô.

“Ai có nghiệt duyên với anh? Làm trò.” Lăng Tâm Đồng liếc anh: “Ba, người này rốt cuộc là ai? Nói chuyện thật không khách sáo, gặp được một cô gái đánh đá? Sao không gọi là mẹ đàn bà đánh đá luôn đi.”

“Chẳng lẽ cô gái Hải Nghị vừa mới nói chính là con?” Lăng Bá Vĩ thật sự bất ngờ, theo lý thuyết Hải Nghị nên nhận ra Tâm Đồng mới phải! Nhưng tại sao cách nói chuyện sao lại xa lạ như vậy?

“Ba, người nói rất đúng, chẳng lẽ con trai của bạn ba là anh ta sao?” Lăng Tâm Đồng nghi ngờ nói.

“Đúng vậy! Có chuyện gì??”

“Con. ....” Tâm Đồng nhìn lại dd&mèosuni&lqđ khuôn mặt kia, nghi hoặc mà nói: “Con cảm thấy anh ta rất giống Mộ Nguyệt Phong, nhưng anh ta nói không phải.”

“Haha. .... quả nhiên con đã nhận ra, không sai nó chính là Mộ Nguyệt Phong, nhưng mà đã đổi tên thành Mộ Hải Nghị, ba nhớ rõ khi còn nhỏ tình cảm các con rất tốt!” Khi đó hai nhà Mộ, Lăng gần nhau, bọn nhỏ ở chung cũng rất hòa hợp.

“Anh ta thật sự là Mộ Nguyệt Phong?” Tâm Đồng khó hiểu nhìn anh: “Vậy vì sao anh không thừa nhận?”

“Không phải tôi không thừa nhận, mà là tôi thật sự không có ấn tượng với cô, tôi phải nhớ quá nhiều thứ, đầu rảnh lại đi nhớ một số thứ râu ria.” Anh cố ý nói như vậy.

“Anh nói tôi là râu ria?” Những lời này của anh làm hốc mắt Tâm Đồng hơi phấp phấp.

Những năm gần đây cô vẫn luôn không quên anh, nhớ rõ anh đối xử tốt với cô, nhớ lời hứa hẹn của anh. Những thứ đó cô đều nhớ rõ, giống như nó chỉ xảy ra hôm qua, nhưng anh lại nói cô là râu ria, tại sao anh có thể đối xử với cô như vậy?

Thở sâu, cô dùng sức ngăn nước mắt chảy xuống, không cam lòng đáp trả: “Kì lạ là tôi lại nhớ rõ anh, còn nhớ rõ lúc anh học cao trung còn cạo tóc húi cua, nhìn rất ngốc, nhưng mà bây giờ trở nên đẹp hơn nhiều.”

“Cám ơn cô đã khen, nhưng mà tôi lại không nhớ ra lúc trước cô trông như thế nào, thật là đáng tiếc.” Anh tỏ vẻ bất đắc dĩ. “Nếu giống như cô nói, tôi và cô có quen biết, lúc này tôi đã không cãi nhau với cô.”

“Ai cãi nhau với anh!” Lăng Tâm Đồng tức giận mà trả lời. “Ba, người xem, anh ta không dám nhận có quen con.”

“Được được.” Lăng Bá Vĩ cười hai tiếng, cũng nghĩ Mộ Hải Nghị da mặt mỏng, cho nên không dám thừa nhận. “Cái này gọi là dd&meosuni&lqđ không đánh không quen, gọi là duyên phận, vậy thì bỏ qua chuyện của quá khứ đi, làm quen lần nữa là được.”

“Viện trưởng Lăng, người nói đúng, lần sau cháu nhất định sẽ nhận ra cô ấy.”

“Vậy là tốt rồi, nói không chừng chờ hai đứa nói chuyện với nhau một thời gian, cháu sẽ nhận ra.” Lăng Bá Vĩ cười nói.

“Đi thôi! Ta mời khách, cùng nhau ăn bữa cơm đi!”

Nhìn ra được vừa rồi bọn họ cãi nhau rất quyết liệt, việc ông có thể làm là đứng ra làm người hoà giải, giám sát không khí “giương cung bạt kiếm” giữa hai người bọn họ.

“Viện trưởng Lăng, con mời khách thì tốt hơn - -” Mộ Hải Nghị kiên quyết mở miệng nói.

“Không không, ta là trưởng bối, con cũng không thể nể mặt ta chứ.” Lăng Bá Vĩ ngăn cản lời của anh. “Hai con ngồi lên xe của ta đi!”

Tâm Đồng lén lút trừng mắt với Mộ Hải Nghị.

Cô có chút hối hận khi tới bệnh viện tìm ba rồi, nếu không đến sẽ không gặp lại Mộ Nguyệt Phong, cũng sẽ không bị lời nói của anh làm tức giận, gọi lên những chuyện đau lòng trong quá khứ.

Nhưng mà, anh hôm nay vs trước kia giống như hai người khác nhau, cuối cùng đã có chuyện gì xảy ra?

Sau khi ngồi lên xe của Lăng Bá Vĩ, ba người đi đến một nhà hàng ở gần đó, đến nơi Lăng Bá Vĩ gọi một bàn đầy thức ăn.

“Viện trưởng Lăng, quá nhiều đồ ăn, chúng ta - - “

“Đừng ngại, ăn không hết thì để lại, không ai ép con phải ăn hết.” Lăng Bá Vĩ còn nói: “Ồ ngoài bệnh viện gọi ta là chú Lăng đi! Viện trưởng Lăng nghe quá xa lạ rồi.”

“Con chỉ đang luyện tập để về sau ở bệnh viện có thể gọi thuận miệng hơn, nếu chú Lăng không thích, con sẽ đổi.”

“Đừng đúng, vẫn là chú Lăng dễ nghe.” Lăng Bá Vĩ gật gù đầu, tiếp theo bình luận thức ăn, sau đó nói với Tâm Đồng: “Tâm Đồng, thật ra quan hệ của con và Hải Nghị cực kì tốt, chuyện xảy ra buổi sáng hãy quên đi! Quên hết ân oán trước kia được không?”

Tâm Đồng nhìn cha mình, phát hiện vẻ mặt của ông không tốt, dường như chứa nhiều tâm sự, điều này làm trong lòng Tâm Đồng đau đớn và không vừa lòng, không nói gì cả, chỉ lặng lẽ ăn cơm.

“Chú Lăng người yên tâm, chúng con chỉ đùa giỡn, không có việc gì.” Mộ Hải Nghị nhìn Tâm Đồng đang im lặng, nói.

“Là sao?” Cô ngẩng đầu hỏi anh, trào phúng cười nói: “Có phải tôi nên cảm ơn anh đã không đề ý chuyện lúc nãy hay không? Vậy cũng tốt, tôi cũng tha thứ cho anh việc coi tôi như vô hình, chỉ lo hôn bạn gái. Đúng rồi, bạn gái xinh đẹp của anh đâu?”

“Tôi có giới thiệu với cô cô gái kia là bạn gái tôi sao?”

“Nếu vậy thì?” Cô tò mò hỏi.

“Chỉ là một cô gái tình cờ gặp thôi.” Mộ Hải Nghị nhếch miệng: “Tôi nói như vậy, có phải Lăng tiểu thư cảm thấy rất nhẹ nhõm không?”

“Tôi cảm thấy nhẹ nhõm?”

“Tôi đoán cực kì hứng thú với vị trí bạn gái của tôi, nên mới cố ý khiêu khích, phải hay không?” Anh thu lại nụ cười, đôi mắt trong suốt làm Tâm Đồng cảm thấy sợ hãi!

Còn nhớ có người nói cô là cô gái đánh đá, tại sao lại dùng ánh mắt “mị nhân như tơ” này nhìn cô không?

“Vị tiên sinh này...”

“Tôi họ Mộ.” Anh cười giới thiệu.

“Vâng, tôi biết anh họ Mộ, biết lâu rồi. Mộ tiên sinh, tôi vì ba ba nên mới không tính toán với anh, sao anh có thể nói chuyện buồn cười như vậy? Hơn nữa còn nói ở trước mặt ba tôi?” Cô lắc đầu, cực kỳ khó chịu.

“Cô biết đó không phải là chuyện buồn cười gì, tại sao lại tức giận đến vậy?” Mộ Hải Nghị nhìn về phía Lăng Bá Vĩ: “Chú Lăng, chú sẽ không đề ý tới chuyện này đúng không?”

Lăng Bá Vĩ xấu hổ cười cười: “Đương nhiên không để ý, các con thật giống trước đây. Lúc đó, hai con cũng thường xuyên nghịch ngợm, nhưng lại rất thân thiết với nhau, hay là các con đi xem trận điện ảnh hoặc ăn bữa cơm với nhau tìm lại cảm giác ngày xưa đi.”

“Ba, không không cần như vậy...”

Làm sao để tìm lại cảm giác ngày xưa đây?

Lúc trước anh không từ mà biệt, không để ý cảm giác của cô, hiện tại anh vẫn vậy, không nói một lời xin lỗi, thật sự làm cô cực kì thất vọng.

“Tâm Đồng, ba ba còn nhớ lúc đó con không biết nên xem Hải Nghị là anh trai hay bạn bè, còn vì chuyện này mà đau đầu.” Lăng Bá Vĩ lắc đầu, không có cách với con gái.

Đúng lúc này phục vụ mang thức ăn lên, Mộ Hải Nghị lập tức gấp chút đồ ăn bỏ vào trong chén Lăng Bá Vĩ: “Kêu nhiều như vậy đồ ăn, chú Lăng, người nên ăn nhiều một chút.”

“Được, con cũng ăn nhiều một chút.” Lăng Bá Vĩ nhìn anh, dường như có điều khó nói, nhiều lần mở miệng rồi khép lại, việc này làm Lăng Tâm đồng thấy nghi ngờ.

Không lâu sau, lời nói của Mộ Hải Nghị lấy đi sự chú ý của cô: “Nghe nói gần đây Fassell phát sinh khó khăn tài chính, có phải chú gặp phiền phức không?”

“Chuyện này...Không sai, không nghĩ tới con cũng biết rồi.” Từ khi gặp chuyện không may đó ông đã nghĩ tất cả biện pháp để giấu diếm, nhưng giấy vẫn không thể gói được lửa.

“Ba, anh ta nói có đúng không? Không phải bệnh viện đang rất tốt sao, tại sao lại xảy ra chuyện khó khăn tài chính?” Tâm Đồng giật mình hỏi.

Thường ngày ngoại trừ công việc của mình, dường như cô không quan tâm đến bệnh viện. Những năm gần đây, vì ba ba chỉ quan tâm bệnh viện, ngó lơ mẹ con cô mà cảm thấy khó chịu, không nghĩ tới bệnh viện lại xảy ra khó khăn, mà cô và mẹ đều không biết.

“Bệnh viện cạnh tranh càng lúc càng lớn, ngày càng nhiều bệnh viện tư nhân mọc lên, các bác sĩ đều bị những nơi trả lương cao lấy mất, không chỉ vậy còn lôi kéo bệnh nhân, đây là vấn đề mà bệnh viện gặp phải.” Mộ Hải Nghị đáp..

“Tại sao anh biết những chuyện này?” Cô nghi ngờ hỏi.

“Tôi được cha cô mời từ Anh về làm bác sĩ khoa ngoại.” Anh cong khoe miệng: “Nhìn ánh mắt của cô, dường như không tin chuyện này?”

“Ba, đây là sự thật sao?” Cô thật sự không tin.

Lăng Bá Vĩ di chuyển ánh mắt, gật gật đầu: “Đúng vậy, cậu ấy là bác sĩ ba mời về, con đừng xem thường Hải Nghị, mặc dù tuổi còn trẻ nhưng đã là bác sĩ khoa ngoại nổi tiếng của bệnh viện hoàng gia Luân Đôn, y thuật của nó cũng xem như số một số hai.”

Nghe vậy, ngoại trừ giật mình, cô cũng cảm thấy khâm phục, mặc dù anh có thành tích cực kì cao, nhưng một người da vàng muốn tạo cho mình một vùng trời ở Anh nhất định chịu không ít khổ cực.

Nhưng nếu anh là Mộ Nguyệt Phong năm xưa, vì sao khi đạt được thành tựu thì tính tình lại trở nên xấu xa như vậy, đối xử không chút lễ độ với cô!

“Đúng rồi ba, nếu bệnh viện gặp khó khăn khăn tài chính, tại sao ba lại có thể mời được anh ta về đây?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hai Trăm Triệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1-4

edit: mèo suni

Lăng bá vĩ nhẹ giọng giải thích: "Hải Nghị không có năng giá, nó về đây hoàn toàn là vì giúp cha, con đừng giận nữa."

Cô nhìn Mộ Hải, lại nhìn ba mình: "Ba, người bắt công "

"Hả, tại sao ta bắt công, con mãi mãi là bảo bối dien\$dan...le*quydon của ta, mà Hải Nghị cũng là đứa trẻ ta coi trọng nhất."

"Vậy cha hãy nói chuyện với đứa trẻ người coi trọng nhất đi." Tâm Đồng lập tức đứng lên: "Con muốn đi xem đi toilet."

Nhìn con gái đã đi xa, lúc này Lăng Bá Vĩ mới nói với Mộ Hải Nghị: "Vừa rồi có Tâm Đồng ở đây, ta rất khó nói, mà lúc này ta không thể không nói với con..."

Mộ Hải Nghị dựa lưng vào ghế: "Chú Lăng, con biết người muốn nói với con cái gì."

"Con biết?"

"Chú muốn vay tiền phải không?" Mộ Hải Nghị trực tiếp hỏi.

Lăng Bá Vĩ giật mình, không nghĩ tới Hải Nghị đã sớm nhìn thấu ông, một khi đã như vậy, ông cũng không cần day dưa nữa: "Không sai, chú đang cần một khoản tiền, không biết con có thể cho ta vay không?"

"Việc này con cũng biết nên đã chuẩn bị sẵn, nhưng mà số tiền chúng con chuẩn bị không biết có đủ với số chú cần không." Mộ Hải Nghị nói những lời từ đáy lòng ra

"Chuyện này... Chuyện này chú mở miệng nói cũng không tiện lắm, cũng không biết con và cha con chuẩn bị bao nhiêu..."

"Một trăm triệu, có đủ không?" Mộ Hải Nghị chủ động mở miệng.

"Một trăm triệu!" Lăng Bá Vĩ ngạc nhiên, tuyệt đối không nghĩ tới họ đồng ý cho ông mượn nhiều như vậy!

"Nếu không đủ..."

Không đợi anh nói xong, Lăng Bá Vĩ đã cảm thật chặt tay anh: "Đã đủ, vậy là đủ rồi! Cảm ơn, thật sự cảm ơn con... Còn ba con nữa, một triệu đã tạm thời giải quyết được khó khăn trước mắt ở bệnh viện, chú... Chú thật sự quá cảm động."

"Nghe người nói như vậy, con cũng an tâm rồi." Mộ Hải Nghị cười: "Nhưng mà con hi vọng chú giữ bí mật này, tuyệt đối không được để bên thứ ba biết."

"Được, chú đã biết, chú tuyệt đối sẽ không nói ra ngoài."

Lúc này có tiếng bước chân đến, hai bên đều biết nên dừng thảo luận đề tài này.

Lăng Tâm Đồng ngồi xuống, phát hiện xung quanh trở nên yên tĩnh, nghi ngờ nhìn bọn họ: "Tại sao hai người không nói chuyện, có cái gì con không thể nghe à?"

"Đương nhiên không phải, đây là vấn đề của đàn ông, có đôi khi phụ nữ vẫn không nên nghe." Mộ Hải Nghị cười, liếc cô.

"Được rồi! Chúng ta ăn cơm đi." Lăng Tâm Đồng biết rõ bọn họ đang né tránh, cho nên cúi đầu ăn, mọi thứ lại trở nên yên tĩnh, có phần xấu hổ.

"Con ăn no rồi." Cô buông đũa xuống: "Con còn có việc, con đi trước đây."

"Đợi một chút." Mộ Hải Nghị gọi cô: "Cô ở lại ăn cơm với chú đi, tôi đi trước."

"Không, lát nữa chú còn có cuộc giải phẫu, người phải đi là chú." Lăng Bá Vĩ lập tức đứng lên, cười với hai người: "Các con mới gặp lại, người trẻ tuổi ăn nhiều một chút, còn nhiều đồ ăn như vậy, không ăn hết thì thật đáng tiếc, ta sẽ thanh toán, các con cứ từ từ ăn."

Nói xong, Lăng Bá Vĩ nhanh chóng rời đi.

Tâm Đồng nhìn không được hô to: "Ba, chúng con không có xe..." Nhưng ông vẫn bước nhanh tới quầy lễ tân.

Nhìn bóng lưng vội vã của ông, Lăng Tâm Đồng chỉ có thể nản lòng hạ hai vai xuống.

"Rốt cuộc anh và ba tôi nói cái gì thế? Lại còn tỏ vẻ thần bí." Nếu họ đã không muốn để cho cô nghe thấy, cô cũng thức thời tránh đi một lúc, nhưng cô không nghĩ tới ba còn làm ra hành động như thế này.

"Nếu biết chúng tôi không muốn để cho cô biết, thì đừng hỏi nữa." Mộ Hải Nghị nhìn chiếc bàn đầy thức ăn, không khỏi cảm thấy đau đầu, thở dài một tiếng.

"Không cần chờ dài, tôi biết anh không muốn ở chung với tôi, anh có thể đi trước." Lăng Tâm Đồng cũng muốn rời khỏi đây, nhưng không đành lòng bỏ phí bữa thức ăn này.

"Vậy còn cô? Chẳng lẽ cô định ngồi đây nhìn bữa thức ăn này à." Anh thấy trong mắt cô dường như cũng muốn làm vậy.

"Không, tôi sẽ ăn những thứ này."

Cầm lấy chiếc đũa, cô bắt đầu ăn ngấu ăn nghiến, tuy nhiên tướng ăn của cô thoải mái lại tạo nhả, khiến Mộ Hải Nghị tròn mắt há hốc mồm.

"Tôi nghĩ tốt nhất cô nên tìm một người chồng làm ruộng hoặc trồng nhiều cây trái, nuôi nhiều gà, nếu không làm sao cho cô ăn no được?" Anh đùa cợt cô.

"Anh đọc được suy nghĩ của người khác à." Cô gật đầu với anh: "Tôi đã từng nghĩ sẽ gả cho nông phu hoặc người đánh cá, nuôi gà cũng được."

Mộ Hải Nghi bật cười, anh không nhận ra cô sao? Đó là gat người, không những nhận ra, mà cô còn là hình ảnh được anh giữ sâu trong lòng, chưa từng quên.

Lúc ra đi, anh cho rằng chỉ cần một, hai năm thì anh có thể quên được cô.

Nhưng anh phát hiện sự thật không như vậy, ngược lại theo thời gian càng lâu, anh càng ngàng càng nhớ cô, thậm chí nhiều lần muốn bay về Đài Loan hỏi cô, vì sao không thích anh còn làm bộ làm tịch, thậm chí còn nói những lời tổn thương anh với Phương Hữu An?

Nhưng lúc đó thành tích học tập của anh rất tốt nên anh bắt buộc chính mình không thể trở về, không thể gặp cô, nỗi khổ này chỉ có trong lòng anh mới hiểu.

Hơn nữa hôm nay thấy cô xuất hiện ở bãi đỗ xe anh lại thất thần, nhìn bộ dạng anh nổi giận, anh nhìn không được nở nụ cười ở trong lòng, bởi vì việc này thật sự là quá quen.

"Anh cười cái gì? Bởi vì anh không phải nông phu, người đánh cá, cho nên mừng thầm sao?" Aun này giờ cô cucngx thấy no rồi: "Tôi ăn no rồi, đi thôi!" Bởi vì Lăng Bá Vĩ đã thanh toán nên bọn họ trực tiếp đi ra ngoài.

Nhìn cái nắng gay gắt ở bên ngoài, đột nhiên Lăng Tâm Đồng nhớ tới dien\$dan...le*quydon cái gì hỏi: "Đúng rồi, tại sao anh lại đổi tên? Tên Mộ Nguyệt Phong cũng rất hay mà!"

Anh hừ nhẹ: "Bởi vì tôi muốn quên một cô gái."

Chỉ cần có người gọi anh là Mộ Nguyệt Phong, anh sẽ nhớ tới giọng nói gọi anh là "Nguyệt Phong, Nguyệt Phong" của cô, giọng nói đó như ma quỷ cứ quanh quẩn trong đầu của anh.

"Vì một người con gái mà anh đổi tên của mình sao?" Vừa nghe anh có người trong lòng, tim cô nhói lên từng cơn.

Anh vì cô gái kia mới rời xa quê hương của mình sao?

Mộ Hải Nghi nhìn cô, cô nhất định không biết cô chính là đầu xỏ của việc này, tuy không quên được cô, nhưng anh đã bắt buộc mình quên chuyện này, cũng không muốn nhắc về nó nữa: "Việc này không liên quan tới cô. Cô muốn đi không? Muốn tôi gọi taxi giúp không?"

"Không cần, tôi ở đây đợi là được rồi." Hiện giờ tâm tình cô rất loạn, đúng lúc có thể đi giải sầu.

"Chờ bạn trai đến đón sao?" Anh lạnh lùng cười.

"Bạn trai!" Giọng nói của cô có ý đùa giỡn: "Anh muốn giới thiệu bản thân cho tôi sao? Nhưng mà tôi nói trước, tôi không có hứng thú với anh, anh cũng đừng tự mình đa tình."

"Này! Tôi chỉ nói đùa thôi mà, sao cô lại nhỏ nhen vậy."

"Không sai, tôi nhỏ nhen, thậm chí tôi còn ghi hận chuyện này, anh nhớ cho rõ đó." Cô thờ sâu: "Tôi đi đây."

"Cô muốn đi đâu?" Mộ Hải Nghi gọi cô.

"Tôi muốn đi đâu cũng không có liên quan tới anh, anh cứ ở đó chờ xe đi! Biết đâu sẽ có cô gái nào đó đang chờ anh!" Ánh mắt của cô như sáng lên, toát lên sự tự tin và quyến rũ.

"Cha cô giao cô cho tôi rồi mới đi, tôi không thể bỏ mặc cô, đi chung đi!" Dù sao bây giờ anh cũng không có việc gì, đi với cô một chút cũng được.

"A! Không cần tìm lý do, tôi nghĩ anh không quen đường ở Đài Bắc nên mới cố ý đi theo tôi?" Khoé miệng cô hơi cong.

"Sao tôi có thể không quen đường ở Đài Bắc chứ?" Nên nhớ anh lớn lên ở Đài Bắc.

"Mấy năm nay anh đều ở Anh, tính ra cũng đã nhiều năm không trở lại, mấy năm nay Đài Bắc thay đổi rất nhiều, tôi không tin anh còn nhớ rõ đường."

Bởi vì bọn họ cũng thay đổi rất nhiều, cô không hề đau khổ vì anh không từ mà biệt, mà anh cũng nói đã quên mất cô, coi như huề nhau.

"Ừm! Không sai, khi mới vừa trở lại Đài Bắc, tôi thật sự cảm thấy có chút xa lạ, có sao không? Hay cô muốn làm hướng dẫn viên du lịch cho tôi?" Anh đút tay vào túi quần, khoé miệng hơi cong.

"Anh có ác cảm với tôi sao? Cho rằng tôi không có tư cách sử dụng bãi đỗ xe ở bệnh viện? Bây giờ còn muốn tôi làm hướng dẫn viên du lịch?" Cô

không chớp mắt nhìn anh.

"Không sai, thật ra tôi có một chút ác cảm với cô."

"Nếu đã vậy thì chỉ có một cách, anh đi đường dương quang của anh, tôi đi cầu độc mộc của tôi, hai ta không liên quan với nhau." Tâm Đồng fằm mặt quỷ với anh.

"Xem ra cô có thành kiến với tôi." Anh nhấp môi cười.

"Là anh có ác cảm với tôi trước, không thể trách tôi có thành kiến với anh." Cô chu môi: "Chắc là anh sợ tôi bỏ anh lại nên mới lấy cha tôi làm cớ đi theo tôi đúng không?"

"Haizz! Nếu cô nói vậy tôi cũng không còn gì để nói." Mộ Hải Nghị buông tay: "Tôi đi đây, cô đi cẩn thận một chút

Nhìn anh xoay người rời đi, đột nhiên Lăng Tâm Đồng nhớ tới chuyện lúc trước, mỗi khi cô ra ngoài, anh sẽ đi theo sau cô, bảo vệ cho cô, làm cho cô cảm thấy có gì đó ngọt ngọt đang lan ra trong lòng..

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hai Trăm Triệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2-1

edit: mèo suni

Sau khi trở về nhà, Lăng Tâm Đồng vẫn luôn nghĩ tới tin tức hôm nay nghe được ở nhà hàng - Fassell bị khủng hoảng tài chính.

Không biết ba định giải quyết chuyện này như thế nào? Sẽ nhờ người nào trợ giúp đây?

Cô cũng hiểu rằng chuyện này tuyệt đối không thể để cho mẹ biết, nếu không mẹ sẽ lo lắng ăn không ngon, nhưng mà, cô có thể vì ba làm những gì đây?

Lúc cô miễn man suy nghĩ, Lăng Bá Vĩ đã về nhà!

Mẹ Lăng vừa thấy người chồng nhiều ngày không về nhà của mình, vô cùng vui vẻ: "Ông xã, anh trở về cũng không nói trước một tiếng, em đi chợ mua chút đồ ăn anh thích ăn nha!"

"Không cần đâu, bình thường một chút thời gian về nhà cũng không có, anh rất áy náy đối với em và Tâm Đồng, anh thấy bữa tối hôm nay chúng ta cùng ra ngoài ăn đi!" Lăng Bá Vĩ xin lỗi nhìn vợ.

"Giữa trưa con đi tìm ba sao?" Mẹ Lăng kinh ngạc hỏi: "Sao không dẫn mẹ theo?"

"Mẹ, không phải buổi sáng mẹ Lưu hẹn mẹ đi dạo phố sao, cho nên con không tìm thấy mẹ." Tâm Đồng hơi hơi mỉm cười: "Hơn nữa con cũng đột nhiên nảy ra ý định muốn tìm ba thôi, nên không nói cho mẹ!"

"Con thật sự không muốn đi sao?" Lăng Bá Vĩ hỏi con gái, giữa trưa ba con bọn họ không nói cái gì, ông muốn lợi dụng thời gian dùng bữa tối tâm sự với con gái, tiện thể hỏi cô và Hải Nghị nói với nhau chuyện gì.

"Không đi, ba và mẹ đi hưởng thụ thế giới riêng của hai người đi!" Cô nói xong thấy mẹ đỏ mặt, cười càng vui vẻ.

"Đứa nhỏ này, được rồi, chúng ta đi thôi, con nhớ phải ăn cơm đó." Lúc này Lăng Bá Vĩ mới đi ra ngoài với vợ.

Mất thấy bọn họ đã đi, khoe miệng Tâm Đồng cong lên, nở ra nụ cười hạnh phúc.

Tuy rằng đã đến thời gian dùng bữa tối, nhưng do cô ăn đồ ăn Trung Quốc quá nhiều, nên bây giờ không đói bụng, dứt khoát về phòng chuẩn bị tư liệu cho cuộc họp công ty vào ngày thứ hai.

Trong lúc cô đang đánh tư liệu, đột nhiên đi động vang lên, nhìn tên hiển thị, là Phương Hữu An gọi.

Hiện giờ Tâm Đồng đi làm ở công ty quảng cáo nhà anh ta, nhưng hai người không chung một bộ phận.

"Cuối tuần còn gọi điện thoại tới, có chuyện gì không?" Cô một bên lật tư liệu, một bên đánh số liệu vào máy tính.

"Sao lại vô tình như vậy, trừ lúc đi làm, tôi không thể quan tâm cô một chút sao?" Phương Hữu An hi hi hỏi.

"Mỗi ngày chúng ta gặp mặt ở công ty, quan tâm quá nhiều ngược lại có vẻ mờ ám." Từ mười năm trước, sau khi Mộ Hải Nghi âm thầm rời đi, cô không hề thích bị tình cảm ràng buộc, lại nói quen biết với Phương Hữu An nhiều năm như vậy, cô vẫn luôn xem anh là bạn, ngoài ra không còn ý nào khác.

"Mờ ám?" Phương Hữu An nhanh chóng giải thích: "Tâm Đồng, tôi không chỉ muốn mờ ám, thứ tôi muốn chính là --"

"Phương Hữu An, chúng ta quen nhau mấy năm?" Lăng Tâm Đồng ngắt lời anh nói.

"Quen nhau mười mấy năm thì sao? Chúng ta vẫn luôn duy trì mối quan hệ này, không phải chúng ta rất có duyên sao?"

Cô cúi lưng một cái: "Tóm lại anh điện cho tôi muốn nói gì, nếu không quan trọng thì đừng gọi điện thoại, tôi còn có một đồng tư liệu hội nghị cần chuẩn bị."

"Có muốn tôi giúp cô chuẩn bị không?" Từ nhỏ đến lớn nếu có thể giúp cô làm việc, anh ta không bao giờ bỏ qua.

"Không cần, chưa chắc cậu làm tốt hơn tôi." Mọi người càng lúc càng lớn, cô biết nên vạch ra ranh giới với anh, cũng không hề cho anh cơ hội giúp đỡ.

"Ai! Được rồi! Tôi không làm ồn cô nữa, nhưng mà --" Phương Hữu An cầm điện thoại, do dự một lát rồi nói: "Nghe nói cậu ta đã trở lại."

"Cậu ta là ai?" Cô lại dồn sự chú ý lên việc đánh tư liệu.

"Mộ Nguyệt Phong." Nói đến cái tên này, không hiểu sao ngực Phương Hữu An thất lại.

"Mộ....." Tâm trạng Lăng Tâm Đồng bỗng nhiên trầm xuống: "Sao lại đột nhiên nhắc đến anh ta?"

Ba người bọn họ quen nhau từ hồi tiểu học, trong trí nhớ bọn họ còn vì chính mình đặt một cái biệt hiệu "Tam kiếm khách", nhưng mà sau khi Mộ Hải Nghi không nói một tiếng biến mất, Phương Hữu An không hề đề cập tên của anh nữa, hiện tại vì sao lại nhắc tới?

"À..... Không có gì, bởi vì nghe nói cậu ta trở về, có chút..... Có chút kinh ngạc, cho nên mới nói cho cô nghe." Anh ta ậm ừ nói.

"Nghe cậu nói chuyện lấp bắp, có phải làm chuyện trái với lương tâm không?" Cô nói đùa.

"Ai nói? Tôi không có." Anh vội vàng giải thích.

"Hôm nay anh thật sự rất kỳ quái, lo lắng cái gì vậy?" Cô phát hiện hôm nay Phương Hữu An không giống thường ngày, làm đáy lòng cô nghi ngờ.

"Ai! Quên đi, không nói nữa, nếu cô vội, ngày thứ hai điện...dan\$.lequydon khi đi làm tôi đến văn phòng nhìn cô."

Anh nóng nảy nói xong liền cúp điện thoại.

Nghe điện thoại truyền đến âm thanh tút tút, Tâm Đồng nghi hoặc như ong mề: "Thật là, hôm nay anh ta uống lộn thuốc sao? Hay hôm nay gặp phải quái vật?"

Gãi đầu, cô tắt di động, thầm nghĩ khi đi làm vào ngày thứ hai sẽ hỏi anh rốt cuộc là có việc gì?

Đêm đó, Lăng Tâm Đồng chờ ba mẹ trở về đã gần 10 giờ.

Việc làm cô vui vẻ chính là sau khi ba ăn tối xong không trực tiếp về bệnh viện, mà đưa mẹ về, nhìn bộ dáng tươi cười rạng rỡ của ba, dường như không bởi vì bệnh viện gặp chuyện mà bối rối.

Đến khi mẹ trở về phòng nghỉ ngơi, thấy ba vẫn ngồi ở phòng khách pha trà, Tâm Đồng liền đi tới ngồi xuống ghế ở bên người ông: "Ba, người lại uống trà một mình sao?"

"Ba tưởng rằng con đã ngủ, uống trà với ba đi!" Ông lấy một cái ly, rót trà cho cô: "Người thử xem, rất thơm phải không?"

"Dạ..... Thật thơm." Cô bung ly lên để ở trước mũi người người, lại nhìn về phía ba: "Ba, hình như đêm nay tâm trạng ba không tệ?"

"Đúng vậy! Có thể nói hôm nay ba cảm thấy rất thoải mái." Lăng Bá Vĩ nhắm hai mắt, thở dài thật to.

"Chẳng lẽ....." Cô nhẹ giọng hỏi: "Chuyện ở bệnh viện đã giải quyết?"

"Tạm thời đã được giải quyết, đã có được một ít tiền làm vốn xoay vòng, nó có thể giúp chúng ta rất nhiều chuyện, chỉ cần thay đổi một số thứ thì không lâu nữa bệnh viện có thể ổn định lại." Lăng Bá Vĩ cực kì tự tin nói.

"Là ai giúp chúng ta?" Nếu cô biết là ai, nhất định sẽ tự mình tới cửa cảm ơn đối phương.

"Cái này con không cần đã biết."

"Ba." Cô nhíu chặt mi: "Sao ba coi con như người ngoài, con chính là con gái của người, vì sao có việc gì xảy ra cũng không nói cho con biết?"

“Chuyện này..... Không phải ba không nói, mà là chuyện ở bệnh viện không cần con lo lắng.” Nếu là chuyện tốt ông tự động chia sẻ với con, nhưng bệnh viện kinh doanh không tốt, ông không muốn làm vợ và con gái của ông nhọc lòng.

“Chuyện của ba chính là chuyện của con, trừ khi ba khinh thường con.” Cô vênh cái miệng nhỏ lên.

“Này.....” Lăng Bá Vĩ cười gât gât đầu: “Ba làm nghề y cũng đã nhiều năm, cho nên quen biết không ít bạn tốt, vài người giúp đỡ, liền nhanh chóng giải quyết xong vấn đề.”

Nghe ba nói như vậy, một lúc sau cô mới cười nói: “Nói như vậy nhân duyên của ba thật không tồi nha!”

“Bây giờ con mới biết hả.” Ông cười, trở vào cái trán của Tâm Đồng, nhìn con gái càng ngày càng xinh đẹp, đáy lòng ông vừa kiêu ngạo vừa thỏa mãn.

Mà ông cũng cảm thấy có lỗi với con gái, không phải ông cố ý muốn đầu điểm người đã giúp đỡ, nhưng ông đồng ý giữ bí mật với Mộ Hải Nghị, đương nhiên phải tuân thủ lời hứa.

“Được rồi, hiện tại con đã an tâm, còn có một ít tư liệu hội cần chuẩn bị, con về phòng trước.”

“Đúng rồi, ba quên hỏi, hôm nay con và Hải Nghị --”

“Đừng nói chuyện đó, mười năm không gặp, dù quá khứ có thân thiết cỡ nào thì cũng xa lạ, sau khi ba rời khỏi nhà hàng, chúng con ai đi đường nấy.” Tâm Đồng lấy tay che mắt rồi đứng lên.

“Được rồi! Người trẻ tuổi suy nghĩ của bản thân, ba chỉ là hy vọng các con có thể thân thiết như ngày xưa, đừng có lúc nào cũng cãi nhau như bây giờ. Con cũng đừng làm việc quá muộn, đi ngủ sớm một chút.” Lăng Bá Vĩ nói.

“Con biết rồi.” Tâm Đồng cười với ba sau đó trở về phòng.

Trở lại phòng, ngồi trước máy tính, cô nghiêm túc làm việc, đột nhiên cảm thấy khát nước, muốn uống trà ba pha, nhưng mới ra khỏi phòng lại thấy ba ngồi một góc trong phòng khách lặng lẽ nói chuyện điện thoại.

“Chào Hải Nghị, ngại quá, đã trễ thế này còn quấy rầy cháu, ba của cháu có ở đó không? Bác muốn cảm ơn ông ấy.” Lăng Bá Vĩ chân thành nói.

“Ba con đi công tác ở nước ngoài, ông ấy biết ngài nhất định làm như vậy, trước khi đi còn dặn con nhất định phải chuyển lời cho người đừng để chuyện đó trong lòng, ông ấy không chủ động liên lạc với ngài vì sợ ngài xấu hổ.” Mộ Hải Nghị vừa nói vừa lật xem tạp chí dien...dan\$.lequydon y học ở trên giường.

“Bác thật may mắn khi có người bạn tốt này.” Lăng Bá Vĩ nhẹ nhàng thở dài: “Đúng rồi, chừng nào con đến bệnh viện làm việc?”

“Thứ hai tuần sau.”

“Tốt lắm, bác sẽ chờ cháu, thật sự cảm ơn cháu đồng ý tới bệnh viện giúp bác.”

Hai tháng trước, ông không ôm hy vọng gì khi hỏi Hải Nghị có đồng ý về nước giúp ông hay không, không nghĩ tới nó lại đồng ý, làm ông vừa mừng vừa sợ.

“Lời này bác đã nói rất nhiều lần, xin đừng khách khí như vậy.” Mộ Hải Nghị ngăn cản ông nói tiếp.

“Được, bác không nói nữa.” Lăng Bá Vĩ nhìn đồng hồ trên tường: “Thời gian không còn sớm, cháu nghỉ ngơi đi!”

“Bác cũng vậy.”

Lúc Lăng Bá Vĩ đặt điện thoại xuống phía, Tâm Đồng đứng ở ngoài cửa phòng hoàn toàn ngây người, lúc này cô mới hiểu hóa ra người trợ giúp ba cô chính là Mộ gia.

Nhưng tại sao ba lại giấu cô?

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Hai Trăm Triệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2-2

Ngày mai là chủ nhật, trước khi ba đi tới bệnh viện Lãng Tâm Đồng đã hỏi ông: “Ba có thể cho con số di động của Mộ Hải Nghi hay không?”

“Đương nhiên có thể, nhưng sao lại muốn có vậy?” Lãng Bá Vĩ mở cặp tài liệu ra, tò mò hỏi.

“Chỉ muốn tìm anh ta để trò chuyện chút thôi, hơn nữa ngày hôm qua con không cẩn thận đâm vào xe của anh ta, dù sao diendan...le&quy\$don cũng phải xin lỗi người ta.” Cô ngọt ngào mà nói.

“Con nói đúng, người ta không so đo, chúng ta cũng không thể làm như không có việc này.” Ngay sau đó Lãng Bá Vĩ lấy điện thoại ra tìm số di động của Mộ Hải Nghi, để cô nhập vào di động của mình.

“Cám ơn ba, con nhớ rồi.” Cô nghiêng đầu cười.

“Được, ba tới bệnh viện đây.” Lãng Bá Vĩ vẫy tay với cô rồi cười với vợ, sau đó rời khỏi nhà.

Sau khi mẹ Lãng tiễn chồng đi liền hỏi con gái: “Con gặp Mộ Hải Nghi vào lúc nào vậy?”

“Ngày hôm qua, mười năm không thấy, anh ta thay đổi rất nhiều.” Cô không nén được sự xúc động.

“Mẹ cũng lâu rồi chưa gặp nó, nghe ba con nói nó càng lớn càng đẹp trai.” Mẹ Lãng cười cười: “Con cảm thấy được chứ?”

“Dạ..... Đúng là có vẻ trưởng thành hơn nhưng lại quá xa lạ.” Cô tỏ vẻ xấu hổ.

“Xa lạ? Có phải có nhầm lẫn không?! Mẹ nhớ rõ trước kia nó rất quan tâm con, lúc nà cũng che chở con như công chúa.”

“Phải không?” Tâm Đồng cười trống rỗng, không nghĩ tới cha mẹ còn nhớ rõ việc này.

“Đúng vậy! Chúng ta đều cho rằng cảm tình của các con sẽ vẫn luôn duy trì như trước, nhưng mà không biết vì sao nó lại đột nhiên rời đi.”

Chuyện này trong lòng mỗi người đều nghi ngờ.

“Mỗi người đều có lý do riêng của mình, con cũng không hỏi nhiều, mà bây giờ người ta chính là bác sĩ ngoại khoa nổi danh ở Anh quốc, thật đúng là không thể tin được.”

“Không sai, hơn nữa nó còn đặc biệt trở về giúp ba của con, ba con với mẹ rất biết ơn nó! Mẹ Lãng cảm động nói.

Sau khi trở lại phòng mình, Lãng Tâm Đồng lấy điện thoại ra ấn số của Mộ Hải Nghi, đợi một lát cũng có người nghe máy.

“A lô, là ai vậy?” Là giọng nói của Mộ Hải Nghi.

“Là tôi.” Tâm Đồng trực tiếp nói: “Còn nhớ tôi không?”

Vài giây sau, cô nghe thấy tiếng anh cười: “Lãng Tâm Đồng, tôi đương nhiên nhớ rõ cô, không phải hôm qua chúng ta vừa gặp nhau sao?”

“Tôi chỉ lo lắng mình không quan trọng với anh nên anh sẽ không nhớ.” Tâm Đồng nói xéo

“Đừng đùa nữa, để tránh việc chúng ta lại cãi nhau, có việc gì thì nói đi!” Mộ Hải Nghi mới pha ly cà phê, nướng hai miếng bánh mì, cũng chiên một cái trứng ốp la, đang chuẩn bị ăn.

“À.....Sao nghe giọng của anh như đang mệt mỏi vậy? Tôi có quấy rầy anh không?” Cô thật sự không thích anh lạnh lùng như vậy.

“Hiện tại tôi đang muốn ăn bữa sáng, cô thật sự đang quấy rầy tôi.” Anh dùng cổ kẹp lấy điện thoại, một tay bưng cà phê, một tay bưng món bánh mì ốp la đi về phía bàn ăn.

“Được rồi! Vậy anh ăn đi, tôi cúp máy.”

“Khoan đã.” Anh vội vàng đặt ly cà phê lên bàn, gọi cô: “Tôi chỉ nói đùa thôi, chẳng lẽ cô tin à?”

“Đúng là tin thật.” Cô nhẹ xoa lông mày: “Không chỉ vậy bây giờ anh là đại ân nhân của chúng tôi, sao tôi dám chọc anh mất hứng?”

“Cô nói cái gì? Ân nhân.” Mộ Hải Nghi hơi nhíu mày: “Cô biết được chuyện gì sao?”

“Tôi không muốn trả lời chuyện đó ngay diendan...le&quy\$don bây giờ, nếu hôm nay anh không bận, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện, có được không?” Cô gọi điện thoại chủ yếu là muốn hẹn anh đi ra ngoài.

“À! Cô muốn nói với tôi chuyện gì? Đừng nói là cô muốn hẹn tôi rồi chửi tôi thậm tệ chứ?” Anh khẽ cười nói.

“Không sai, bây giờ tôi rất chán nên muốn tìm người cãi nhau một trận, cuối cùng thì anh có dám tới hay không?” Người đàn ông này thật là chán ghét,

không muốn tới thì thôi.

"À! Nói đến cãi nhau, tôi nhất định sẽ không thua cô!" Anh vừa nói vừa ăn bánh mì.

"Tôi biết khả năng nguy hiểm của anh rất mạnh." Cô nghĩ: "Nếu anh chịu tới, chúng ta sẽ gặp nhau ở tiệm cơm Tây bên cạnh Fassell."

"Fassell cách nhà tôi hơi xa." Anh suy nghĩ.

"Vậy anh muốn ở đâu?" Nghe anh nói như vậy, đột nhiên cô muốn xem nhà của anh: "Hay là tôi đến nhà anh tìm anh cũng được."

"Cô muốn tới nhà tôi?" Anh nhướn mi, tùy tiện nở nụ cười: "Không ngờ cô lại nhiệt tình như vậy, cuối cùng chịu không nổi nên rất nhớ tôi rồi à?"

"Anh thật là..... Muốn tôi đánh anh có phải không?" Người đàn ông này thật sự muốn ăn đòn mà.

"Hoan nghênh." Anh lại bùng ly cà phê lên uống: "Nếu cô không để ý nhà tôi hơi bừa bộn thì đến đây đi!"

"Địa chỉ đâu?"

Mộ Hải Nghị nói địa chỉ cho cô: "Cách nhà cô cũng không xa."

"Là hoàn toàn gần, vậy anh chờ tôi, tôi lập tức đến đó." Cúp điện thoại, cô thay một bộ đồ đơn giản, gọi xe đi tới nhà anh.

Đi vào toà cao ốc anh sinh sống, sau khi Tâm Đồng giải thích mục đích đến đây với bảo vệ, bảo vệ cười đáp lại: "Tôi đã biết rồi, Mộ tiên sinh vừa mới thông báo với tôi, mời tiểu thư lên lầu."

"Cảm ơn."

Tâm Đồng đi vào trong thang máy, trực tiếp lên lầu đi tới bên ngoài phòng của Mộ Hải Nghị, nhẹ nhàng ấn chuông điện.

Chỉ một lát sau cửa chính mở ra, cô thấy anh đứng ở cạnh cửa, khóe miệng còn treo một nụ cười ma mị.

Nhìn anh đứng ở cửa cười, bỗng nhiên Tâm Đồng ngây ngẩn cả người, sau một lúc lâu mới lấy lại tinh thần nói: "Tôi có thể đi vào chứ? Hay là muốn tôi ở bên ngoài nói chuyện với anh?"

Anh lui bước: "Mời vào."

Cười một cái với anh, cô bước vào, lúc này mới phát hiện gian phòng này cực kì rộng rãi, không có đồ trang trí dư thừa, chủ yếu lấy màu trắng làm màu chủ đạo, phong cách gọn gàng, còn có một ít thiết bị âm thanh hiện đại, mà những thiết bị đó vừa nhìn là biết giá trị cực kì xa xỉ, có thể thấy anh là con người rất biết hưởng thụ.

"Cô muốn nói với tôi chuyện gì?" Anh pha một ly trà đặt ở trước mặt cô, nhìn thấy mình trong mắt của cô.

"Tôi muốn nói chuyện anh đã giúp bệnh viện nhà tôi giải quyết khó khăn tài chính." Tâm Đồng cũng không quanh co lòng vòng, nói thẳng.

"Là Lãng viện trưởng nói cho cô biết?" Cô quả thực biết ơn.

Tâm Đồng nhìn thấy sắc mặt anh không tốt, vì thế vội vàng làm rõ: "Ba tôi cũng không nói cho tôi, là tối hôm qua tôi không cẩn thận nghe được nội dung cuộc nói chuyện điện thoại của hai người, anh..... Hình như anh không muốn tôi biết?"

"Chuyện này cũng không cần cho nhiều người biết." Anh cũng không hi vọng chuyện này trở thành trung tâm của truyền thông, cũng hiểu rõ truyền thông bây giờ rất đáng sợ, nếu tin tức bị lộ ra, cuộc sống của anh cũng không thể trôi qua bình yên được.

"Nếu mọi chuyện lộ ra ngoài, anh sẽ trở thành nhân vật làm mưa làm gió của bệnh viện Fassell, như vậy không tốt sao?" Nếu là người khác, đã sớm dùng chuyện này nâng cao địa vị của mình.

"Ha!" Hắn ngửa đầu cười khê, thể hiện rõ sự khinh thường với cách nói của cô.

"Anh cười cái gì? Cảm thấy chuyện tôi nói rất buồn cười sao?"

"Không phải, mà là những gì cô nói tôi đều không cần, không những vậy ba tôi không thiếu tiền, từ trước đến nay ông ấy không để ý tới danh lợi, căn bản không thèm để ý những cái đó." Con người Mộ Hải Nghị vừa chuyển: "Sao nào? Cô tới nơi này là cho tôi cơ hội nổi tiếng sao?"

"Không phải!" Nghe anh nói như vậy, đột nhiên Tâm Đồng cảm thấy hình như là chính mình suy nghĩ nhiều quá: "Tôi tới cảm ơn anh, cảm ơn anh giúp đỡ bệnh viện chúng tôi, mặc dù chuyện ngày hôm qua anh sai nhiều hơn tôi, nhưng vì chuyện này nên tôi đến đây xin lỗi."

Mộ Hải Nghị cảm nhận được thành ý của cô: "Nếu cô đều nói như vậy, tôi còn có thể nói cái gì? Quên đi, tôi vốn dĩ không để ý."

Nhưng mà, câu trả lời của anh khiến cho cô bất mãn: "Anh chỉ trả lời như vậy?"

“Nếu không còn muốn thế nào?” Anh sờ sờ cằm, bên môi nở nụ cười xảo quyệt.

“Anh.....Dù sao anh cũng nên khách sáo diendan...le&quy\$don một chút chứ, nói tiếng xin lỗi giống tôi cũng sẽ không thiếu miếng thịt nào, thật không biết tại sao anh lại thay đổi nhiều như vậy, anh ở Anh quốc nhiều năm như vậy, không phải Anh quốc coi trọng nhất lễ giáo sao?”

Tuy rằng cô không hy vọng mình nhớ tới anh, nhưng tối hôm qua cô vẫn suy nghĩ thật nhiều thật nhiều..... Nhớ lại lúc trước anh rất tốt, hài hước, lúc nào cũng bắt tay với Phuong Hữu An giúp đỡ cho cô, ngoại trừ là tam kiếm khách ra, hai người bọn họ còn tự xưng là tả hữu hộ pháp của cô!

“Tôi thật sự thay đổi rất nhiều sao?” Anh buông tay, vô tội nói.

“Trước kia anh không như vậy.” Nhìn anh bây giờ, cô nhũn mày: “Có thể nói cho tôi biết tại sao anh lại đột ngột rời khỏi đây không?”

Nghe cô hỏi như vậy, gương mặt Mộ Hải Nghị trở nên nghiêm túc, gương mặt tươi cười lúc trước trở nên lạnh nhạt: “Tôi đã nói những chuyện trước kia tôi đã quên rồi, làm sao nhớ được chuyện nhỏ này chứ.”

“Chuyện này là chuyện nhỏ hay sao? Nhất định là có nguyên nhân gì đó làm cho anh phải đột nhiên rời đi?” Nếu có thể, cô thật sự rất muốn bắt anh bỏ tính cố chấp này đi.

“Đủ rồi!” Anh nóng nảy đáp lại: “Lòng biết ơn của cô tôi đã nhận được, nếu không có việc khác, cô có thể đi rồi.”

Quay mặt đi, Mộ Hải Nghị xoa xoa mi tâm, đã qua nhiều năm, anh cho rằng bản thân đã quên được khoảng thời gian đó, cho rằng bản thân sẽ lạnh nhạt khi gặp lại cô, không hề có cảm giác gì nữa.

Nhưng ngày hôm qua tình cờ gặp gỡ ở bãi đỗ xe, anh mới phát hiện mặc kệ anh tự xây cho mình những suy nghĩ gì, chỉ cần nhìn thấy cô lập tức sụp đổ, trái tim cũng cực kì kích động.

“Anh muốn đuổi tôi đi?” Giọng nói cô như vỡ nát.

“Không phải muốn đuổi cô đi, mà nơi này của tôi không thể tiếp đãi tốt cho cô, cho nên mời cô rời khỏi đây.” Giờ phút này anh rất rối loạn, anh dặn lòng phải tuyệt đối bình tĩnh.

“Tôi không cần tiếp đãi, có ly trà này là được rồi, hơn nữa tôi còn chưa nói xong!” Cô cảm thấy nghi ngờ khi anh đột nhiên thay đổi, chẳng lẽ cô nói sai cái gì hả?

Cô tự nói với mình phải nhẫn nại, đừng so đo với lời nói lạnh nhạt của anh, cầm lấy ấm trà, rót cho mình một ly, từ từ nhấp nháp.

Xem cô uống trà, anh nhìn không được đi vào phòng bếp, lấy một ít bánh quy từ trong ngăn tủ ra, sau đó đặt trước mặt cô: “Được rồi, tôi sai rồi, cô còn muốn nói cái gì, tôi sẽ chăm chú lắng nghe.”

“Bánh quy nhà làm! Đây là món tôi thích nhất, là mẹ Mộ làm sao?” Mỗi khi muốn giảm béo, chỉ cần thấy bánh quy nhà làm thì tất cả kế hoạch đều tan tành mây khói.

“Là mẹ tôi làm, nếu thích thì ăn nhiều một chút.” Thấy cô tươi cười, tâm tình phiền loạn của anh dần bình tĩnh trở lại, trong đầu bỗng nhiên hiện lên hình ảnh tràn ngập hơi thở thanh xuân, đáng yêu của cô.

Còn nhớ lúc đó cô đã trở thành một thiếu nữ thanh xuân, nhưng trong lòng anh cô vĩnh viễn là công chúa nhỏ của anh.

Nhớ rõ từ nhỏ cô đã thích ăn bánh quy mẹ mình làm, mỗi khi tình cờ đi ngang qua cửa hàng bánh ngọt, cô sẽ nhìn giá của bánh quy tự làm qua cửa kính, mà mỗi lần như vậy anh sẽ đi mua một ít rồi lên lút nhét vào cặp cô, mà từ đó tới giờ cô cũng không biết là ai đã nhét vào.

Nhìn Tâm Đồng vui vẻ ăn bánh quy, sau đó mới nói: “Ngoại trừ muốn cảm ơn anh, tôi còn muốn hỏi số tiền anh bỏ ra là bao nhiêu, nếu có thể, tôi muốn thay ba trả cho anh.”

“Cô muốn trả cho tôi?” Anh hừ nhẹ một tiếng: “Vậy bây giờ cô làm việc ở đâu?”

“Công ty Quảng cáo.”

“Công ty Quảng cáo?” Bốn chữ này: “Công ty của Phuong Hữu An?”

“Là công ty của ba anh ta.” Nghe vậy, nàng cười: “Sao nào? Anh còn nhớ cậu ta à?”

Mộ Hải Nghị rũ mắt xuống, không trả lời cô vấn đề này, chỉ nói: “Cô không cần làm như vậy, tuy tôi hiểu lòng hiếu thảo của cô, nhưng số tiền này không phải ai cũng có thể trả.”

“Nói vậy số tiền lần này không nhỏ, có lẽ là tôi không biết tự lượng sức mình rồi! Nhưng ít ra tôi cũng có thể làm cái gì đó! Nếu anh đồng ý, tôi tự nguyện làm hướng dẫn viên du lịch dẫn anh đi dạo nhé?” Cô muốn dùng cách khác để cảm ơn anh, cũng muốn xây dựng lại quan hệ của hai người, cô thật sự không muốn suốt ngày cãi nhau với anh.

“Bây giờ thì không cần, đợi khi nào tôi có nhu cầu muốn đi chơi sẽ nói với cô.” Mộ Hải Nghi nhìn cô cười.

Anh nghĩ hai giữa bọn họ chỉ còn ân tình, những cái khác đều không còn. Ngay cả bây giờ cô đến tìm anh cũng vì anh đã giúp đỡ nhà họ Lăng.

“Ừm. .... Vậy được rồi! Khi nào cần thì nói với tôi, không quấy rầy anh nữa.” Cầm lấy ví, cô chuẩn bị rời đi, lúc này nhìn không được quay đầu lại hỏi: “Năm đó tại sao anh lại đột nhiên biến mất, có phải vì chán ghét quan hệ giữa chúng ta không? Nếu chán ghét tôi, vì sao lại thổ lộ với tôi, hay là anh chỉ muốn đùa tôi?” Rốt cuộc cô không chịu được, hỏi vấn đề mình đã thắc mắc từ lâu.

“Tôi đùa sao? Vậy người tôi muốn đùa là cô phải không?”

Cô nắm chặt tay: “Mộ Nguyệt Phong --”

“Tôi gọi là Mộ Hải Nghi, xin cô đừng quên.”

“Anh. .... Anh thật sự rất đáng ghét, tôi ghét anh.” Cô khổ sở nói xong câu đó, liền nhanh chóng đi ra cửa, tức giận bước vào thang máy.

Mộ Hải Nghi xoa mi tâm, sau khi thấy cửa bị đóng lại, anh mới phát hiện mắt của mình nóng lên.

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Hai Trăm Triệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Edit: mèo suni

Sau khi Lăng Bá Vĩ nhận một trăm triệu từ nhà họ Mộ lập tức dùng nó để cải tạo lại bệnh viện.

Ngoại trừ việc thay một ít dụng cụ chữa bệnh bằng hàng nhập khẩu từ nước ngoài, còn mời còn vài bác sĩ chuyên khoa nổi tiếng gia nhập Fassell, ngoài ra còn trùng tu tầng cao nhất của bệnh viện thành vườn hoa, trở thành nơi đi dạo của bệnh nhân.

Nhưng đầu tư quá nhiều, mục tiêu quá cao, việc quản lý tài chính lại có sai sót nên sau ba tháng tài chính không còn thừa bao nhiêu cả. Mà trong thời gian này, số bệnh nhân đến bệnh viện cũng không tăng bao nhiêu, nên đã khiến bệnh viện lâm vào nguy hiểm lần nữa.

Lăng Bá Vĩ lại đau đầu lần nữa, ông không diendan.....le&quy\$don hiểu tại sao mình làm cái gì cũng thất bại, bây giờ phải tìm ai giúp đỡ đây?

Lại mở miệng nhờ nhà họ Mộ sao? Không, dù chết ông cũng không mở miệng cầu xin nữa. Nếu vậy thì bây giờ nên làm cái gì đây?

Lúc ông đang đau đầu không biết làm sao, Tâm Đồng lại mang theo hộp cơm tình yêu mẹ Lăng làm đến bệnh viện.

"Ba, đây là hộp cơm mẹ làm cho ba, ba hãy mau ăn đi." Tâm Đồng cười đi vào văn phòng của ba mình.

Cô để hộp cơm lên bàn, mở ra cho ông.

"Con cũng ăn một chút đi!" Lăng Bá Vĩ xoa hai má, bắt buộc mình phải nở nụ cười.

"Con đã ăn rồi, buổi sáng hôm nay ba có cuộc giải phẫu nào sao? Tại sao lại mệt đến vậy, đến nói chuyện cũng không nổi?" Cô đưa đôi đũa trên tay cho ông, cười nói: "Ăn cơm mẹ làm, chắc chắn ba sẽ hết mệt, lấy lại tinh thần."

"Thật ra chỉ cần nhìn thấy con, là ba lấy lại được tinh thần rồi." Ông cười với con gái, trong lòng lại rất xấu hổ, tại sao ông không thể làm tốt việc gì cả, lúc nào cũng làm cho con gái lo lắng.

"Phải không? Nhưng tại sao sắc mặt ba lại kém đến vậy!" Cô đến gần nhìn, phát hiện sắc mặt của ba tái nhợt, nếu không phải bị bệnh thì bệnh viện đã xảy ra chuyện rồi! "Ba, đừng giấu con nữa, có phải bệnh viện xảy ra chuyện không?"

"Không có." Ông lắc đầu cười: "Sao bệnh viện lại xảy ra chuyện được chứ?"

"Ba lại như vậy nữa rồi, đã giấu con một lần rồi còn muốn giấu lần thứ hai sao?" Mi tâm cô cau lại: "Việc lần trước con đã biết rồi."

"Cái gì? Con...Con đã biết!" Lăng Bá Vĩ kinh ngạc nhướn mày.

"Phải, con đã biết." Cô rũ mắt xuống: "Có phải ba mượn tiền của nhà họ Mộ không?"

"Tại sao con lại biết?"

"Con nghe thấy nội dung cuộc nói chuyện của ba với Mộ Hải Nghi, ba, người nói cho con biết đã xảy ra chuyện gì không, đừng bắt con phải phát hiện thông qua những việc khác được không." Thật ra việc này đã làm Tâm Đồng buồn bã một thời gian. Cô đau khổ vì bản thân không thể làm gì có thể giúp được cho ba.

"Haizz..." Nghe cô nói như vậy, cuối cùng Lăng Bá Vi biết không giấu được nữa: "Phải, đã xảy ra một ít việc, số tiền mượn nhà họ Mộ lần trước đã dùng hết nhưng tình trạng của bệnh viện vẫn không tốt hơn, là ba quá nóng lòng, không chú ý cái

nào quan trọng cái nào không quan trọng đã đầu tư cái tạo mọi thứ."

"Vậy ý của ba là... chúng ta cần thêm một số tiền nữa?"

Ông gật đầu: "Nếu có thêm một chút tiền nữa, nhất định ba sẽ không đầu tư lung tung như vậy nữa, sẽ dùng nó đúng nơi hơn. Nhưng bây giờ sợ là không có nơi nào cho chúng ta mượn, nhà họ Mộ đã cho ba mượn một trăm triệu, lần này ba không thể mượn họ nữa."

"Một trăm triệu!" Tâm Đồng kinh ngạc che miệng: "Thì ra nhiều như vậy!"

"Đúng vậy! Cho nên bây giờ ba thật sự..." Lăng Bá Vi không nói tiếp, trầm nghĩ dừng để cho chuyện của bệnh viện làm cô lo lắng. "Haizz! Dù sao thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng (*), ba sẽ nghĩ cách, con đừng lo lắng nhiều quá."

(*): mọi chuyện nên để tự nhiên, chuyện gì đến sẽ đến, không thể gấp gáp được.

Tâm Đồng biết ba đang an ủi mình nên nói: "Được rồi, con không lo lắng nữa, đồ ăn nguội hết rồi, con đi xuống phòng bếp ở nhà ăn hâm nóng lại một chút."

"Không cần đâu, đã dùng hộp giữ ấm rồi, không cần làm nóng lại đâu!" Lăng Bá Vi cầm hộp cơm, bắt đầu ăn.

Nhìn ba vui vẻ ăn cơm, Tâm Đồng biết ông đang giả vờ, gặp phiền phức như vậy, trong lòng ông nhất định lo lắng rất nhiều, không biểu hiện ra ngoài chỉ vì muốn cô không lo lắng mà thôi.

Lăng Bá Vi ăn cơm xong, còn có nhiều chuyện quan trọng cần xử lý, Tâm Đồng cũng không mang hộp cơm diendan.....le&quy\$don về nhà mà trực tiếp tới công ty.

Đi vào văn phòng, cô nhớ tới lời nói ba nói với mình, sức lực không còn, gương mặt nhuộm sự buồn bã.

"Mình nên đi nhờ ai giúp đây? Ngay cả ba cũng không có cách, mình có thể tìm ai được chứ?" Cô tự nói với mình.

Ba cô thành lập bệnh viện tổng hợp Fassell từ lâu rồi, lúc trước bệnh viện lớn không nhiều, không cạnh tranh kịch liệt như bây giờ, không chỉ vậy bác sĩ ở đó cũng khôngn tôi, từng nổi tiếng một thời.

Nhưng mấy năm gần đây, bệnh viện lớn mọc lên ngày càng nhiều, cạnh tranh cũng nhiều hơn, các bệnh viện nhỏ cũng được mở ra ở nhiều nơi. Cô biết Fassell không quá coi trọng việc kiếm tiền nhưng không nghĩ nó sẽ rơi vào tình trạng này.

"Huống chi một trăm triệu cũng không đủ, ai lại cho mình mượn nhiều tiền như vậy chứ?" Cô xoa xoa thái dương, nhin không được lại làm bầm

Lúc này Phương Hữu An đi vào văn phòng của cô, trùng hợp nghe được lời nói làm bầm của cô, nói: "Có chuyện gì vậy? Cô muốn vay tiền hả?" Anh đột ngột mở miệng làm Tâm Đồng kinh ngạc: "Anh vào đây lúc nào vậy?"

"Vừa vào thôi, sao vậy? Nhìn sắc mặt cô rất khó coi." Anh hỏi.

Lăng Tâm Đồng nhìn anh, đột nhiên hỏi: "Phương Hữu An, anh có bao nhiêu tiền?"

"Tôi?" Anh chỉ tay vào mình: "Bản thân tôi không có tiền, nếu cần thì nói với ba mẹ, họ sẽ đưa cho tôi."

"Anh thật là, làm việc nhiều năm như vậy, chẳng lẽ không tiết kiệm được gì à?" Tuy rằng cô đang trách anh nhưng nghĩ lại không phải mình cũng vậy sao?

Tiền cô kiếm được đều dùng hết, chưa bao giờ tiết kiệm, chẳng lẽ đây là bệnh chung của thiên kim và thiếu gia, đến khi gặp khó khăn mới ôm những món hàng hiệu mình mua lúc trước khóc lóc thảm thiết?

"Tôi có thể nói với ba mẹ cho cô mượn, rốt cuộc cô cần bao nhiêu?" Từ nhỏ Phương Hữu An đã thích cô, để có được trái tim mỹ nhân, anh có thể làm bất cứ việc gì cho cô.

"Anh...Anh thật sự có thể cho tôi mượn sao? Số tiền tôi cần không nhỏ...Ít nhất là một trăm triệu." Cô gợn ngón trở lên làm Phương Hữu An sợ tới mức không nói được lời nào!

"Cái gì? Một trăm triệu!" Anh nuốt nước miếng: "Cô cần nhiều tiền như vậy để làm gì?"

"Để giúp cho bệnh viện của ba, nếu không thì bảy, tám ngàn vạn cũng được." Có bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

"Cái này...Chuyện này mình phải hỏi ba mình, số tiền này thật sự quá lớn." Nhà bọn họ chỉ là một công ty quảng cáo nhỏ, không thể cho mượn số tiền khổng lồ một cách dễ dàng như công ty khoa học kỹ thuật hay các tập đoàn lớn cũng được.

"Vậy phiền anh hỏi bác trai một chút, cũng xin bác yên tâm, gia đình tôi nhất định sẽ trả, chỉ cần cho nhà mình một khoảng thời gian là được." Nghe được có thể mượn được tiền, Tâm Đồng thật sự muốn nắm bắt được cơ hội này.

"Được, tôi sẽ hỏi giúp cô." Thấy cô vội vàng như vậy, Phương Hữu An lập tức gọi điện thoại cho ba mình.

Phương Khánh Khôi đang ở văn phòng chủ tịch, nghe Phương Hữu An nói xong, nhú mồm lại: "Một trăm triệu? Chuyện này không được."

"Nhưng mà ba...Người cũng biết..." Phương Hữu An thấy Tâm Đồng đang nhìn mình, nhìn cô cười, đi ra phía sau văn phòng nhỏ tiếng nói: "Người biết con thích Tâm Đồng, không thể không có được cô ấy."

"Nhưng mà ba đào đâu ra để có một trăm triệu?"

Phương Khánh Khôi lắc đầu: "Con hãy phân biệt rõ tình yêu và hiện thực đi."

"Bán mảnh đất ở ngoại ô là được rồi mà."

"Cái gì, sao con lại nghĩ ra phương pháp đó? Nhưng mà giá của mảnh đất đó cũng không nhiều như vậy." Đứa nhỏ này thật là đại dốt,

"Năm sáu vạn cũng được." Phương Hữu An biết Tâm Đồng vẫn luôn xem anh là bạn bè, không có tình yêu nam nữ, nếu anh có thể giúp cô có lẽ cô sẽ nhìn anh với con mắt khác.

"Con.....Con thật sự thích nó đến như vậy?" Lúc này Phương Khánh Khôi mới phát hiện ra tâm ý của con trai.

"Con thật sự thích cô ấy."

"Thôi được! Vậy con đưa nó đến đây, ba có lời muốn nói với nó, để ba xem có thể cho mượn hay không." Mấy ngàn vạn cũng không phải số lượng nhỏ, mặc khác ông cũng có nghe qua tình hình thực tế của bệnh viện Fassell, nếu cứ tiếp tục kinh doanh không tốt, ông cũng không thể lấy tiền quảng vào trong nước.

"Người muốn gặp Tâm Đồng?" Phương Hữu An chần chừ nói: "Được, con sẽ nói với cô ấy."

"Nói với nó, ba chờ nó." Sau khi Phương Khánh Khôi nói xong liền cúp điện thoại.

Ngược lại Phương Hữu An ngần ngừ cả người, rốt cuộc anh có nên để Tâm Đồng đi gặp ba hay không? Nhưng nếu ba nói muốn gặp cô, không chừng có thể cho mượn tiền, nghĩ trước nghĩ sau, anh quyết định nói với Tâm Đồng.

Tâm Đồng nghe vậy lập tức đồng ý: "Được, tôi sẽ đi gặp ba của anh."

"Thật tốt quá, hiện tại ông ấy đang ở văn phòng chờ cậu." Anh cười an ủi nói: "Cô đừng khẩn trương, tôi sẽ đi với cô."

"Ừ, cảm ơn anh." Tâm Đồng rất cảm ơn anh đã hỏi giúp cô, nói không chừng cô có thể giúp ba rồi!

Sau khi Tâm Đồng bước ra từ văn phòng chủ tịch Phương Khánh Khôi sắc mặt vô cùng khó coi.

Ông đồng ý cho cô mượn năm ngàn vạn, nhưng điều kiện ông đưa ra lại là muốn cô gả cho Phương Hữu An!

Trời ạ, sao ông lại có thể nói ra những lời như vậy, muốn cô bán thân, nhưng hết lần này tới lần khác cô lại không kháng cự được sự dụ hoặc của năm ngàn vạn, rất muốn đồng ý ngay tại chỗ, nhưng cuối cùng cô vẫn do dự.

Phương Hữu An lập tức chạy theo sau cô, ở sau lưng cô gọi: "Tâm Đồng..... Tâm Đồng....."

"Chuyện gì?" Cô xoa thái dương, lại nhìn đồng hồ đeo tay: "Mới ba giờ, tôi muốn xin nghỉ sớm về nhà nghỉ ngơi."

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hai Trăm Triệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3-2

Edit: mèo suni

P/S: Suni sẽ đổi cách xưng hô trong một số chỗ ở chương này cho hợp với hoàn cảnh nhé.

“Cậu bị sao vậy? Không thoải mái sao?” Phương Hữu An thăm dò cô.

“Đúng vậy tôi cảm thấy không thoải mái, sao ba anh lại có thể.....” Thôi, cô không muốn nói thêm điều gì nữa, bây giờ ngoại trừ đau đầu, cô còn cảm thấy rất thất vọng.

“Nói vậy là cô không đồng ý?” Khuôn mặt đang tươi cười của anh đột nhiên biến mất.

“Vay tiền về vay tiền, hôn nhân về hôn nhân, sao có thể nhập hai chuyện làm một?” Cô vội vàng nắm lấy tay diendan...le\$quy%don anh: “Phương Hữu An, cậu làm ơn đi khuyên ba anh, chúng ta không thể trở thành vợ chồng cũng có thể làm bạn bè thân thiết cả đời mà!”

“Nhưng tôi không muốn làm bạn bè cả đời với em.” Phương Hữu An nói ra tâm ý của mình: “Tôi biết em cũng biết tôi có tình cảm với em.”

“Phải, tôi biết nhưng tôi chỉ có tình cảm bạn bè với anh, cái này cậu cũng biết mà?” Cô hít sâu một hơi.

“Anh không biết nhiều chuyện như vậy, anh nhất định phải cưới em, nếu em có cách giải quyết khác, em còn có thể đến tìm anh sao? Em hãy suy nghĩ cẩn thận!” Lần đầu tiên Phương Hữu An dùng thái độ kiên quyết như vậy nói chuyện với cô.

“Được, tôi sẽ suy nghĩ cẩn thận.” Nói xong, cô tức giận, lập tức xin nghỉ rồi rời khỏi công ty. Nhìn cô rời đi, đột nhiên Phương Hữu An cảm thấy buồn bực, vì vậy anh bỏ công việc đi tới PUB thường tới uống rượu giải sầu.

Nhưng anh không ngờ vừa mới vào lại thấy Mộ Hải Nghị nhiều năm không gặp cũng ngồi trong góc uống rượu.

Phương Hữu An vẫn sợ gặp được anh, nhưng hôm nay anh chịu đủ kích nghiêm trọng, gọi một bình rượu mạnh rồi uống hai ly, sau đó ngà ngà say đi tới chỗ Mộ Hải Nghị.

Mộ Hải Nghị biết bây giờ mình là bác sĩ, không nên uống rượu nhưng lại thừa dịp không có ca phẫu thuật nào đến nơi này thả lỏng, nhìn ly cocktail trên tay, nhưng ánh mắt cho thấy anh đang suy nghĩ điều gì đó. Phát hiện có người đến gần, anh ngẩng đầu, sau một lúc mới nhận ra đối phương: “Phương Hữu An?”

“Ồ! Không ngờ anh lại nhận ra tôi?” Anh kinh ngạc.

“Ngoài việc anh cao lên một chút thì gương mặt vẫn cũng không thay đổi bao nhiêu.” Mộ Hải Nghị nói với giọng lạnh nhạt.

“Nhưng anh lại hay đổi rất nhiều.” Phương Hữu An nhìn anh.

“Vậy mà anh còn có thể nhận ra tôi sao?” Mộ Hải Nghị cười, trong mắt loé lên tia sáng lạnh.

“Bởi vì...” Bởi vì mười mấy năm qua anh vẫn chú ý tin tức của anh ra, nhưng Phương Hữu An sẽ không nói việc này cho anh ta. “Bởi vì tôi đã ngồi bên đó nhìn anh lâu rồi, lúc này mới dám đến đây xác nhận.”

“Anh cũng tới một mình sao? Thật là có duyên.” Mộ Hải Nghị phát hiện bên người anh ta cũng không có ai cả.

“Bởi vì tôi đang vui nên đến đây uống rượu.” Phương Hữu An trực tiếp ngồi xuống, nhìn Mộ Hải Nghị đẹp trai hơn so với mười mấy năm trước nói: “Muốn biết vì sao tôi vui về không?”

“Tôi không phải con giun trong bụng anh, cũng không muốn suy đoán tâm tình của anh.”

“Anh không muốn đoán thì tôi sẽ nói cho anh biết, bởi vì tôi sắp kết hôn rồi, mà cô dâu anh cũng quen đấy...chính là Lăng Tâm Đồng.” Anh cười, nói một cách chậm rãi.

Quả nhiên, khi anh nhắc tới Tâm Đồng, thái độ của Mộ Hải Nghị lập tức thay đổi, đặc biệt là hai chữ kết hôn đó càng làm cho máu trên người anh như sôi lên.

“Anh nói...Anh sắp kết hôn với Tâm Đồng?” Anh nhíu chặt mi.

“Đúng vậy, chúc mừng tôi đi!”

“Được, chờ đến lúc nhận được thiệp cưới tôi sẽ chúc phúc cho hai người.” Sau đó Mộ Hải Nghị bình tĩnh lại, nhìn kỹ về mặt của Phương Hữu An, đó không phải vui sướng mà là thống khổ.

“Sao nào? Dường như anh không tin đó là thật?” Toàn thân Phương Hữu An căng cứng, không thể giải thích vì sao từ đó đến giờ mình vẫn không thể làm cho Mộ Hải Nghị tức giận.

Giống như bây giờ, chỉ cần nhìn một lần là Mộ Hải Nghị đã biết anh nói dối, loại cảm giác này làm anh đổ mồ hôi lạnh khắp người.

"Không phải tôi không tin, anh suy nghĩ nhiều quá rồi." Mộ Hải Nghị buông ly cocktail xuống: "Anh ngồi đi, tôi tới đã lâu, đến lúc nên rồi rồi."

Lúc này Phuong Hữu An mới thấy đồ uống trên bàn, không hiểu hỏi: "Anh không uống rượu?"

"Bây giờ tôi là bác sĩ, không thể uống rượu mạnh, muốn mời tôi à?" Mộ Hải Nghị cười hỏi.

"Anh nói cái gì? Bác sĩ?" Phuong Hữu An thờ ơ: "Bây giờ anh đang làm việc ở đâu?"

Thật ra anh luôn chú ý tới tin tức của Mộ Hải Nghị, nhưng khi biết anh về Đài Loan thì anh dùng toàn bộ sự chú ý lên người rong lòng mình, cho nên anh luôn xem nhẹ nhân vật nguy hiểm này.

"Fassell." Sau khi trả lời anh ta, Mộ Hải Nghị dứt khoát đi ra ngoài, để lại Phuong Hữu An đang ngẩn ngơ.

Rời khỏi PUB, trong lúc lái xe, từng hồi ức trong quá khứ xẹt qua rong đầu của Mộ Hải Nghị.

Còn nhớ lúc đó sau khi anh thổ lộ với Tâm Đồng, tâm tình của anh cực kì tốt, chờ sau khi trải qua kì thi trung học, anh định mời cô đi xem phim, cho cô một sự bất ngờ.

"Mộ Nguyệt Phong, gần đây cậu rất vui nhì?" Giang Khánh Hoa - bạn thân nhất trong lớp đi tới bên cạnh anh nói.

"Ừm... Tâm Đồng đồng ý hẹn hò với tớ!" Mộ Nguyệt Phong ngượng ngùng trả lời.

"Thật sao? Vậy thì tuyệt quá rồi, không phải cậu vẫn thích cô bé đó sao?" Giang Khánh Hoa cười hỏi.

"Đúng là ở thích cô ấy lâu rồi. Tớ định đi mua vé xem phim sau đó đến nhà mời cô ấy, làm cho cô ấy ngạc nhiên." Anh vui vẻ nói.

"À... Đây là lần hẹn hò đầu tiên phải không?" Giang Khánh Hoa cười mờ ám, dùng khuỷu tay đẩy đẩy anh: "Phải nắm cho chắc đó!"

"Ha ha!" Gương mặt Mộ Nguyệt Phong tràn đầy ý cười.

Giang Khánh Hoa nhìn anh: "Mau đến lớp đi, tớ đi toilet một chút."

"Vậy cậu mau đi đi." Mộ Nguyệt Phong cười cười đẩy cậu ta đi.

Giang Khánh Hoa chạy về phía toilet, nhưng giữa đường lại chạy đến một góc tường: "Phuong Hữu An, tôi hỏi được rồi."

"Cậu ta nói cái gì?" Phuong Hữu An vội vàng hỏi.

"Mộ Nguyệt Phong đã thổ lộ với Lăng Tâm Đồng rồi, em ấy cũng đồng ý rồi, sau khi tan học Mộ Nguyệt Phong sẽ mua vé xem phim, sau đó đến nhà mời em ấy..." Giang Khánh Hoa nói toàn bộ những gì biết được.

"Còn gì nữa?" Phuong Hữu An hỏi.

"À... Không còn gì nữa." Sau đó cậu ta đưa tay về phía diendan...le\$quy%don Phuong Hữu An: "Tiền cậu hứa cho tôi đâu?"

"Cần đi!" Trong lòng rối loạn, Phuong Hữu An ném mạnh tiền lên tay cậu ta, trong đầu nảy ra một kế hoạch.

Vừa tiến vào phòng khách, Mộ Nguyệt Phong nghe được tiếng nói chuyện. (đang là dòng hồi tưởng nên sẽ dùng tên cũ)

Anh đi lên trên lầu hai, ở bên ngoài nghe tiếng Tâm Đồng nói nhỏ: "Anh nói tôi đồng ý lời tỏ tình? Không có chuyện này!"

"Là Giang Khánh Hoa nói... Còn là chính miệng cậu ta nói với Giang Khánh Hoa." Phuong Hữu An thấy Giang Khánh Hoa ra hiệu Mộ Nguyệt Phong đã vào nhà.

"Không thể nào, cho dù anh a cầu xin tôi, tôi cũng không thích anh ta." Cô nghiêm túc nói: "Xin anh đừng nghe anh ta nói bậy."

"Nhưng cậu ta vẫn luôn thích em, em lớn lên đẹp như vậy, lại là con gái lớn của viện trưởng bệnh viện Fassell, có thể làm bạn trai của em thì rất nở mày nở mặt." Từ nhỏ Phuong Hữu An đã có tâm kế: "Sáng nay cậu ta còn nói với Giang Khánh Hoa, muốn mời em đi xem phim!"

Lăng Tâm Đồng lạnh lùng nói: "Muốn mời tôi đi xem phim thì chờ một trăm năm nữa đi! Tôi sẽ không đi với anh ta!"

"Em... Em ghét cậu ta đến vậy sao?" Phuong Hữu An liếc ra ngoài thì thấy Mộ Nguyệt Phong ở đó, trong lòng mừng thầm vì kế hoạch của mình đã thành công.

Đương nhiên Mộ Nguyệt Phong cũng thấy Phuong Hữu An.

"Phải, tôi rất ghét cậu ta, cậu ta vẫn tìm cách đi theo tôi, làm người khác cảm thấy rất phiền!" Khi nói câu này, Tâm Đồng cũng không biết có người bên

ngoài.

Trong đầu Mộ Nguyệt Phong đứng ngoài cửa không còn suy nghĩ được gì nữa, hai chân đứng không vững...Cô nói cô ghét anh.

Anh đau đớn mở mắt, đúng lúc đối diện với khuôn mặt tươi cười đắc ý của Phương Hữu An, gương mặt đó dường như đang giễu cợt anh bị Tâm Đồng lừa dối.

Tại sao bạn tốt nhất đều dùng anh mắt khinh bỉ đó nhìn cậu?

Anh chỉ có thể nắm chặt hai vé xem phim, đau đớn rời khỏi đó.

Mà đoạn hồi ức đau khổ này vẫn in sâu trong đầu Mộ Nguyệt Phong tới tận bây giờ.

Mộ Hải Nghi lái xe tới cửa lớn nhà họ Lăng, nhìn cánh cửa anh không nhớ rõ đã ra vào bao nhiêu lần, từng hồi ức đều hiện ra rõ ràng trong mắt anh.

Ngồi đầu dựa vào lưng ghế, anh nhắm mắt tĩnh tâm lại chậm, bởi vì không biết Tâm Đồng đã xin nghỉ về nhà, anh định ở bên ngoài chờ cô về.

Anh không tin cô phải giả cho Phương Hữu An, nhưng Phương Hữu An không có khả năng bịa ra chuyện này, anh muốn đích thân hỏi một chút mới có thể an tâm.

Anh không thể không thừa nhận, bản thân còn thích cô, tuy cô giẫm đạp tình cảm của anh nhưng anh vẫn không quên được cô, mà anh cũng nói với bản thân, một ngày nào đó hoàn thành xong việc học sẽ trở về tìm cô, để cô biết lời nói ngày đó của cô ngu xuẩn tới chừng nào!

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Hai Trăm Triệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4-1

Edit: mèo suni

Lúc đầu định về nhà ngủ một giấc để bình tĩnh lại nhưng Tâm Đồng làm cái gì cũng ngủ không được, vì thế muốn đi ra ngoài giải sầu, nhưng ngoài ý muốn phát hiện xe Mộ Hải Nghi ngừng ở bên ngoài nhà.

“Sao anh lại tới đây, tới tìm ba tôi sao?” Cô đi đến hỏi: “Nhưng mà ba tôi không có ở nhà.”

“Tôi biết viện trưởng ở bệnh viện, tôi tới tìm cô.” Anh cũng không muốn quanh co lòng vòng.

“Tìm tôi? Có chuyện gì sao?” Từ sau khi anh đến diendan...le%quy&don Fassel làm việc, anh chưa từng tới thăm cô, cô còn tưởng rằng cô đã bị anh lãng quên chứ!

“Lên xe, chúng ta đi dạo một tí.” Anh còn chưa nghĩ ra mình đến nên hỏi chuyện đó như thế nào.

“Cái này.....” Cô suy nghĩ một lát rồi đồng ý: “Được rồi! Tôi thật rất muốn biết anh định nói với tôi chuyện gì?”

Anh chạy xe về phía vùng ngoại thành, dọc đường hai người chỉ nhìn phong cảnh ven đường, không ai mở miệng nói chuyện.

Đội bản thân bình tĩnh lại, lúc này Mộ Hải Nghi mới hỏi cô: “Nghe nói cô phải giả cho Phương Hữu An?”

“Là ai nói với anh?” Tâm Đồng cắn cắn môi, trong lòng chần chẫn đó là Phương Hữu An.

Anh không trả lời cô, chỉ hỏi: “Cô yêu anh ta sao?”

“Chuyện này liên quan gì đến anh?” Cô yêu ai là chuyện của cô, không cần anh quan tâm nhiều chuyện như vậy: “Chẳng lẽ anh vì chuyện này nên tới tìm tôi?”

“Có thể nói như vậy.”

“Ồ! Anh thật là thú vị.” Tâm Đồng nhin không được cười khế, anh có thể không liên lạc với cô mười mấy năm, bây giờ gặp lại thì hỏi cô chuyện này, rốt cuộc anh coi cô là cái gì?

Thậm chí còn nói đã quên cô là ai, hoàn toàn không nhớ những việc trong quá khứ, anh lại không lú lẫn như người già, muốn hù người khác sao?

Cô giận dữ nói: “Đúng, tôi yêu anh ấy, tôi với anh ấy hữu tình hữu ý, có phải anh nên chúc phúc cho chúng tôi hay không?”

“Theo tôi được biết, Fassell lại xảy ra chuyện, cô không biết sao?” Trong khoảng thời gian này anh đều đặt những cái cách Lăng Bá Vi ở trong mắt, từ lâu anh đã nhìn thấy vấn đề, anh cũng ám chỉ với ông nhiều lần, nhưng ông lại hoàn toàn không hiểu, anh đã sớm biết trước kết quả của việc này.

“Anh biết?” Cô kinh ngạc.

“Tôi nghe thấy một ít tin đồn ở bệnh viện, hướng chỉ nhà họ Mộ gia chúng tôi đầu tư một số tiền vào Fassell, làm sao không quan tâm nhiều tới bệnh viện được? Chuyện xấu truyền ngàn dặm, cho dù chúng tôi không hỏi, tin tức cũng sẽ tự mình bay đến.” Anh nói đều là sự thật.

“Đúng vậy, cho nên bây giờ tôi rất lo lắng, không biết nên giúp ba tôi như thế nào mới tốt.”

“Còn nhớ lần trước cô hỏi tôi muốn cô làm gì để trả một trăm triệu cho nhà họ Mộ đúng không? Đột nhiên tôi nghĩ đến ra một cách rất tốt.” Khoé miệng Mộ Hải Nghị cong lên.

“Anh muốn tôi làm gì?” Thấy nụ cười quỷ quyệt của anh, cả người cô đột nhiên căng thẳng.

“Gả cho tôi.” Anh nói ra ba chữ đó thật đơn giản.

“Cái gì?” Tâm Đồng cho rằng mình nghe lầm.

“Tôi nói gả cho tôi.” Anh xe ngừng ở mảnh đất trống, quay đầu nhìn cô: “Nếu cô gả cho tôi, tôi có thể lấy thêm một trăm triệu giúp cho chú Lăng.”

“Sao anh có nhiều tiền như vậy.”

“Một trăm triệu này là của tôi, là tiền mấy năm gần đây tôi ở tập đoàn ba tôi được chia hoa hồng, cô có thể suy nghĩ một chút.” Ánh mắt anh nghiêm túc.

“Anh..... Vì sao muốn tôi gả cho anh?” Bây giờ Tâm Đồng nghi ngờ diendan...le%quy&don nhất chuyện này.

“Bởi vì tôi biết cô không có cái gì khác để trả nợ cho tôi trừ bản thân cô, chỉ xem cô có đồng ý hay không?” Anh bĩu môi.

“Vì sao đàn ông các người giống nhau như vậy?” Cô thất vọng nhún mày.

Anh cười lạnh lùng: “Sao nào? Không muốn sao? Tôi cũng không miễn cưỡng, chắc là Phương Hữu An cũng có thể dùng tiền giúp cô, nhưng điều kiện là cô phải trả tôi một trăm triệu trước.”

Mộ Hải Nghị cũng không muốn làm như vậy, nhưng anh không thể trơ mắt nhìn cô gả cho Phương Hữu An, anh thật sự không chịu được việc này.

“Mộ Hải Nghị, sao anh lại làm như vậy!” Cô bực bội trừng mắt nhìn anh.

“Tôi thừa nhận tôi cũng không phải là người tốt.” Con ngươi anh sát bén nhìn cô: “Tôi không miễn cưỡng cô, tự cô suy nghĩ đi!”

Nói xong, Mộ Hải Nghị liền dùng sức chuyển xoay tay lái, chạy về.

Sau đó hai người không nói chuyện nữa, khi đến cửa nhà cô, Mộ Hải Nghị dừng xe lại.

Ngồi ở bên trong xe, trong lòng Tâm Đồng đau khổ, trầm nghĩ nếu cô cứ xuống xe, có lẽ anh sẽ đòi lại một trăm triệu đã đầu tư vào Fassell, việc này rất nguy hiểm cho ba!

“Anh xác định muốn tôi dùng bản thân trả nợ cho anh?” Cô hỏi lại lần nữa.

“Đúng.” Anh không chút do dự mà trả lời.

“Cho dù anh không yêu tôi sao?” Cô hoài nghi anh chỉ muốn lợi dụng cuộc hôn nhân này khống chế ba cô và cả cô.

“Không sai, chuyện này với việc có yêu hay không không liên quan với nhau.” Mặt Mộ Hải Nghị lạnh lùng nói.

“Nói như vậy lúc trước anh cho chúng tôi vay tiền là có mục đích riêng? Mà ba tôi căn bản là dẫn sói vào nhà?” Cô nắm chặt nắm tay, kích động hỏi.

“Dẫn sói vào nhà?” Anh xoa xoa cái mũi, cười lạnh: “Cô cho rằng tôi có mục đích gì, từ bỏ lời mời đặc biệt làm bác sĩ từ bệnh viện hoàng gia Anh quốc, về nước làm ở bệnh viện Fassell, vì Fassell giống cái thùng rỗng sao?”

“Anh..... Anh lại nói Fassell là thùng rỗng?” Người đàn ông này thật là quá đáng!

“Ít nhất bây giờ nó thật sự giống như vậy.”

“Mộ Hải Nghị! Anh..... Anh không cần khinh người quá đáng.” Tâm Đồng rưng

rưng nhìn thái độ kiêu căng của anh.

Khóe miệng Mộ Hải Nghị cong lên: “Nếu giao dịch của chúng ta không thành thì mời xuống xe!”

Hai tròng mắt Lăng Tâm Đồng rung rung nước chấm chú nhìn vì tươi cười đáng ghét kia, nhưng mà cô biết mình không thể không nhận thua: “Được, tôi đồng ý với anh.”

Nghe cô nói ra những lời này, tâm tình treo trên cao của Mộ Hải Nghị mới rơi xuống, nhưng vẻ mặt của anh lại có hay đổi gì.

“Được, một trăm triệu tôi sẽ nhanh chóng đưa cho cô, cũng sẽ tới cầu hôn, hy vọng cô có thể phối hợp với tôi, để ba cô có thể đáp ứng hôn sự của chúng ta.” Anh nói.

“Muốn tôi phối hợp với anh như thế nào?” Cô không có sức lực hỏi.

“Nếu ba cô hỏi ý kiến của cô, cô hãy nói là cô yêu tôi, cô làm được chứ?” Anh nheo đôi mắt lại, miệng thì nói rất tự nhiên, nhưng trong lòng lại vô cùng đau đớn, bởi vì anh biết cô không yêu anh.

Tâm Đồng nghe xong không chế không được cười to ra tiếng: “Ha.....”

“Chuyện này buồn cười đến vậy sao?”

“Đương nhiên buồn cười, tôi hỏi anh, nếu ba tôi hỏi anh là anh có yêu tôi không? Anh sẽ trả lời như thế nào?” Cô ung dung nhìn phản ứng của anh.

“Tôi?” Anh cười khê hai tiếng: “Tôi đương nhiên sẽ nói tôi rất yêu cô, chuyện này cô yên tâm, tôi sẽ làm chuyện này cực kì tự nhiên.”

Tâm Đồng mỉm cười, không thể tin được anh có thể nói bốn chữ “Tôi rất yêu cô” dễ dàng như vậy!

“Được rồi! Nếu anh có thể không quan tâm đến nó, đương nhiên tôi cũng có thể, nhưng tôi muốn biết cuộc sống sau khi cưới? Chẳng lẽ chúng ta..... Chúng ta phải..... phải.....” Trời ạ, làm sao cô nói chuyện này được đây?

“Cô muốn hỏi tôi có phải thực hiện nghĩa vụ vợ chồng hay không đúng không?” Anh dứt khoát nói giúp cô.

Tâm Đồng ngac nhiên, không nghĩ rằng anh có thể đoán được tâm tư của cô! “Đúng, tôi đang định hỏi chuyện đó.”

“Tất cả tùy cô, cô muốn thực hiện chúng ta thì thực hiện.” Nói đến đây, ánh mắt anh tỏ vẻ mờ ám.

“Tôi không cần.” Cô hét to.

Mộ Hải Nghị cười khê: “Được, nếu cô không cần tôi cũng sẽ không miễn cưỡng cô, bởi vì tôi không thiếu phụ nữ.”

“Đúng rồi! Anh thật sự không thiếu, ngày đó gặp nhau ở bãi đỗ xe, tôi đã hoàn toàn hiểu anh là dạng đàn ông gì rồi.” Cô khinh thường hừ lạnh.

“Vậy sao, nghe cô nói cô hiểu tôi, tôi thật thụ sủng nhược kinh (*).” Anh hỏi: “Vậy phiền cô nói cho chú Lăng biết, đêm mai tôi sẽ đến thăm, lúc đó cô cũng xuống nhà luôn.”

(*): được sủng mà sợ

“Cũng muốn tôi xuống nhà?”

“Ba cô nhất định sẽ dò hỏi ý kiến cô, nếu cô không xuống, sẽ không có cách nào làm xong việc.” Anh nói ra ý định.

“Vậy..... Được rồi! Tôi sẽ xuống.” Chỉ cần có thể giúp ba giải quyết khó khăn trước mắt, muốn cô làm cái gì cô cũng đồng ý.

“Được, mai gặp.” Nói xong anh liền xuống xe giúp cô mở cửa: “Mời.”

Sau khi xuống xe, cô nhìn không được xoay người đối diện với anh nói: “Mộ Hải Nghị, tôi thật sự không ngờ anh lại là loại người này, anh làm tôi rất thất vọng!”

Nói xong, cô liền đi vào nhà.

Mộ Hải Nghị nhìn bóng dáng cô đang chạy vào nhà, vẻ tươi cười trên mặt dần dần biến mất.

Cách một ngày, Phương Hữu An không dễ dàng chờ được Tâm Đồng đi làm, anh xông vào văn phòng cô hỏi: “Tâm Đồng tôi hỏi cô, có phải bây giờ Mộ Hải Nghị làm ở bệnh viện ba cô hay không?”

“Xin anh đừng nhắc lại tên người này trước mặt tôi.” Cô nhăn mày lại.

“Vì sao?”

Chương 4-2

Edít: mèo suni

“Dù sao từ giờ trở đi, mặc kệ là anh hay là anh ta tôi đều không muốn nhìn thấy, mời anh đi ra ngoài! Tôi phải làm việc.” Lăng Tâm Đồng bình tĩnh nói: “Tối nay tôi sẽ đi tìm ba anh.”

“Em muốn tìm ba tôi?” Lòng mày anh giương lên, vui vẻ hỏi: “Nói như vậy em bằng lòng kết hôn với tôi, cho nên mới đến chỗ ba tôi để trả lời đúng không?”

Lăng Tâm Đồng nhíu mày nhìn anh: “Rốt cuộc anh đang suy nghĩ cái gì?”

Phương Hữu An sững sốt: “Chẳng lẽ là tôi nghĩ sai rồi?”

“Không sai.” Cô thở sâu: “Tôi định đưa đơn từ chức cho ba anh, tôi muốn nghỉ ngơi một thời gian.”

Gần đây tâm trạng của cô thật sự rất hỗn loạn, không thể làm tốt công việc, vì không làm chậm trễ công việc của công ty, cũng để cho bản thân có thể nghỉ ngơi, cô quyết định lập tức xin từ chức.

Phương Hữu An cực kỳ kinh ngạc, không thể tin diendan...le^quy%don được: “Em muốn từ chức, vì sao? Em đã ở công ty 5 năm, biểu hiện vẫn luôn rất tốt mà!”

“Chuyện này và biểu hiện của tôi ở công ty không liên quan, chẳng lẽ tôi muốn nghỉ ngơi cũng không được sao?” Mặc khác việc ba anh uy hiếp đã làm cô vô cùng bất mãn, cô tự nhận mình không thể làm việc dưới quyền ông nữa.

“Em. .... Tâm Đồng, em thật sự không muốn gả cho tôi sao?” Về mặt Phương Hữu An tràn đầy khó chịu: “Rốt cuộc tôi có chỗ nào không tốt?”

“Vì sao cậu luôn hỏi mấy câu này, tình cảm không thể miễn cưỡng!” Lăng Tâm Đồng đột nhiên đứng dậy: “Bây giờ tôi đi tìm ba anh.”

“Tâm Đồng. ....” Phương Hữu An gọi rất to nhưng không gọi được cô, chỉ có thể nắm chặt lòng bàn tay, trong lòng bức mình, nhìn cô biến mất ở trước mắt.

Nhưng mà, khi Tâm Đồng đưa đơn từ chức cho Phương Hữu Khánh, ông tức giận nói mấy lời khó nghe: “Mấy năm nay nể mặt của con trai, tôi vẫn luôn chiều cố cô, mà tôi chỉ đưa ra điều kiện nhỏ, cô lại có thể không đáp ứng, còn hiểu tình hiểu lý hay không?”

“Chủ tịch, nếu chuyện hôn nhân đại sự vì tình lý mà quyết định, thì nhất định sẽ không hạnh phúc. Cháu không thích anh ấy, gả cho anh ấy sẽ chỉ làm cả hai đau khổ.” Những điều cô nói đều là sự thật.

“Vậy điều kiện nói với tôi lần rước dâu?” Phương Khánh Khôi nhìn cô: “Chẳng lẽ cô không muốn cứu bệnh viện của ba cô, chẳng lẽ cô không có một chút tình cảm nào với bệnh viện Fassell sao?”

“Ngài sai rồi, Fassell vô cùng quan trọng với cháu, những thứ khác cháu cũng không muốn nói, nhưng mà mấy năm nay ngài đối vẫn luôn chiều cố cho cháu, cháu vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng.” Sau khi khom người chào, cô lập tức rời khỏi văn phòng.

Quay lại văn phòng của mình thu dọn vài thứ, cô liền rời đi. Bước ra khỏi công ty, Tâm Đồng không lập tức về nhà, dù sao buổi tối Mộ Hải Nghị mới đến cầu hôn, về nhà quá sớm sẽ bị ba mẹ truy hỏi, mặc khác cô cũng không biết giải thích nguyên nhân tại sao muốn hôm nay ông về nhà sớm.

Trước bữa tối cô mới trở về nhà, bước vào cửa, liền thấy ba nhìn cô cười hỏi: “Tan sở rồi sao? Không phải con muốn ba về nhà sớm một chút sao, còn muốn mẹ con chuẩn bị bữa tối cho bốn người, rốt cuộc có chuyện gì?”

“Có chuyện này con muốn nói cho ba biết, con. .... Con đã từ chức.” Cô định từ từ đi vào chủ đề chính.

“Từ chức? Tại sao?” Lăng Bá Vi kinh ngạc.

“Bởi vì con muốn kết hôn.” Cô nhỏ giọng nói.

Lăng Bá Vi vô cùng kinh ngạc, nhìn thẳng vào mắt con gái: “Con đang nói đùa phải không? Ba vẫn thúc giục con nhanh chóng tìm bạn trai, con vẫn nói không vội, tại sao bây giờ lại đột nhiên muốn kết hôn?”

“Có lẽ duyên phận tới rồi!” Cô xấu hổ cười.

Nhìn về mặt cô cười như không cười, Lăng Bá Vi cho rằng cô đang ngượng ngùng, hỏi: “Đối phương là ai?”

Tâm Đồng còn chưa mở miệng, đúng lúc mẹ Lăng đi ra từ phòng bếp, thấy con gái đã trở về, cười hỏi: “Con đã làm xong, Tâm Đồng, con muốn dẫn ai tới làm khách, mẹ có quen không?”

“Mẹ, con định lấy chồng, mà anh ấy..... Đêm nay anh ấy sẽ đến nhà làm khách, chắc là sắp tới rồi.” Tâm Đồng vừa nói xong, cũng hù dọa mẹ Lăng.

“Con muốn lấy chồng? Đây là thật hay giả?” Mẹ Lăng nhanh chóng truy hỏi, lại nhìn sang chồng, nhưng ông chỉ lắc đầu, không hiểu như nhau.

“Chờ anh ấy tới, chẳng phải ba mẹ sẽ biết sao?”

Tâm Đồng thật sự không biết nên giải thích như thế nào, lúc này cô cảm thấy hết sức bất lực, đúng lúc tiếng chuông cửa vang lên, mẹ Lăng khẩn trương nói: “Mẹ đi mở cửa.”

Cả người Tâm Đồng căng thẳng, tim đập loạn nhịp, không biết sau khi ba mẹ thấy Mộ Hải Nghị sẽ phản ứng ra sao?

Mấy phút đồng hồ sau, liền thấy mẹ Lăng tươi cười rạng rỡ đi vào trong nhà: “Ông xã, ông xem là ai tới.”

Lăng Bá Vi ngẩng đầu, đúng lúc nhìn thấy Mộ Hải Nghị đi vào, không thể tin hỏi Tâm Đồng: “Chẳng lẽ..... Chẳng lẽ người con muốn lấy chính là nó?”

“Hải Nghị muốn cưới Tâm Đồng nhà chúng ta có cái gì không tốt? Ông làm gì mà phản ứng lớn như vậy?” Có thể thấy mẹ Lăng cực kỳ hài lòng đối với người con rể này.

“Không phải tôi phản ứng mạnh, mà là..... Mà là việc này khiến người ta cảm thấy không tin được.”

“Bác trai, bác gái, cháu yêu Tâm Đồng, muốn cưới Tâm Đồng, xin hãy gả Tâm Đồng cho cháu.” Mộ Hải Nghị nhìn về mặt không được tự nhiên của Tâm Đồng.

“Nói như vậy đây là sự thật?” Lăng Bá Vi vẫn không thể tin được.

“Chuyện này là thật, chú Lăng có thể hỏi Tâm Đồng.” Mộ Hải Nghị tới gần cô, đẩy mắt trần đầy nuông chiều.

Lăng Tâm Đồng nhìn vào ánh mắt của anh, đúng lúc thấy diendan...le^quy%don sự ôn nhu trong ánh mắt của anh, trong nháy mắt cô còn tưởng mình nhìn lầm rồi!

Mềm mại như vậy, ánh mắt dịu dàng như vậy, là từ trong mắt anh sao? Cô thật sự không tin được.

“Tâm Đồng, ý của con như thế nào?” Lăng Bá Vi hỏi.

Bị ba Lăng hỏi, cô mới hoàn hồn: “Cái gì?”

“Ba hỏi, con cũng thích Hải Nghị sao? Bằng lòng gả cho nó sao?” Lăng Bá Vi hết sức nghiêm túc hỏi lại một lần nữa.

“Con..... Con.....” Tâm Đồng cúi đầu nhìn xuống mặt đất, nghĩ đến bản thân đã đồng ý với Mộ Hải Nghị, dựa vào sự chính trực của anh, cô cũng không nên nuốt lời: “Đúng, con thích anh ấy, bằng lòng gả cho anh ấy.”

Tâm Đồng thở sâu, không tin được cô có thể nói những lời này thuận miệng như vậy, một chút khó khăn cũng không có, xem ra việc cô nói dối người khác cũng tốt hơn rồi.

“Ông xã, thế này thì thật tốt, nếu hai đứa đều yêu nhau, vậy thì việc này không thành vấn đề.” Mẹ Lăng tán thành trăm phần trăm, lấy góc độ mẹ vợ nhìn con rể mà nói, Mộ Hải Nghị không chỉ là bác sĩ giỏi, lớn lên lại tuấn tú lịch sự, gia thế lại tốt, rất xứng với Tâm Đồng, bà hoàn toàn không có phản đối gì cả.

Nghe vợ nói như vậy, Lăng Bá Vi cũng gật đầu: “Nói rất đúng, chỉ cần hai đứa đều yêu thích lẫn nhau, ta và mẹ Tâm Đồng cũng không có ý kiến, nhưng mà..... Ta muốn biết hai đứa qua lại khi nào, vì sao ta không biết một chút nào cả?”

“Khi cháu về nước tình cờ gặp Tâm Đồng ở bệnh viện, cũng đã bắt đầu theo đuổi cô ấy, vì không nói với bác trước, mong bác tha thứ.” Anh khách sáo mà nói.

“Ta còn nhớ rõ ngày đó hai đứa các con còn cãi nhau rất âm ỉ!” Lăng Bá Vi cười lắc đầu: “Ta đã nói đó là duyên phận, Tâm Đồng muốn gả cho cháu, chúng ta đều không có ý kiến.” Xem ra bọn nó thật sự thích nhau, Lăng Bá Vi cũng yên tâm.

“Nói vậy là bác trai và bác gái đồng ý hôn sự của bọn cháu?” Mộ Hải Nghị giờ tươi cười: “Cháu hy vọng có thể cưới Tâm Đồng vào cửa sớm một chút.”

Tâm Đồng nghe vậy khẩn trương nói: “Nhưng mà ba mẹ, con không nỡ xa hai người.....”

“Đứa nhỏ ngốc, trai lớn cưới vợ, gái lớn gả chồng.” Lăng Bá Vi và vợ đồng loạt gật đầu: “Ba cũng tán thành cách nói của Hải Nghị, hai đứa kết hôn sớm

một chút, chúng ta cũng có thể ôm cháu ngoại sớm một chút.”

“Cám ơn chú Lăng.” Mộ Hải Nghị quay sang, còn cầm tay Tâm Đồng,

“Cháu muốn tổ chức hôn lễ vào tháng này, không biết ý của bác và bác gái như thế nào?”

“Tháng này?” Tâm Đồng kinh ngạc: “Nhanh như vậy sao?”

“Yên tâm đi! Cưới em sớm một chút, anh nhất định sẽ chăm sóc cho em thật tốt, yêu thương em, khiến em hạnh phúc.” Dường như đây là lời hứa hẹn thật lòng của anh.

Nhìn anh, Tâm Đồng thật không thể tin được anh có thể nói ra những lời nói dối như vậy, còn thể hiện một cách nhẹ nhàng tự nhiên như vậy, cô cảm thấy anh không đi đóng phim quá thực là một tổn thất lớn cho giới giải trí.

“Được, hôn lễ sẽ được tổ chức ngay trong tháng này! Nhưng mà gả con gái đi, thật sự ta có chút không nỡ.....” Tuy con gái đã đến tuổi kết hôn, nhưng đột nhiên nó muốn lấy chồng, trong lòng mẹ Lăng vẫn khó có thể chấp nhận.

“Xin bác gái yên tâm, mỗi ngày, Tâm Đồng vẫn có thể trở về thăm hai người, cô ấy mãi mãi là con gái của hai người.” Mộ Hải khéo léo nói.

“Vậy thì tốt quá rồi. Hải Nghị, từ nhỏ bác vẫn cảm thấy cháu là đứa bé tốt, Tâm Đồng có thể gả cho cháu, thật sự là may mắn của nó.” Mẹ Lăng vui mừng nhìn con gái, lúc này mới nhớ tới đồ ăn trong nhà bếp: “Có thể ăn cơm rồi, mọi người mau ngồi vào bàn, mẹ đi bụng thức ăn ra.”

Thấy mẹ đi vào phòng bếp, Tâm Đồng cũng lập tức đứng lên, muốn trốn tránh một chút: “Con đi giúp mẹ.”

Nhìn mẹ con hai người đi vào phòng bếp, Lăng Bá Vĩ cười lấy một chai Whiskey lâu năm từ tủ rượu ra, nhìn Mộ Hải Nghị nói: “Hôm nay tâm trạng tốt, chúng ta uống hai ly đi!”

“Không thành vấn đề, chỉ cần bác có hứng thú, cháu nhất định uống với bác.”

Mộ Hải Nghị nhận ly rượu, hai người ngồi vào chỗ của mình ở nhà ăn, vui vẻ uống.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hai Trăm Triệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Edit: mèo suni

Từ khi ngày hôn lễ được quyết định, Lăng Tâm Đồng các lúc càng nóng nảy.

Cô không biết quyết định của mình là đúng hay sai, nhưng khi thấy ba cười ngày càng nhiều, cô thấy tất cả đều đáng giá.

Vào ngày hôn lễ, cha mẹ của Mộ Hải Nghị cũng gấp gấp trở về nước, trường bối hai bên gia đình vừa gặp nhau lập tức nói chuyện không dứt, đề tài là về cặp vợ chồng son kia, từ khi họ còn nhỏ đến bây giờ, nhưng hai nhân vật chính đã đỏ mặt tía tai khi nghe họ nói những chuyện đó.

Mà hôm nay nữ chính Tâm Đồng có thể nói là cô dâu xinh đẹp nhất thế giới, mặc bộ áo cưới màu trắng vào càng làm tôn lên sự nhu mì và thuần khiết của cô, hoàn toàn trở thành tiêu điểm khi đứng trước mặt mọi người; mà chú rể Mộ Hải Nghị cũng mặc một bộ comple màu trắng, bởi vì vóc dáng của anh vừa cao vừa gầy, mặc comple vào liền giống như vương tử, thân sĩ, ưu nhã.

Có rất nhiều khách quý đến tham dự hôn lễ đặc biệt là các nhân vật tiếng tăm, Tâm Đồng rất mệt mỏi khi cứ phải đi kính rượu thế này, chỉ mong hôn lễ kết thúc sớm một chút, có thể rời khỏi bữa tiệc, trở về nghỉ ngơi.

Nhưng mà, chỉ cần vừa nhớ tới đêm tân hôn, cô không khỏi khản trương.

Thời gian trôi qua từng giây, hôn lễ dài dòng và bữa tiệc cuối cùng cũng kết thúc, sau khi tiễn khách xong, Tâm Đồng đi theo Mộ Hải Nghị trở lại chỗ ở của anh.

Ba mẹ Mộ Hải Nghị nhiệt tình mời ba mẹ Tâm Đồng cùng nhau trở về, tiếp tục uống rượu ôn chuyện cũ, Mộ Hải Nghị đứng tiếp khách ở một bên, còn Tâm Đồng lại về phòng tân hôn để nghỉ ngơi.

Ngồi đợi trong phòng, nhìn cách trang trí và chiếc giường lớn bất mắt kia, cô nhìn không được lại lo lắng, tuy rằng anh từng đồng ý sẽ không ép buộc cô làm bất cứ việc gì cả, nhưng nếu anh hối hận nuốt lời, thì cô nên làm sao bây giờ?

Lúc cô đang suy nghĩ miên man, anh đã tiến vào phòng tân hôn, cười nói: "Ba mẹ vợ đều đã trở về, tôi định gọi cô xuống tiễn họ, nhưng bố vợ đã say mềm, nên mẹ vợ chỉ nghĩ cách làm sao để đưa ông trở về thật nhanh mà thôi."

"Thật không? Tôi cũng biết ba uống quá nhiều." Cô biết hôm nay ba rất vui vẻ, nhưng nếu cho ông biết sự thật, chẳng phải càng làm ông đau lòng sao?

"Bởi vì ông ấy vui vẻ mới có thể quá chén, tôi tin tưởng điều bọn họ mong muốn nhất chính là có thể thấy hôn nhân của chúng ta hạnh phúc." Anh tà mị nhìn cô.

"Chúng ta sẽ hạnh phúc sao?" Loại hôn nhân giả dối này, lấy đâu ra hạnh phúc chứ?

Đau lòng hơn nữa chính là cô thậm chí không biết anh cưới cô là có mục đích gì? Bởi vì sợ nhà họ Lăng không có tiền trả nợ, cho nên mới muốn không chê cô?

"Việc này thì xem cô thế nào thôi, nếu có tâm thì nhất định sẽ hạnh phúc." Dù biết trong lòng cô không có anh, nhưng anh vẫn như có thể trói buộc cô bằng hôn nhân.

Anh cũng biết làm như vậy sẽ chỉ làm cô có ác cảm với anh, nhưng anh đã không thể khống chế chính mình, chỉ muốn giữ cô bên người, không nghĩ nhiều về những chuyện còn lại.

"Anh cho rằng không có tình yêu thì hôn nhân sẽ hạnh phúc sao?" Cô cắn cắn môi dưới, nước mắt cố nén rất lâu rốt cuộc cũng chảy xuống.

Nhìn thấy nước mắt của cô, tim Mộ Hải Nghị như ai dây xéo, nhưng anh vẫn gượng cười: "Tình yêu là cái gì? Có tiền mới là quan trọng!"

"Không sai, tiền rất quan trọng, nhưng nó không mua được hạnh phúc." Cô dùng sức đứng lên, đề phòng nhìn anh: "Anh... Đêm nay anh muốn ngủ chỗ nào? Hoặc là tôi ngủ ở chỗ khác cũng được, tôi không thể ngủ cùng anh."

"Đêm nay không được, tôi ba mẹ tù nước ngoài trở về, bọn họ sẽ ở chỗ này vài ngày, nếu ngủ riêng nhất định bọn họ sẽ phát hiện." Anh nói.

Giọng nói của cô hơi lớn, trừng mắt hỏi: "Ý của anh là tôi và anh... phải ở chung phòng sao?"

"Phải, trước khi ba mẹ tôi rời khỏi đây, chúng ta phải diendan...le%oquy&don làm như vậy." Anh gật gật đầu, thấy thái độ bất mãn của cô, nhin không được nói: "Chẳng lẽ cô muốn cho trường bối nhìn thấy cảnh này, sau đó lo lắng cho chúng ta?"

"Tôi... Vậy anh muốn ngủ ở chỗ nào?" Cô nhìn gian phòng này, không phải có một chiếc giường đôi và một cái sofa đủ hai người ngủ sao?

"Tôi ngủ ở sofa." Anh thản nhiên nói, lại nhìn thấy cô còn ăn mặc áo cưới "Có muốn đi tắm không? Sẽ thoải mái hơn đó."

"Ừm, tôi cũng muốn tắm một chút."

Cô đứng lên, thấy anh vẫn đứng ở nơi đó, nhin không được nói: "Anh có thể tránh đi một chút không?"

"Cô định thay ở đây ư?" Mộ Hải Nghị cười khò: "Tôi ngồi trên sofa, đưa lưng về phía cô, đã được chưa?"

Tâm Đồng không nói gì, thấy anh ngồi ở trên sofa đưa lưng về phía cô, lúc này cô mới định cởi váy cưới.

Cái gì vậy? Nhìn như dây kéo sau lưng không kéo xuống được!

Tâm Đồng nóng nảy liều mạng kéo dây kéo, nhưng càng kéo càng không làm gì được, mười phút sau vẫn không thể cởi váy cưới ra, luống cuống tay chân!

Mộ Hải Nghị đợi nửa ngày còn nghe thấy tiếng sột soạt, nhin không được mở miệng hỏi: "Rốt cuộc cô có cởi xong chưa? Tại sao còn không đi tắm?"

"Tôi..." Chuyện như vậy, cô nói như thế nào đây?

"Cuối cùng là có chuyện gì vậy?" Nghe cô ấp úng, anh tò mò xoay người nhìn cô.

"Không cần nhìn——" cô gấp gấp nói, nhưng không còn kịp rồi, chỉ thấy anh trừng mắt nhìn cô tới bây giờ chỉ có thể kéo váy cưới tới vai, cục kì chật vật.

"Cô làm sao vậy?" Mộ Hải Nghị lập tức đi về phía cô.

"Anh không cần lại đây..." Tâm Đồng vội vã lui lại, lại vô ý đụng vào chân giường, cả người ngã vào trên giường.

"Tại sao nửa ngày rồi còn không có váy cưới ra, muốn tôi giúp sao?" Mộ Hải Nghị lại hỏi.

"Anh đừng tới đây, tôi có thể tự làm được." Cô khăn trương bắt lấy vạt áo.

"Để tôi giúp cô!" Anh không để ý đến lời cự tuyệt của cô, trực tiếp lật người cô qua, thấy dây kéo: "Tại sao lại biến thành như vậy? Cô nên nói sớm một

chút! Ngu ngốc!"

"Ai ngu ngốc? Không nhìn thấy anh đang ngồi ở đó tôi cũng không như vậy." Cô giận dỗi nói.

"Còn nói không ngu ngốc, dây kéo như vậy dù ba ngày ba đêm cô cũng không cởi được, trừ khi cô muốn cắt váy cưới này."

Nói xong, Mộ Hải Nghị kéo cô đứng lên, đứng ở phía sau cô cẩn thận cởi dây kéo, ước chừng hai người lẫn lộn hơn mười phút mới cởi được.

Trong lòng Tâm Đồng thở ra một hơi, đột nhiên lễ phục lại chảy xuống từ trên vai, lộ ra dáng người duyên dáng của cô.

"A!" Cô hét lên: "Anh muốn làm gì?"

Anh lập tức che miệng cô lại, nói với cô: "Cô hét cái gì? Muốn hét để ba mẹ tôi chạy đến đây sao? Tôi không cẩn thận mới buông tay, thực xin lỗi."

Mất Tâm Đồng hơi có nước, cắn môi dưới nhìn anh: "Tôi không hét nữa, vậy anh mau xoay người qua chỗ khác đi."

Nhìn cô khấn trương, Mộ Hải Nghị cười, sau đó kéo lễ phục che lại người cô: "Dáng người của cô rất bình thường, cô nghĩ tôi sẽ bị mê hoặc sao?"

"Mộ... Mộ Hải Nghị, sao anh có thể nói như vậy, thật sự rất quá đáng!" Không sai, cô rất gầy, nhưng cái gì nên có cô cũng có mà.

"Được rồi! Tôi sửa lại là được rồi chứ, cô... rất đẹp." Anh cười mỉa hoặc nhìn cô, liền trở lại ghế sofa.

Tâm Đồng tức giận muốn cãi nhau với anh, nhưng biết bây giờ không phải cùng lúc cãi nhau với anh, đành phải nén giận ôm quần áo vọt vào phòng tắm.

Nghe thấy tiếng bước chân của cô, Mộ Hải Nghị nhìn không được cong môi cười, nhưng động tác đáng yêu sau lưng anh cũng đồng thời nhắc nhở anh cô không tin anh sao?

Vì thế, vẻ tươi cười trên mặt anh dần dần biến mất, cuối cùng trở thành một tiếng thở dài. Nhưng anh cũng không hỏi cô, bởi vì diendan...le%quy&don anh đã sớm biết kết quả, mà quan hệ vợ chồng, cuộc sống hôn nhân của bọn họ có thể duy trì tới bao giờ, anh cũng không biết được, chỉ có thể đi bước nào tính bước đó.

Lăng Tâm Đồng tắm xong, còn ở trong phòng tắm nửa ngày, hai giờ sau cô mới cẩn thận đi ra, lại thấy Mộ Hải Nghị ngủ trên sofa!

Nhìn anh cao lớn như vậy phải cuộn tròn mình trên ghế sofa, trông rất đáng thương.

Muốn gọi anh đi tắm, lại sợ bị hiểu lầm, cô đành phải chạy nhanh lên giường, nằm ở góc giường tự thôi miên mình phải ngủ thật nhanh.

Nhưng mà không biết có phải giường quá lớn, hay thân phận bây giờ của cô đã khác, cho dù rất mệt, nhưng cô vẫn mất ngủ.

Nhưng mà, trong phòng một người khác khẳng định cũng không ngủ được như cô, nhìn anh lăn qua lộn lại, chắc nằm ở trên ghế sofa không thoải mái?

Rốt cuộc, cô nhẹ nhàng mà kêu anh: "Mộ Hải Nghị, anh còn chưa ngủ sao?"

"Sao cô còn không ngủ?" Anh không mở mắt ra đáp lại.

"Chúng đôi chỗ ngủ được không?" Cô lại nói.

"Không cần, tôi sẽ ngủ ngay bây giờ." Anh cố ý ngáp một cái: "Cô ngủ ngon, nhớ đừng gọi nữa, tôi sẽ bị đánh thức."

"Ai nói to?" Cô cau mày: "Anh cũng đừng nguyền rủa nữa!"

"À! Yên tâm, rồi cô sẽ phát hiện tôi sẽ không hiển răng cũng sẽ không nói to, là một bạn giường không tồi đâu." Mộ Hải Nghị cười khế.

"Làm ơn đi, nếu anh tốt như thế, tôi có thể giới thiệu cho những cô gái khác, xem ai thích anh, tôi dâng tặng vô điều kiện."

"Vậy thì tôi bảo đảm, cô tuyệt đối sẽ hối hận." Lúc này anh xoay người lại liếc cô, cười.

"Thật đúng là tự đại!" Cô khề hừ một tiếng: "Đúng là không bao giờ thay đổi, nhưng tôi cảnh cáo anh một lần nữa, không nên có ý đồ gì với tôi, nếu không tôi sẽ để anh chết vì giật điện." Cô lấy gậy kích điện giấu ở phòng tân hôn ra, quơ qua quơ lại ở trước mặt anh, hy vọng có thể có tác dụng.

Mộ Hải Nghị khó tin, nháy mắt cũng không nhìn cô: "Cô còn chuẩn bị gậy kích điện?"

"Không sai. Sao nào, bị dọa rồi à?" Cô tự đắc, đặc biệt khi nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của anh, thiếu chút nữa đã bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hai Trăm Triệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5-2

Edit: mèo suni

"Đúng vậy, thật sự tôi đã bị dọa, chỉ sợ cô sử dụng không đúng cách lại hại cho bản thân." Mộ Hải Nghị nhún mày.

"Tôi không ngốc như vậy đâu!" Cô lè lưỡi làm mặt xấu với anh.

"Đồ ngốc, thật sự cho rằng một cây gây kích điện có thể đối phó tôi sao, quả thực là ý nghĩ kỳ lạ." Mộ Hải Nghị lắc đầu.

"Vậy anh có muốn thử không?" Cô đang buồn vì không có cơ hội giật điện anh.

"Có thể, đến đây đi!" Đúng lúc có thể cho cô biết ý tưởng của cô thật sai lầm.

"Thôi, tôi không độc ác như vậy!" Tuy cô rất muốn ra oai phủ đầu với dien@dan#le.quy^don anh, nhưng muốn cô vô cớ giật điện người ta, cô không có lá gan này: "Không đề ý tới anh nữa, tôi đi ngủ."

Thật ra sau khi cãi nhau mấy câu với anh làm cô nhẹ nhõm không ít, con buồn ngủ cũng dần đến, nhưng mà, nhưng bụng cô lại phát ra tiếng kêu.

Tuy rằng âm thanh rất nhỏ, nhưng trong không gian yên tĩnh lại vô cùng rõ ràng.

Tâm Đồng nhanh chóng che bụng lại, con buồn ngủ khó đến lại lập tức biến mất, thậm chí cô còn không dám nhìn về mặt của Mộ Hải Nghị, âm thanh lớn như vậy chắc chắn anh đã nghe được!

Trời ạ, sao ông lại thích đùa như vậy, muốn tôi mất mặt cũng dùng cách này chứ!

Qua một lúc, khi cô cảm thấy may mắn vì bụng mình không kêu nữa, nó lại phát ra âm thanh có đề-xi-ben còn cao hơn lúc nãy.

"Lúc ở tiệc cưới cô ăn rất ít, có phải bây giờ đói bụng rồi không?" Mộ Hải Nghị hỏi.

"Tôi không đói bụng." Nếu thừa nhận, sẽ rất mất mặt.

"Đừng cậy mạnh." Mộ Hải Nghị gồng hai tay ra sau đầu, xem bộ dạng cô lăn qua lộn lại: "Muốn ăn cái gì? Tôi dẫn cô đi ăn."

Vốn có thể chịu đựng, vừa nghe anh nói như vậy, cô cảm thấy càng đói bụng hơn.

Đột nhiên trong đầu hiện lên hình ảnh của các món ăn ngon... Trời ơi! Hãy giết chết cô đi!

"Nhưng tôi không muốn đi ra ngoài." Cha mẹ chồng đều ở đây, ngày đầu tiên gả tới đây cô lập tức ra ngoài ăn khuya, chắc chắn sẽ tạo ấn tượng không tốt cho 2 vị trưởng bối.

"Trong phòng bếp còn mì gói, tôi đi nấu mì cho cô ăn." Anh đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài.

Tâm Đồng nóng nảy nhảy xuống giường giữ anh lại: "Anh không cần đi."

Anh cúi đầu nhìn cánh tay nhỏ bé của cô gấp gáp bắt lấy tay anh, dường như anh bị nắm đến hơi đau: "Sao cô lại căng như vậy?"

"Anh đừng đi, nếu cha mẹ chồng nói không hài lòng về tôi với cha mẹ, tôi sẽ rất thảm, mặt khác anh cũng không cần làm những chuyện này, hôn nhân của chúng ta chỉ là một cuộc giao dịch, không phải sao?" Cô cố ý nói.

"Giao dịch?" Ân đường anh nhăn lại, trong phút chốc ánh mắt trở nên lạnh lẽo.

"Tôi cũng không cam tâm tình nguyện gả cho anh, điều này anh cũng biết, cho nên anh không cần đối xử với tôi quá tốt, làm tôi cảm thấy mắc nợ anh." Cô mím môi, khi nhìn thấy hình ảnh trong mắt anh, đột nhiên cô rất muốn biết rốt cuộc anh suy nghĩ cái gì?

Cô không muốn nói dối, tuy rằng cô không thích hành vi bá đạo của anh, nhưng không thể không thừa nhận bây giờ anh là một người đàn ông vô cùng quyền rũ, mà cô cũng không hiểu tại sao một người đàn ông tốt như anh lại muốn cưới cô, còn trả giá cao như vậy!

Bởi vì anh muốn dùng cô kiềm chế cha cô, để ông không thể không trả số nợ đó cho anh sao?

"Tôi biết cô không cam tâm tình nguyện, mà tôi cũng không phải bắt mì bị ngâm nước, không có dã tâm lớn như vậy." Sau khi cười tự giễu, Mộ Hải Nghị lập tức đi ra ngoài.

Tâm Đồng không còn sức lực ngồi xuống, trong đầu toàn là vẻ mặt của anh khi rời khỏi phòng, lòng cô có chút thất vọng, có một chút mềm lòng.

Cô nhìn không được đánh vào tay của mình: "Rốt cuộc mày bị làm sao vậy? Chẳng lẽ đã quên việc năm đó anh rời đi không nói tiếng nào sao mà còn mềm lòng với anh!"

Hít sâu một hơi, Tâm Đồng cũng ra khỏi phòng, phát hiện cha mẹ chồng đã trở về phòng ngủ, mà phòng bếp chỉ có một mình Mộ Hải Nghi.

Cô từ từ đi qua, nói với anh: "Có cần tôi giúp không?"

"Không cần, đã nấu xong." Anh không để diện@dan#le.quy^don cô có cơ hội nhúng tay vào, nhanh chóng múc mì vào chén, bung đến bàn ăn: "Ăn đi! Tôi còn bỏ thêm nửa quả trứng, rất tốt cho cơ thể."

Tâm Đồng bị động ngồi xuống, nhìn trên chén mì trên bàn, phía trên còn có quả trứng nửa sống bữa chín, mượt mà lại bóng loáng, hơn nữa mùi thơm còn ngào ngạt, làm cô nhìn không được nuốt nước miếng xuống.

Cái bụng lại kêu lên làm cô không nhìn được nữa, cầm lấy chiếc đũa ăn.

"Cô ăn từ từ, tôi về phòng trước."

Anh chuẩn bị rời đi, cô lại giữ chặt anh: "Khoan hãy đi, ngồi với tôi một chút không được sao?"

"Cô sợ cái gì?" Anh bĩu môi cười.

"Tôi sợ ba mẹ đột nhiên tỉnh lại, thấy tôi ngồi đây ăn, tôi sẽ rất xấu hổ." Cô ngượng ngùng nói.

Nhìn hai má cô bỗng dung ửng hồng, con ngươi anh đột nhiên âm đậm, hai tay chống trên bàn nghiêng về phía trước, nhìn hai mắt cô với khoảng cách rất gần.

Đột nhiên anh tới gần, làm tim cô đập rất nhanh, hô hấp cũng trở nên dồn dập: "Anh đang làm gì vậy?"

"Tôi chỉ muốn nói cho cô biết, không cần dùng ánh mắt và vẻ mặt như vậy quyến rũ tôi, dù gì đi nữa tôi cũng là một người đàn ông bình thường." Giọng nói anh trầm thấp, tăng thêm mấy phần mập mờ.

"Ai... Ai quyến rũ anh, đừng nói hươu nói vượn, tôi không cần anh ngồi cùng, anh mau về phòng đi!" Nói xong, cô bung chén mì chạy nhanh đến phòng khách ăn, né tránh ánh mắt như muốn hút cô về của anh.

"Hoặc là nói, cô bị tôi mê hoặc." Phát hiện vẻ ửng hồng trên mặt cô còn chưa hết, ngược lại càng trở nên hồng, anh cười khê.

"Anh... Anh nói bậy, người tôi thích không phải anh." Cô quay mặt đi, giống muốn che dấu cái gì đó.

Sắc mặt Mộ Hải Nghi biến đổi, nhìn đường cong xinh đẹp bên mặt cô: "Tôi biết, tôi ở trong lòng cô không có chút trọng lượng nào."

Lời anh nói làm ngực Tâm Đồng căng thẳng, nhưng cô không có đáp lại, chỉ có thể dùng việc ăn mì che dấu nội tâm hoảng loạn.

"Cô ăn từ từ, tôi ở chỗ này chỉ làm cô khó tiêu hoá." Nói xong, anh lập tức trở lại phòng.

Tâm Đồng nhìn bóng dáng anh rời đi, rất muốn nói cho anh, anh đã từng là người quan trọng nhất trong lòng cô, có lẽ cho đến bây giờ...cũng là như vậy.

Sáng hôm sau, Tâm Đồng dậy sớm, ngày đầu tiên làm con dâu không thể dậy quá muộn.

Nghe cha mẹ nói cha mẹ chồng thích ăn bữa sáng kiểu Trung Quốc, cô định vào phòng bếp nấu cháo, lại làm vài món ăn sáng, hy vọng bọn họ đừng ghét bỏ.

Thấy trời chưa sáng mà cô đã thức, Mộ Hải Nghi hỏi: "Cô có thể ngủ thêm một lát, dậy sớm như vậy làm cái gì?"

"Tôi muốn đi làm bữa sáng."

"Không cần, tôi đã nói với cha mẹ tôi, cô không cần làm những việc đó. Trở về ngủ thêm đi! Mới 6 giờ sáng mà thôi, huống chi tối hôm qua cô lại ngủ trễ."

"Anh nói cái gì? Nói với cha mẹ chồng tôi không cần làm công việc nhà sao?" Cô hít vào một hơi.

"Không sai, tôi đã nói như vậy." Nhớ trước khi kết hôn, mẹ vợ nhắc nhở anh, muốn anh đừng để cô làm việc nhà quá khó vì sẽ làm khó cô.

"Mới là lạ, tuy tài nấu ăn của tôi không diện@dan#le.quy^don tốt, nhưng ít nhất cũng có thể nấu cháo, không cần nói tôi vô dụng như vậy?" Cô thở phì phì bước ra khỏi phòng, định đi vào phòng bếp trở tài.

Nhưng mà nấu cháo sao? Chẳng phải chỉ cần bỏ thêm nhiều nước vào nồi cơm điện thì xong rồi sao, cô cũng đâu có ngốc.

Mở tủ lạnh ra, thấy bên trong còn có một ít nguyên liệu nấu ăn, vì thế cô lột hai quả trứng muối, luộc một ít rau, lại mở ra hai bình tương đưa chuột, chốc lát sau một bữa sáng phong phú lập tức được bày ra bàn.

Trùng hợp chính là, cha mẹ Mộ Hải Nghi cũng rời giường ra phòng khách, thấy Tâm Đồng bận rộn ở phòng bếp, mẹ Mộ lập tức qua đi nói: "Tâm Đồng không cần vội! Chúng ta tùy tiện ăn một chút là được, có bánh mì và sữa tươi là được rồi."

"Ba, mẹ, chỉ làm bữa sáng, không sao, con đã nấu xong, mọi người có thể ăn rồi." Tâm Đồng cười nói.

"Ai da! Không phải hôm nay các con chuẩn bị đi hưởng tuần trăng mật sao? Vậy hãy ăn nhanh lên đi!" Cha Mộ Hải Nghi Mộ Diệc Đạt nói.

"Tuần trăng mật!" Tâm Đồng mờ mịt, căn bản cô không biết có chuyện này.

"Không sai, không phải chúng ta đã nói sẽ đi hưởng tuần trăng mật ở Paris sao? Sau khi ăn sáng xong, em lập tức thu dọn hành lý đi!" Mộ Hải Nghi đã đi tới, bây giờ anh đã rửa mặt chải đầu, những sợi tóc bị ướt dính ở trên trán, càng làm vẻ quyến rũ của anh hiện ra.

Thậm chí anh còn chủ động nắm tay cô, cười dịu dàng với cô.

"Anh..." Cô muốn hỏi cái gì đó, lại thấy Mộ Hải Nghi chớp chớp mắt với cô, ám chỉ cô đừng nên hỏi nhiều.

"Cho nên bây giờ hãy ăn nhanh lên, sau đó thu dọn hành lý, đừng để bị trễ." Mẹ Mộ nói, sau đó mọi người ngồi ăn ở bàn ăn với nhau.

"Ừm... Mùi vị rất tốt, cháo khoai lang này rất ngon, cha mẹ nói có phải không?" Mộ Hải Nghi cầm lấy chiếc đũa ăn, luôn miệng khen bữa sáng này.

"Nghe con nói vậy, ta cũng muốn nếm thử."

Vợ chồng nhà họ Mộ cũng cười cười, bung chén cháo lên dùng thử, mới vừa vào miệng, hai người giống như bị mắc nghẹn, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, lại không nói được lời nào.

"Ba mẹ, thế nào?" Tâm Đồng thấy thế, nóng nảy hỏi.

"Cái này..."

Không đợi cha mẹ mở miệng, Mộ Hải Nghi lập tức nói: "Mẹ, hương vị của món cháo này thật sự không tồi, không thể nào bắt bẻ."

Mẹ Mộ chợt hiểu ý của con trai, vội vàng gạt đầu: "Đúng vậy! Ăn rất ngon."

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hai Trăm Triệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5-3

Edit: mèo suni

Mộ Diệc Đạt gượng cười, gạt đầu phụ họa: "Đúng vậy...Đúng vậy..."

Lúc này Tâm Đồng mới thở phào nhẹ nhõm: "Vậy thì tốt rồi, con cũng nếm thử."

"Không cần." Mộ Hải Nghi ngăn cô lại: "Anh rất đói bụng, hãy để nôi cháo này cho anh ăn, em đi ăn bánh mì đi!"

Phản ứng của anh làm Tâm Đồng nghi ngờ, vì thế không để ý sự ngăn cản của Mộ Hải Nghi, cầm lấy chén múc một muỗng cháo, bỏ vào miệng.

"Ai da!" Gạo vẫn chưa chín, khoai lang cũng có còn cứng, không chỉ vậy mà cháo còn rất mặn!

"Anh..." Cô kinh ngạc nhìn bọn họ: "Rõ ràng rất khó ăn, tại sao lại gạt con?"

"Chúng ta không lừa con, thật sự không tệ mà, chúng ta diện%đan...le^quy#don thích ăn như vậy." Mộ Diệc Đạt nhanh chóng an ủi cô: "Mặt khác chúng ta cũng đâu cần tự hành hạ bao tử của mình, con nói đúng không?"

"Cha nói không sai, anh rất thích mùi vị này." Mộ Hải Nghi thấy cô sắp khóc, lập tức bỏ toàn bộ cháo vào trong miệng, một chén rồi lại một chén

"Đừng ăn, em biết anh đang an ủi em" Cô bắt lấy tay anh, lắc đầu.

"Em đừng hiểu lầm" Anh nhẹ nhàng bắt lấy tay cô, lại ăn sạch một chén cháo nữa, sau đó lại thêm một chén.

Hai vợ chồng Mộ Diệc Đạt nhìn thấy tình huống này, gật đầu cười, có thể thấy bọn nhỏ được hạnh phúc, bọn họ cũng rất vui mừng, vì thế cũng ăn thêm một chén cháo.

Tâm Đồng khó có thể tin nhìn bọn họ ăn chén cháo nửa sống nửa chín mà xem như rất ngon, hốc mắt không tự chủ phấp phờ.

Vì không để nước mắt chảy xuống trước mặt bọn họ, cô buông chiếc đĩa nói: "Con ăn no rồi, mọi người từ từ ăn, con đi thu dọn hành lý."

Cô bước nhanh trở về phòng, ngồi ở trên giường không ngừng tự trách: "Còn nói với bản thân nấu bữa sáng rất dễ, không ngờ lại trở nên như thế! Lúc này còn mạnh miệng ở trước mặt Mộ Hải Nghị, mà anh còn giải vây giúp cô, thật sự... Thật sự cô chỉ muốn chết cho rồi."

Trời ơi! Mắt mặt quá, không biết anh sẽ nghĩ như thế nào?

Đúng lúc này, Mộ Hải Nghị cũng vào phòng, quan tâm hỏi: "Cô bị sao vậy? Nếu không thích ăn cháo, tủ lạnh còn chút bánh mì nướng, có muốn ăn hay không?"

"Anh... Anh không cần đối xử với tôi như vậy." Cô quay mặt đi: "Bị anh nói trúng rồi, cái gì tôi cũng chưa ăn."

"Đồ ngốc, tôi muốn cưới vợ, chứ không phải cưới giúp việc." Anh cười nhìn cơ thể cô: "Cô có thể từ từ học nấu ăn, được không?"

Lời nói của anh rất dịu dàng, giống dòng nước ấm chảy qua tim cô, làm cho cảm giác khó chịu của cô vơi đi không ít.

Tâm Đồng nâng lên mắt, đối diện với ánh mắt dịu dàng của anh, phát hiện anh của bây giờ và anh của tôi hôm qua hoàn toàn khác nhau, không còn sự lạnh nhạt, chỉ có rất nhiều sự dịu dàng và quan tâm.

"Anh đừng đột nhiên đối xử với tôi tốt như vậy, có phải liên quan tới việc cha mẹ muốn chúng ta đi hưởng tuần trăng mật không?"

Cô vênh cái miệng nhỏ lên, còn nói muốn đi Paris?

"Có vợ chồng nào kết hôn lại không đi hưởng tuần trăng mật không?" Anh hỏi lại.

"Cái đó... Thì anh cũng phải cho tôi biết, để tôi chuẩn bị tâm lý chứ!" Cô liếc anh.

"Thật ra việc hưởng tuần trăng mật là tôi nói với cha mẹ, cũng không phải chỉ có thể đi Paris, cô muốn đi đâu cũng được, trong nước cũng được." Anh đi đến tủ quần áo, thu dọn quần áo của mình.

"Ý của anh là không xuất ngoại cũng được, chỉ là làm cho có?" Cô nhìn anh hỏi.

"Đúng vậy."

"Vậy trong khoảng thời gian đó chúng ta đi đâu? "Không có cách nào khác, cô đành phải lờ đi và li ra, thu dọn quần áo và vật dụng hằng ngày.

"Cô muốn đi chỗ nào, chúng ta lập tức đi chỗ đó. " Mọi chuyện anh đều để cô quyết định, giống một người chồng rất biết chăm sóc vợ.

"Tôi không có ý kiến." Trong khoảng thời gian ngắn, cô không nghĩ ra nên đến nơi nào.

"Bắc bộ? Trung bộ? Nam bộ?" Mộ Hải Nghị lại nói: "Chọn một cái đi."

"Ừm... Trung bộ thì gần đây rồi, vậy đi Nam bộ đi!" Cô nhìn anh, lo lắng hỏi: "Chỉ có hai người chúng ta đi thôi sao?"

"Nếu không cô muốn đi với ai nữa? "Anh nheo đôi mắt, hỏi lại.

"Tôi không có ý đó, mà là tôi... Mỗi lần chúng ta ở cạnh nhau không cãi nhau cũng giận dỗi, hay là còn chúng ta cứ ở Đài Bắc." Cô nói thật, cô cũng không muốn cãi nhau với anh, để tránh chuyện này, biện pháp tốt nhất chính là giảm bớt cơ hội hai người ở chung một chỗ.

"Tùy cô." Xem ra cô vẫn vô tâm với cuộc hôn nhân này, Mộ Hải Nghị càng nghĩ càng khó chịu.

Phát hiện anh sắp tức giận, cô không có sức nói: "Sao anh lại giận? Chẳng lẽ anh muốn đi hưởng tuần trăng mật với tôi? "

"Tôi... " Anh rất muốn nói cho cô, anh muốn, rất muốn, nhưng nếu nói ra, nhất định cô sẽ nghĩ đây là chuyện nực cười.

"Tôi biết anh cũng không muốn." Cô liếc anh.

"Cho dù tôi không muốn, chúng ta vẫn phải đi một chuyến, cô chịu đựng việc này đi! "Anh tức giận nói, thấy bộ dạng rã rời của cô khi thu dọn hành lý, lập tức hỏi: "Có cần tôi giúp cô thu dọn hành lý không? "

"Không cần." Cô có rất nhiều đồ dùng cá nhân, sao có thể để anh nhìn thấy?

"Vậy cô nhanh lên, tôi ngoài chờ cô." Nói xong, Mộ Hải Nghị lập tức xách hành lý đi ra ngoài.

"Người này bị sao vậy, tôi chỉ nói thật thôi mà, sao anh ta lại tức giận? Giống hết lúc trước, không nói tiếng nào lập tức biến mất, thật giống người lập dị!" Cô vênh cái miệng nhỏ, nhanh chóng thu dọn cho xong hành lý.

Nhưng không biết vì sao, cô lại để ý đến diện mạo của anh, trong lòng lập tức nặng trĩu.

Thình thoảng cô có thể phát hiện sự đau đớn trên mặt anh, cô cảm thấy rất đau lòng, cũng không biết ai làm anh bị như thế?

Có phải là cô gái khiến anh phải đổi tên không?

Nhấc hành lý ra cửa, Mộ Hải Nghị theo lời Tâm Đồng lái xe tới thành phố Cao Hùng.

Ở trên đường anh gọi điện thoại cho Giám đốc khách sạn năm sao tại Cao Hùng: "Có phải Vương Tường không? Tôi là Mộ Hải Nghị."

"Là Hải Nghị à! Thật hiếm thấy, có việc gì không?" Vừa nghe bạn tốt gọi, Vương Tường nhiệt tình đáp lại.

"Khách sạn của cậu còn phòng không? Tôi muốn đặt hai phòng."

Nghe thấy Mộ Hải Nghị nói đặt hai phòng, Tâm Đồng cũng nhẹ nhàng thờ ra.

"Hai phòng? Không thành vấn đề." Vương Tường tò mò hỏi: "Không phải cậu đang làm bác sĩ ở Anh quốc sao? Về nước vào lúc nào vậy? Thăm người thân sao?"

"Tôi trở về định cư." Anh cười khê: "Sao nào? Rất bất ngờ hả?"

"Thật sự không thể tin được, ở Anh quốc cậu rất có tiền đồ, sao lại muốn từ bỏ nó?" Dù sao đi nữa Vương Tường cũng không nghĩ rằng anh lại trở về đây định cư.

"Đúng là ở Anh quốc không tồi, nhưng là mỗi người đều có một số việc không thể bỏ cũng không thể quên được, cho nên lúc này mới về nước." Anh nhẹ nhàng thờ dài.

"Cậu đang chế giễu tôi à." Mộ Hải Nghị lắc đầu: "Tôi tắt điện thoại đây, tôi nay gặp."

Tắt điện thoại, anh phát hiện ánh mắt chăm chú nhìn mình của người bên cạnh.

"Cảm ơn anh." Tâm Đồng nhìn anh nói.

"Sao lại cảm ơn tôi?"

"Anh đặt hai phòng, khiến tôi không khó chịu, cũng có thể ngủ ngon một chút." Cô thật lòng nói cảm ơn.

"Tôi hôm qua cô ngủ không ngon sao? Sau khi cô ăn xong rồi trở về phòng ngủ, tôi không thấy cô nhúc nhích lần nào." Anh cười nhẹ, nét mặt khó hiểu.

"Cái gì? Chẳng lẽ anh cũng chưa ngủ sao?" Cô kinh ngạc nhìn anh: "Vóc người của anh lớn như vậy, sau này tôi nên ngủ ở sofa, còn anh ngủ trên giường đi!"

"Không cần, sao tôi có thể để vợ mình ngủ sofa còn mình lại ngủ trên giường chứ." Anh lắc đầu.

Tâm Đồng nhìn anh, lúc này ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào cửa sổ xe, chiếu sáng mặt anh, một vệt sáng ở bên gương mặt tuấn tú của anh, cô nhìn đến ngây người.

"Anh... Có phải anh có người mình yêu rồi không?" Căn cứ vào trực giác, Lăng Tâm Đồng hỏi.

Về mặt Mộ Hải Nghị không thay đổi, nói: "Sao cô lại nói vậy, cô nghĩ người đó là ai?"

"Sao tôi có thể biết là ai được, cái này chỉ là trực giác của tôi thôi." Cô lại nhìn thẳng anh: "Vừa rồi anh nói điện thoại có nhắc đến mỗi người đều có thứ không thể bỏ được cũng không thể quên được nên tôi đoán là một người con gái, đừng nói tôi đã đoán đúng rồi nhé, vì thất tình nên anh mới biến thành như vậy sao?"

"Tôi biến thành như thế nào?" Đường như cô xem anh như quái vật.

"Vì thất tình, mới xem tôi như thế thân?" Cô càng đoán càng thái quá.

"Lăng Tâm Đồng, trí tưởng tượng của cô thật phong phú, suy nghĩ thái quá rất buồn cười." Anh cười nhạo.

"Mới là lạ, tôi khẳng định mình đoán đúng rồi, nói không chừng chính là cô gái ở bãi đỗ xe lần đó." Vứt cho anh một nụ cười tự tin, cô lập tức đắc ý nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhưng không biết vì sao, cô lại cảm thấy tim mình trống rỗng, rất muốn mắng bản thân, trong lòng anh có khác cô gái khác là chuyện của anh, cô sẽ không vì việc này mà khổ sở.

Đúng rồi, rất có thể vì tối qua ngủ không ngon, cô mới có cảm xúc kì lạ này.

"Tôi đã nói cô ta chỉ là cô gái tôi gặp bên đường, chúng tôi không có quan hệ gì cả, nếu cô không tin thì tùy cô." Cô tuyệt đối không biết cô chính là người con gái mà anh đề cập đến.

"Nếu anh không muốn nghe, tôi không nói nữa." Tâm Đồng quay đầu nhìn anh: "Sau khi tới Cao Hùng, chúng ta ở đó mấy ngày?"

"Nếu theo hành trình ở Paris, ít nhất phải ở đó mười ngày, cô muốn đến nơi khác cũng được."

"Không cần, tôi muốn mười ngày hãy trôi qua thật nhanh, tôi có thể đi dạo ở một vài nơi, vậy là xong." Nhưng phải diễn kịch trước mặt trưởng bối, không thể không giả vờ mệt nhọc rồi.

"Nếu cô nói thế, vậy được rồi! Tôi sẽ tìm diện mạo...le^quy#don xem ở Nam bộ có nơi nào vui hoặc có phong cảnh đẹp sẽ dẫn cô đi." Khoé môi anh nở nụ cười, nụ cười rất dịu dàng.

Tâm Đồng phát hiện bản thân lại bị nụ cười của anh quyến rũ lần nữa, nhìn không được lác đầu, nói với bản thân biểu hiện này chỉ là giả vờ mà thôi.

"Cảm ơn." Cô nhẹ giọng trả lời.

Đột nhiên, cô rất ghét bản thân, là anh ép buộc cô gả cho anh, cô nên hận anh mới đúng, nhưng vì sao nỗi hận trong lòng dần dần mất đi, dường như anh không phải là một người độc ác như suy nghĩ của cô.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hai Trăm Triệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Edit: mèo suni

Khi biết Tâm Đồng kết hôn, trong lòng Phuong Hữu An chứa đầy oán hận.

Cũng vì vậy mà anh không tham gia hôn lễ, nhốt mình trong phòng uống rượu giải sầu, mấy hôm nay chỉ cần nghĩ tới Mộ Hải Nghi, anh lập tức quăng vỡ mấy cái cốc, bây giờ số lượng cốc vỡ đã không dưới 10 cái.

"Con đang làm gì vậy, biến thành bộ dạng như vậy vì một người phụ nữ, đúng là không có tiền đồ" Phuong Khánh Khôi nhìn mấy ngày nay, cuối cùng cũng không chịu nổi khiển trách con trai của mình.

"Cha, người không hiểu, người không hiểu con đau lòng cỡ nào đâu!" Anh dùng sức đâm vào ngực mình, do dùng quá nhiều sức nên ho hai tiếng.

"Nếu đau lòng thì cũng đừng như vậy, nếu không thì tự mình cướp người về!" Phuong Khánh Khôi lạnh lùng liếc anh: "Suốt ngày uống rượu có thể làm được gì, chỉ làm tổn thương bản thân thôi."

"Cướp người? Có chuyện dễ làm vậy sao?"

"Không thử thì làm sao biết được? Tôi thật sự rất hối hận vì sinh được một đứa con vô dụng như anh." Phuong Khánh Khôi thở dài, chỉ có thể dùng hai từ thất vọng để hình dung đứa con trai của mình.

"Cha....Thật sự có thể cướp người về sao?" Phuong Hữu An kinh ngạc với lời cha vừa nói, đáy mắt hiện lên tia sáng hi vọng.

"Đương nhiên là có thể, đừng quên con là con trai của ai."

Phuong Khánh Khôi cho anh dừng khí, vì thế Phuong Hữu An tỉnh táo lại, đi vào phòng cầm lấy điện thoại gọi cho Tâm Đồng.

Tâm Đồng ngồi ở trong xe nghe tiếng chuông điện thoại, lập tức bấm nghe: "Là Hữu An sao, tại sao lại gọi điện thoại cho tôi?"

"Vừa nghe Phuong Hữu An gọi, Mộ Hải Nghi nhìn không được nhú mày.

"À....Bởi vì ngày em kết hôn tôi đi công tác ở nơi khác, không về kịp nên gọi điện thoại đến để xin lỗi." Phuong Hữu An dịu dàng nói.

"Anh không cần xin lỗi, nghe anh nói vậy tôi cũng yên tâm." Lúc trước quan hệ của bọn họ cũng không phải không tốt, dù bất mãn hành động của anh và cha anh, nhưng nói đi cũng nói lại cô và Phương Hữu An cùng nhau trải qua tuổi thơ, hai cha con họ cũng giúp đỡ cô rất nhiều, nếu vì vậy mà sinh ra hiểu lầm, cũng không phải mong muốn của cô.

"Yên tâm? Chẳng lẽ em luôn buồn về việc anh không tham gia hôn lễ?" Phương Hữu An nghe vậy, tâm trạng cũng phấn chấn lên không ít.

"Đương nhiên, anh là bạn thân nhất của tôi, anh không tham gia hôn lễ sẽ thấy thiếu thiếu gì đó." Nếu đã quyết định bỏ qua chuyện cũ, cô cũng không muốn oán trách hay giận dỗi với anh.

"Vậy thì tốt." Giọng nói Phương Hữu An trầm thấp hỏi: "Mộ Hải Nghi đâu?"

"Anh ấy ở bên cạnh tôi, chúng tôi đang đến Cao Hùng." Lời vừa ra khỏi miệng, lập tức ánh mắt sát bén của Mộ Hải Nghi dừng trước mặt cô, vì thế cô vội vàng bổ sung: "Đúng rồi, chúng tôi lừa người lớn trong nhà sẽ đi Paris hưởng tuần trăng mật, anh đừng nói với ai."

"Tại sao lại làm vậy?" Phương Hữu An cảm thấy có gì đó không thích hợp.

"À, bởi vì..." Cô nhìn về phía Mộ Hải Nghi: "Vì chúng tôi muốn đến Cao Hùng, nhưng trường bố lại muốn chúng tôi không đi các tỉnh trong nước mà ra nước ngoài hưởng tuần trăng mật, bắt buộc phải nói dối họ."

"Anh biết rồi. Yên tâm đi! Anh tuyệt đối sẽ giữ kín chuyện của em." Trong đầu Phương Hữu An nảy ra một suy nghĩ: "Đúng rồi, gần đây công ty cần đàm phán một hợp đồng, hôm nay anh cũng đi Cao Hùng một chuyến, anh có chuyện muốn hỏi em, em chờ anh, anh sẽ liên lạc với em."

"Này.....Alo alo....." Cô gọi.

Mộ Hải Nghi nhin không được hỏi: "Có chuyện gì xảy ra với anh ta vậy?"

"Không có việc gì..." Cô lắc đầu, dường như cảm thấy giữa anh và Phương Hữu An có hiềm khích nên không dám nói với anh nội dung cuộc nói chuyện lúc nãy.

"Có phải cậu ta muốn đến đây tìm cô không?" Thật ra anh đã đoán được tên kia muốn làm cái gì.

"Hả! Sao anh lại biết?" Cô không thể tin hỏi: "Tôi hiểu tính của cậu ta, lúc nào cũng thích sử dụng chiêu này." Anh lạnh lùng trào phúng nói. "Vậy cô có đi gặp cậu ta không?"

"Anh nói Phương Hữu An?" Cô không cần suy nghĩ nói: "Đương nhiên rồi, dường như anh ta có chuyện gì đó muốn hỏi tôi."

"À! Các người thật sự khó rời xa nha!" Con người Mộ Hải Nghi hiện lên sự lạnh lùng.

"Khó rời xa?" Cô vừa tức giận vừa buồn cười.

"Bị tôi nói trúng tim đen? Có lẽ cô rất yêu cậu ta, tôi cướp đoạt hạnh phúc của cô nên cô rất hận tôi có phải dien%&don không?" Sắc mặt Mộ Hải Nghi đột nhiên trở nên cứng ngắt.

"Tôi..." Nhìn ánh mắt âm đạm của anh, trong lòng Tâm Đồng rối loạn: "Tôi chỉ..."

"Được rồi, cô đừng nói nữa, tôi không muốn nghe." Anh không cho cô nói tiếp.

"Không nói thì không nói, sao lại nói tôi thích anh ta, anh cũng không cần trưng ra bộ dạng đó, đàn ông đều ích kỷ như vậy sao? Chỉ cho phép bản thân nhớ người phụ nữ khác, nếu như đây là thái độ của một người chồng, tôi cũng không thể nói gì nữa." Tâm Đồng tức giận, giận anh độc tài, anh bá đạo, càng giận bản thân vì càng ngày càng quan tâm đến anh

Ông trời, rốt cuộc co bị sao thế?

Đến khách sạn, Mộ Hải Nghi im lặng không nói đi vào, sau khi hoàn tất thủ tục đăng ký ở quầy lập tức lên thang máy về phòng trước.

Tâm Đồng lặng lẽ đi phía sau, sau khi đến hành lang ngoài phòng, anh đột nhiên dừng bước, quay đầu nói với cô: "Muốn mua cái gì hoặc ăn cái gì thì hãy ghi nợ dưới tên tôi, nhưng tôi hy vọng cô không tự tiện rời khỏi đây."

"Anh....." Cô còn muốn nói, lại thấy anh đã vào phòng của mình, đóng cửa lại.

"Sao lại nóng nảy như vậy? Tôi chỉ muốn hỏi anh có muốn đi ăn trưa với tôi không thôi mà." Cô oán giận.

Sau cô đi vào phòng, dọn dẹp hành lý, đột nhiên gõ cửa vang lên, cô nghi ngờ mở cửa phòng, mới phát hiện phụ vụ đang đẩy bàn thức ăn vào.

"Cái này là?" Nhìn thức ăn phong phú trên bàn, Tâm Đồng khó hiểu hỏi.

"Đây là Mộ tiên sinh gọi chúng tôi đưa đến đây, hy vọng thức ăn sẽ làm ngày vừa lòng." Phục vụ lịch sự nói.

"Vậy...Anh ấy có gọi com không?" Cô lại hỏi.

"Chuyện này thì tôi không biết, anh ấy chỉ bảo chúng tôi đưa thức ăn lên phòng tiểu thư thôi." Phục vụ cười nói, sau đó đi ra ngoài.

Cứ nghĩ anh sẽ không quan tâm việc cô đói bụng hay không, không ngờ anh vẫn quan tâm cô, nhưng vì sao anh không gọi cho mình, chẳng lẽ anh không đói bụng?

Nhiều đồ ăn như vậy, sao cô có thể ăn hết?

Vì thế Tâm Đồng nhấn chuông phòng cách vách, chỉ một lúc sau Mộ Hải Nghi mở cửa: "Có chuyện gì? Sao sắc mặt kém vậy, hay là còn cần thêm gì?"

"Tôi không thể ăn hết số thức ăn này, anh có muốn cùng ăn không?" Cô quan sát vẻ mặt của anh.

"Ys của cô là tôi đến phòng cô?" Anh nhường mày.

"Chỉ dùng com mà thôi." Giọng nói của cô lớn hơn bình thường.

Khoé môi Mộ Hải Nghi cong lên, cười: "Cô đợi một lát, tôi sẽ qua ngay."

Sau khi mặc thêm một chiếc khoác, lập tức đi về phòng với cô.

"Nhìn đi! Nhiều đồ ăn như thế, tôi không phải heo, sao nuốt trôi nổi." Tâm Đồng phát hiện chỉ có một bộ đồ dùng ăn uống (dao, muỗng, nĩa,...), vì thế vội vàng cầm điện thoại trên đầu giường yêu cầu quầy lễ tân đưa thêm một bộ đồ dùng.

"Tôi nhớ cô ăn rất nhiều, lần trong nhà hàng đó cô ăn sạch thức ăn của cha cô." Kí ức lần đó vẫn luôn trong đầu anh, mỗi khi nhớ tới đều khiến anh mỉm cười.

"Anh....Sao anh có thể nói vậy chứ? Biết vậy không gọi anh ăn cùng." Cô làm mặt quỷ với anh.

"Bởi vì không biết anh thích ăn cái gì, nên tôi gọi thêm một vài thứ, anh nếm thử đi, ăn không hết cũng không sao." Tâm tư đơn giản của cô làm anh cười.

Đúng lúc phục vụ ấn chuông, cô mở cửa, lấy bộ đồ dùng ăn: "Cảm ơn." Giao cho Mộ Hải Nghi: "Nè, ăn nhanh đi!"

Sau đó, cô vui vẻ thưởng thức mỹ thực, ăn đến vui vẻ: "Khách sạn này làm com cũng không tệ, này.....Sao anh lại không ăn?"

Anh ngồi ở đó không nhúc nhích, chỉ nhìn cô ăn.

Nhìn lúm đồng tiền trên mặt cô, khoé miệng Mộ Hải Nghi nở nụ cười nhạt, lúc này mới cầm bộ đồ dùng lên, dùng com.

"Anh chỉ định ở Cao Hùng thôi à?" Cô vừa ăn vừa hỏi.

"Chẳng phải tôi đã nói, mọi chuyện tùy cô à." Anh mở một chai rượu vang đỏ, rót cho cả hai, nhấp nhấp từng chút.

"Thật sự tùy ý tôi sao?" Cô cho rằng anh nói đùa.

"Đương nhiên, ngoại trừ những nơi tôi không thể nào đưa cô tới thì nơi nào cũng được." Anh cười.

"Khẩu khí lớn thật." Cô không tin câu mồi.

"Vậy cô hãy thử xem lời tôi nói là thật hay giả." Anh nhìn cô không chớp mắt.

"Được." Sau đó cô lấy một tờ giấy từ trong ví ra: "Cái này tôi lấy được lúc anh làm thủ tục đăng kí ở quây, đây là buổi độc tấu Saxophone, thời gian là tối ngày mai, anh có thể đi nghe với tôi không?"

"Độc tấu Saxophone?" Dường như anh phát hiện một việc rất mới lạ: "Không tin được cô lại thích loại nhạc cụ này."

"Đó là nhạc cụ mà tôi thích nhất, âm thanh như khóc, cả âm luật cũng làm tôi cảm động hơn nửa ngày."

Tâm Đồng nhìn tờ rơi, nâng má ừ ừ nói: "Nhưng chỉ còn hai ngày, chắc là sẽ không mua được vé."

"Để tôi xem." Anh cầm lấy tờ rơi nhìn một cái, sau đó nói với cô: "Được, chúng ta đi."

"Tôi nói, có thể chúng ta sẽ không mua được vé." Tuy rằng đây là ý muốn của cô, nhưng cũng không thể miễn cưỡng.

"Tôi có thể thử."

"Anh đồng ý xếp hàng mua vé cho tôi?" Cô không thể tin diện mạo được anh sẽ đồng ý làm như vậy.

“Tôi cũng không có nói muốn xếp hàng.”

“Vậy là anh có quen biết với người tổ chức buổi biểu diễn phải không? Thật tốt quá!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hai Trăm Triệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6-2

Edit: mèo suni

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn của cô tràn đầy sự hưng phấn, trong lòng Mộ Hải Nghị cười thầm, bây giờ anh có thể xác định tình yêu mình dành cho cô chưa từng giảm, vẫn mãnh liệt như trước....Không, phải nói là càng ngày càng nồng cháy, mới gặp lại không lâu, cô cười, cô buồn, nước mắt của cô đều dễ dàng làm anh chú ý, trong lòng luôn dõi theo nỗi lòng của cô.

Chỉ cần có thể làm cô vui vẻ, anh sẽ cố gắng, cho dù khó đến mức nào cũng muốn làm để làm cô hài lòng.

"Đợi cô ngủ trưa, ăn tối xong tôi mang cô ra ngoài dạo một chút, tôi nghĩ cô cũng không biết nhiều về cảnh vật ở Cao Hùng, chúng ta vừa đi dạo vừa ngắm cảnh." Anh nói ra kế hoạch của mình.

"Được, tôi rất mong đến lúc đó!" Cô gật đầu, lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Nụ cười ngọt ngào ấy rơi vào mắt anh, làm anh nhìn đến ngây người.

Lắc đầu, anh trầm thờ dài, chỉ sợ một ngày nào đó không thể tìm lại trái tim của bản thân khi đã lún quá sâu vào tình cảm này.

Ngồi xe từ Đài Bắc xuống phía Nam, hành trình di chuyển...e*qu.y^do.n mệt mỏi, lại com no rượu say nên cô rất buồn ngủ, đầu vừa chạm gối lập tức bất tỉnh nhân sự.

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, tiếng chuông điện thoại đã đánh thức cô, mơ mơ màng màng ấn nghe, mới biết là Phương Hữu An gọi.

"Sao lại là anh, có việc gì sao?" Cô hơi mờ mắt nói.

"Bây giờ anh đang ở Cao Hùng." Anh vui vẻ nói.

"Cái gì?" Cô đang buồn ngủ lập tức bị lời nói của anh làm tỉnh: "Anh thật sự tới đây sao?"

"Anh đã nói anh có một hợp đồng ở phía Nam cần đàm phán, chỉ đây nhanh hành trình một chút thôi." Phương Hữu An lại hỏi: "Mộ Hải Nghị đâu?"

"Anh ấy ở phòng cách vách." Cô còn hơi buồn ngủ, lười biếng trả lời.

"Cách vách? Hai người chia phòng ngủ sao?" Trong lòng Phương Hữu An vui vẻ, giọng nói cao hơn bình thường!

Sau khi nghe thấy những lời đó, Tâm Đồng mới phát hiện mình lỡ lời.....Ôi trời, tại sao cô lại nói lời không nên nói vậy?

Nếu để Mộ Hải Nghị biết sẽ mắng cô không ngóc đầu lên được, vất vả lắm không khí giữa bọn họ mới dịu đi một chút, Tâm Đồng thật sự không muốn lại sinh ra hiểu lầm.

"Không....Không phải, bây giờ tôi đang ở Spa nữ, anh ấy ở Spa nam kế bên." Cô vội vàng giải thích.

"Thật không?" Phương Hữu An cười, căn bản không tin lời cô nói.

"Mặc kệ anh có tin hay không, sự thật là vậy." Cô ngời thẳng lưng, đuổi eo: "Còn việc gì không?"

"Hôm nay đã trễ rồi, ngày mai tới gặp tôi có được không?" Anh đưa ra yêu cầu: "Có một chút việc anh không hiểu lắm, mà em lại giỏi việc này, anh chỉ có thể nhờ em giúp đỡ."

"Cuối cùng là có chuyện gì? Không thể nói qua điện thoại không?" Cô thật sự không thể rời khỏi đây được.

"Việc này không thể nói qua điện thoại, nếu không anh cũng không làm phiền em đi hưởng tuần trăng mật!" Phương Hữu An lại hỏi: "Hay em sợ Mộ Hải Nghị biết?"

"Tôi.....Tại sao tôi lại phải sợ anh ta?" Cô thờ ơ.

"Vậy thì tới gấp đi!" Phương Hữu An tiếp tục tấn công: "Không được em giải thích, anh sợ anh không thể làm được."

"Anh cũng nên học cách tự lực làm việc đi." Vì anh là thiếu gia nên lúc ở công ty không bao giờ nỗ lực làm việc.

"Được, nếu bắt anh học thì em trở về dạy anh đi! Chẳng lẽ em không có chút tình cảm nào với công ty?" Sau khi phát huy hiệu quả của đợt tấn công trước, anh dùng tiếp khổ nhục kế: "Công ty thật sự không thể thiếu em."

"Được rồi được rồi! Đừng nói đến việc làm tôi tự trách bản thân được không? Tôi biết mấy năm nay tôi đi làm ở công ty thì mọi người vẫn giúp đỡ tôi, tôi cũng rất biết ơn.....Ừm....Mấy giờ? Gặp nhau ở đâu?" Tâm Đồng chỉ có thể đầu hàng

Thật tốt." Anh nhìn lịch trình: "Giữa trưa anh đến đón em ở khách sạn, sau đó chúng ta đi ăn trưa."

"Không cần phiền phức như thế, ăn cơm xong hãy đến." Cô nhớ đêm mai sẽ diễn ra buổi độc tấu Saxophone, không biết Mộ Hải Nghị có mua được vé không? "Tôi phải trở về trước buổi tối."

"Tại sao? Chẳng lẽ em đồng ý ăn cơm với Mộ Hải Nghị, còn anh thì một lần cũng không sao?" Gương mặt Phương Hữu An suy sụp.

"Sao anh lại so đo như vậy? Hơn nữa tôi cũng là vợ danh chính ngôn thuận của anh ấy." Anh nói những lời này rất nhiều lần, làm cô cảm thấy khó chịu.

Phương Hữu An phát hiện bản thân quá kích động, vội vàng làm dịu bầu không khí: "Được! Tất cả theo ý em, đừng tức giận."

Cô xoa thái dương: "Ừm, vậy sau khi ăn xong buổi trưa hãy tới tìm tôi, tôi ở Khách sạn Thủy Lệ."

"Được, nhất định anh sẽ tới đúng giờ."

"Lúc một giờ ba mươi tôi sẽ ở sảnh lớn chờ anh." Nói xong, cô lập tức ngắt điện thoại, lúc này mới phát hiện bầu trời ngoài cửa sổ đã bị bao trùm bởi màu đen: "Cái gì, bây giờ là mấy giờ rồi nhỉ?"

Tâm Đồng đến bàn trang điểm cầm đồng hồ lên, vừa thấy lập tức kinh ngạc, rồi sau đó lao ra khỏi phòng, gõ cửa phòng cách vách: "Mộ Hải Nghị....Mộ Hải Nghị."

Không lâu sau, anh mở cửa ra, thấy cô gái nhỏ kia đang hoảng sợ, quan tâm hỏi: "Sao vậy? Có người xông vào phòng của cô? Hay gặp ác mộng?"

"Không phải, mà tôi.....Hình như tôi ngủ quên, bây giờ đã mấy giờ ba mươi rồi, chúng ta đã nói sẽ ra ngoài dạo." Cô hốt hoảng nói: "Tôi chưa từng ngủ sau như vậy."

"Ngồi xe đã khiến người khác mệt mỏi rồi." Anh cười nhìn gương mặt hoảng sợ của cô: "Tôi cũng ngủ khá lâu, không sao đâu"

"Anh không mắng tôi?" Từ lúc gặp lại tới nay, anh luôn nghĩ mọi cách khiêu khích cô, châm chọc cô, thậm chí cuộc hôn nhân này cũng là anh ép cô, cô còn nghĩ rằng cả đời này bọn họ cũng không thể sống trong hoà bình được.

Nhưng hai ngày nay anh lại rất tốt với cô, không còn bắt bẻ cô như trước, còn rất dịu dàng, chăm sóc cho cô.

"Tôi đâu có lý do gì để mắng cô." Anh cong môi cười: "Nếu chúng ta đã là vợ chồng, tôi sẽ phải có bộ dạng của một người chồng. Cô yên tâm, tôi sẽ không vô cớ cãi nhau với cô."

Trước khi vào lễ đường với cô, anh cũng đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, nếu không thể không yêu cô, không thể quên cô, thì anh sẽ đối xử thật tốt với cô, ít nhất sẽ không để cô bị ức hiếp. Tuy rằng khi nghe cô đề cập tới Phương Hữu An, anh rất khó chịu, nhưng dù thế nào anh cũng cố gắng nén nó xuống đáy lòng, không gây áp lực cho cô.

"Phải không?" Cô cười: "Bây giờ chúng ta có thể đi ra ngoài không?"

"Cô định mặc như vậy đi ra ngoài?" Anh nhìn cô.

Cô nghi ngờ nhìn bản thân mình, trời....Sao cô lại mặc áo ngủ chạy ra ngoài chứ? "Anh chờ một lát, tôi đi thay quần áo"

Che lại gương mặt đang nóng dần, cô chạy về phòng, Mộ Hải Nghị nhìn bộ dạng đáng yêu của cô, nhìn không được bật cười.

Anh cũng vào phòng thay quần áo, lại đợi mười phút, mới nghe tiếng chuông cửa vang lên.

Anh mở cửa, đột nhiên ngây người!

Cô gái trước mắt mặc một bộ âu phục màu đen, mang theo vẻ quyến rũ, trưởng thành, thật sự rất đẹp!

Tâm Đồng nhìn bộ dạng hoảng hốt của anh, thẹn thùng hỏi: "Tôi mặc như vậy rất xấu sao?"

"Không, rất đẹp." Anh cẩn thận đánh giá cô: "Bây giờ tôi không thể không thừa nhận việc cô đã thật sự trưởng thành"

"Đầu chỉ trưởng thành, bây giờ tôi đã hai mươi sáu rồi." Thật ra cô rất muốn nói cho anh biết, anh cũng trưởng thành rồi, cả người đều tràn ngập khí thế của một người đàn ông.

"Nói rất đúng, cô đã trở thành một mỹ nữ rồi." Anh nhìn diện mạo của cô, cô không chớp mắt, vươn cánh tay phải ra: "Người đẹp, chúng ta đi thôi!"

Cô cười, ôm lấy cánh tay anh: "Được."

Gương mặt chứa đầy ý cười của Tâm Đồng làm tim anh đập mạnh, trong lòng kích động, anh cầm chặt bàn tay nhỏ nhắn của cô, cùng cô ra khỏi khách sạn.

Bàn tay to lớn của Mộ Hải Nghị rất ấm áp, vết chai trên ngón cái và ngón trỏ thường gặp của bác sĩ ngoại khoa lại khiến cô có cảm giác an toàn.

Nhưng mà cô lại phát hiện một chuyện không bình thường, tại sao anh lại nắm tay cô, bọn họ thật sự rất giống một cặp vợ chồng ngọt ngào, cũng làm cô sinh ra ảo tưởng không nên có cho tương lai của bọn họ.

Sau khi ra khỏi khách sạn, hai người ngồi trên xe, chạy trên đường lớn.

Sau khi đi được một đoạn, Mộ Hải Nghị hỏi: "Muốn ăn cái gì?"

"Tôi không biết, như vậy đi, sau khi đi qua ba nhà hàng ở trụ điện kia, mặc kệ bán cái gì, chúng ta cũng ăn ở đó." Đột nhiên Tâm Đồng nghĩ ra cách này.

Anh cười khê: "Được, theo ý cô, vậy hãy mạo hiểm một lần."

"Tại sao lại mạo hiểm? Nơi đó không bán thức ăn?" Cô nghiêng đầu khó hiểu hỏi.

"Nếu bán đậu hủ thối hoặc tiết canh thì sao?" Anh nhớ rất rõ đây là hai món cô không thích ăn nhất.

"Hà!" Cô hoảng hốt, sau đó lắc đầu nói: "Không biết, không có khả năng lại trùng hợp như vậy."

"Nếu thật sự trùng hợp." Anh bĩu môi cười

"Nhất định là không thể." Ông trời sẽ không đối xử bất công như vậy với cô.

"Nhìn bộ dạng tràn ngập lòng tin của cô, chúng ta cược một lần." Anh nói, sau đó giẫm chân ga chạy về phía trước.

Sau khi chạy ngang qua trụ điện, anh chạy chậm lại.

Tâm Đồng hưng phấn đếm, cái thứ nhất, cái thứ hai... Khi biển quảng cáo "Tiết canh heo" xuất hiện trước mắt cô, cô ngây người, rồi sau đó như bóng cao su bị thùng, không có chút sức lực dựa vào cửa sổ xe.

"Lâu vậy, chưa tới quán thứ ba sao?" Thật ra Mộ Hải Nghị đã thấy từ lâu, anh chỉ cố ý nói vậy thôi.

Tâm Đồng cho rằng anh không phát hiện, chỉ nhanh nhà hàng bên ngoài cửa sổ: "Có, là hàng hàng Ý."

"Là nhà hàng đó phải không?" Anh cố ý hỏi lại.

"Đúng vậy, là nhà hàng đó, anh không tin tôi sao?" Có tật giật mình, Tâm Đồng nhỏ giọng hỏi.

"Tôi không có nói vậy, là cô suy nghĩ quá nhiều." Anh cong môi cười, sau đó quay xe lại, ngừng trước cửa nhà hàng Ý.

Bảo vệ bãi đậu xe lịch sự đến chạy xe đi đỗ, hai người đi vào nhà hàng, trai xinh gái đẹp lập tức trở thành tâm điểm của cả nhà hàng.

Phục vụ dẫn hai người vào, đưa menu, sau đó giới thiệu vài món nổi bật, bọn họ đều gọi mỗi người một phần mì ý.

Sau khi phục vụ rời khỏi, cô hỏi: "Có mua được vé buổi biểu diễn Saxophone không?"

"Nghe nói đã đổi nơi biểu diễn, là ở một sảnh phòng."

"Sảnh phòng! Nơi nó chắc sẽ rất rộng? Thật là tốt quá!" Cô sung sướng nói, ánh mắt không dấu được sự hưng phấn! "Không nghĩ được việc đi đến Cao Hùng còn có thể thưởng thức độc tấu Saxophone."

Nghe vậy, Mộ Hải Nghị có quyết định, vì để cô luôn cười vui vẻ như vậy, cho dù có vất vả, nhất định anh sẽ thỏa mãn tâm nguyện của cô

"Đúng rồi, sáng mai tôi sẽ lấy vé từ chỗ một người bạn, có lẽ sẽ không ở khách sạn một ngày, bây giờ tối mai chúng ta gặp ở sảnh phòng." Anh nói rõ ràng với cô.

"Thì ra anh có người quen, nói sớm chút thì tốt rồi! Anh yên tâm, nhất định tôi sẽ tới đúng giờ" Cô nhìn phục vụ mang thức ăn tới, ngửi được mùi của nấm và ớt, sự thèm ăn lập tức tràn đến.

Nhìn cơ thể ăn hoài không mập của cô, đáy lòng anh không thể không bội phục, không khí buổi cơm này có thể nói là khá vui vẻ.

Sau đó anh lái xe dẫn cô đi Love River, hồ Trùng Thanh, tham quan những địa danh đẹp ở Cao Hùng.

Thấy anh như ngựa quen đường về, trên đường không hề bị lạc, cô không khỏi cảm thấy tò mò: "Đường như anh rất quen thuộc đường ở Cao Hùng?"

"Đúng là không thể gạt được cô, thật ra tôi rất quen đường ở Cao Hùng."

"Vậy mà anh còn gạt tôi." Cô liếc anh.

"Bởi vì nhìn cô rất dễ bị dụ." Anh cười rất thoải mái.

"Tên vô lại!" Cô méo miệng, những vẫn tiếp tục tò mò hỏi: "Tại sao anh lại quen thuộc nơi này?"

"Khi mới trở về từ Anh, công ty con của ba tôi ở Cao Hùng cần người hỗ trợ nên tôi đã ở nơi này nửa tháng."

"Xem ra anh không chỉ là một bác sĩ hơn người mà còn là một thương nhân cực tài giỏi, lợi hại." Cô thật sự bội phục: "Vậy công ty con của cha anh ở nơi nào trong thành phố Cao Hùng?"

"Bên cạnh nhà hàng Ys chúng ta vừa ăn cơm."

"Anh nói cái gì?" Cô kinh ngạc, đột nhiên nhớ tới quán ăn bán "Tiết canh heo" kia: "Nói vậy....Anh đã biết?"

"Tôi biết cái gì?" Anh giả ngu.

"Anh đã biết rõ, vậy mà còn giả ngu." Nếu công ty ở gần đó, anh đi qua con đường kia mỗi ngày, sao lại không biết quán ăn thứ ba là quán ăn nào được chứ?

"Tôi thật sự không biết?" Anh tỏ ra vẻ vô tội.

Tâm Đồng yên lặng nhìn một bên mặt của anh, trong lòng biết rõ anh giả vờ không biết, chuyện này làm cô nhớ lại một chàng trai lúc nào cũng bên cạnh cô, chăm sóc cô, quan tâm cô.....

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hai Trăm Triệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Edit: mèo suni

Sáng sớm hôm sau, Mộ Hải Nghị rời khỏi khách sạn đi làm việc.

Tâm Đồng lợi dụng thời gian rảnh rỗi buổi sáng đi dạo cửa hàng bách hoá gần khách sạn, ăn cơm trưa một mình, sau đó đến quán cà phê gọi một cốc, một bên uống cà phê một bên xem tạp chí, vượt qua khoảng thời gian rảnh rỗi này.

Thấy sắp đến một giờ ba mươi, cô trở lại khách sạn, mới vào cửa đã thấy Phương Hữu An ngồi ở sofa chờ cô.

"Hữu An! Anh tới lúc nào?" Tâm Đồng mỉm cười đi về phía anh.

"Khoảng ba phút trước, em đi đây vậy?" Anh nhìn phía sau cô, xác định không có Mộ Hải Nghị ở đây. lúc này mới thở phà nhẹ nhõm.

"Tôi đi dạo xung quanh một chút." Cô nhìn anh: "Không ngờ anh tới rất đúng giờ."

"Hẹn với em nhất định phải đúng giờ, nếu không sẽ bị mắng." Anh trêu chọc.

"Biết thì tốt, đi thôi!" Cô nói xong lập tức đi ra ngoài khách sạn: "Anh có lái xe tới đây không?"

"Đương nhiên là có, phương tiện chính ở Cao Hùng là xe nên anh tự lái xe của mình đến đây." Phương Hữu An dẫn cô đến bãi đỗ xe cách đó không xa, đi tới công ti mà anh mới xây dựng ở đây.

Xe rời khỏi nội thành, cảnh vật hai bên đường càng lúc càng hẻo lánh, làm Tâm Đồng nghi ngờ.

"Công ty anh mới lập là công xưởng sao? Xây dựng công ty ở nơi hẻo lánh như vậy, không tốt cho lắm!" Tâm Đồng nói ra suy nghĩ của mình.

"Đó là công xưởng, xây dựng ở nơi hẻo lánh như vậy một là vì tiện hai là không còn cách khác."

Tâm Đồng gật đầu: "Ừm!"

Đi đến công ty, Tổng giám đốc tự mình tới đón, thấy đại thiếu gia của công ty quảng cáo tới, ông ta lịch sự nói: "Chúng tôi thật vinh hạnh khi có thể đón tiếp Phương thiếu gia. Không phải người tới là Giám đốc Lâm sao, nếu biết là thiếu gia đến tôi đã chuẩn bị tốt hơn."

Giám đốc Lưu vừa nói xong, thái độ Tâm Đồng lập tức thay đổi, nghi ngờ nhìn Phương Hữu An.

Phương Hữu An chớp mắt với đối phương, ám chỉ ông ta đừng nói thêm nữa, Giám đốc Lưu cũng thức thời ngậm miệng lại, không nói gì nữa.

Tiến vào phòng họp, Phương Hữu An nêu ra nội dung cần đàm phán với đối tác, Tâm Đồng chỉ có thể ngồi một bên nghe, nhưng mà cô phát hiện bản hợp đồng này cực kỳ đơn giản, Phương Hữu An cũng ừ ừ nhiều lần, thực chất không cần cô trợ giúp.

Tuy rằng trong lòng cô nghi ngờ, nhưng bây giờ đang trong hội nghị, cô cũng không nên chen vào, chỉ có thể ngồi đợi.

Nhưng hội nghị này lại rất lâu, lúc vào đây là hai giờ ba mươi, bây giờ đã trôi qua hai tiếng, rõ ràng là thảo luận nội dung của hợp đồng nhưng sao lại nói rất nhiều chuyện không liên quan tới công việc vậy?

Không thể đợi tiếp, cô phải về khách sạn mới được, nếu không sẽ không đến buổi hoà tấu đúng giờ, vì vậy Tâm Đồng nói: "Thật xin lỗi, tôi còn có việc, tôi về trước."

"À, tôi sẽ xong ngay thôi, em chờ một chút!" Phương Hữu An cười nói.

"Không được, tôi phải về ngay bây giờ." Đa năm giờ rồi, bây giờ trở về có lẽ sẽ kịp rửa mặt chải đầu một chút, sau đó sẽ đi gặp Mộ Hải Nghị.

"Vị tiểu thư này, nơi này không dễ bắt xe, trừ khi cô có người đón cô." Giám đốc Lưu gọi cô.

"Cái gì?" Cô hoảng hốt nhìn Phương Hữu An: "Tôi phải làm sao bây giờ? Buổi tối tôi còn có việc."

"Tâm Đồng, em đừng lo lắng, chờ tôi một lát, một lát thôi được không, nha?" Phương Hữu An nói xong lại ngồi xuống, cũng đàm phán hợp đồng với đối phương một cách cẩn thận.

Nhưng, cùng lúc đó, Mộ Hải Nghị đứng xếp hàng ở trước cửa phòng bán vé, mồ hôi ướt đầm trán chờ mua vé, nhưng nhìn xung quanh đông nghịt, anh thực sự lo lắng không mua được vé.

Bởi vì buổi biểu diễn này rất được yêu thích, vé được bán hết trong vài ngày, vì thỏa mãn nhu cầu của khán giả, người quản lý ban nhạc đã đổi sân khấu sang thính phòng, chỗ ngồi tăng thêm, cũng bán vé tại thính vào ngày biểu diễn.

Nghe tin bán thêm vé nên nhiều khán giả đến đây rất sớm để xếp hàng, Mộ Hải Nghị nghe tin, không muốn dựa vào quan hệ để mua vé, quyết định tự mình xếp hàng mua. Trời còn chưa sáng anh đã đến đây xếp hàng, lúc đó mới phát hiện có rất nhiều học sinh đã xếp hàng từ tối hôm qua để chờ mua vé, tạo thành một hàng người cực kỳ dài.

Tuy không biết cuối cùng có thể mua được vé không, nhưng nhớ tới khuôn mặt nhỏ nhắn của Tâm Đồng, anh không đành lòng làm cô thất vọng, dù xảy ra chuyện gì cũng không từ bỏ, anh tin tưởng chính mình có thể mua được vé.

Nhưng gần đến thời gian diễn ra buổi biểu diễn, Mộ Hải Nghị phát hiện phía trước có người bán vé với giá cực cao.

Một sự tức giận tràn ngập toàn thân, đời này anh ghét nhất chính là việc xếp hàng mua nhiều vé rồi bán lại với giá đắt đỏ!

Rốt cuộc, anh nói với nam sinh xếp phía sau mình: "Tôi sẽ quay lại ngay, giữ chỗ giúp tôi, cảm ơn!"

Sau đó hần đến chỗ người kia, đánh anh ta một quyền, lập tức hiện trường trở nên ồn ào!

Người đó trừng mắt nhìn anh: "Anh dám đánh tôi, không sợ tôi báo cảnh sát sao?"

"Được! Cứ việc báo cảnh sát, tôi sẽ nói bọn họ phân xử giúp." Mộ Hải Nghị nheo mắt lại, lầu di động ra: "Không phải muốn gọi cảnh sát sao? Có muốn tôi gọi thay hay không?"

"Đừng...Không cần..." Anh ta sợ bị cảnh sát bắt được, vừa nghe Mộ Hải Nghị muốn gọi báo cảnh sát, sợ tới mức bỏ chạy nhanh như chớp!

Mộ Hải Nghị hừ lạnh, lúc anh trở lại vị trí của mình, mọi người lập tức vỗ tay, nam sinh xếp phía sau lại càng khâm phục: "Anh thật lợi hại, một quyền vừa rồi thật mạnh."

"A! Nếu cậu có hứng thú, cũng có thể đi học võ thuật."

"Thật sao? Có thể cho tôi số điện thoại không, chờ đến lúc tôi muốn học sẽ nhờ anh chỉ bảo." Nam sinh cực kì háng hái.

Mộ Hải Nghị không cho rằng mình đủ khả năng để dạy cho cậu ta, nhưng thấy cậu nhiệt tình như vậy, cũng không làm cậu ta thất vọng, lập tức để lại số điện thoại.

Sau đó nam sinh nói rất nhiều, bọn họ nói chuyện không ngừng, cùng nhau trải qua thời gian ếp hàng nhàm chán.

Cuối cùng cả anh và nam sinh đều mua được vé, nhìn đồng hồ đã gần bảy giờ, Mộ Hải Nghị liền đứng trước sảnh lớn thánh phòng, chờ Tâm Đồng đến.

"Tôi thật sự phải về." Tâm Đồng nồn nồn nói, đã sáu giờ rồi, không kịp trở về rửa mặt chải đầu, phải trực tiếp đến thánh phòng mới được.

"Tâm Đồng, tôi còn chưa đàm phán xong, không thể đưa em trở về được." Phương Hữu An tỏ vẻ xin lỗi nói.

"Được, tôi không tin không gọi được e, tôi đi ra ngoài trước." Thật ra cô đã sớm đoán ra mưu tính của Phương Hữu An, nhưng ở đây có người ngoài, cô không thể vạch trần được.

Vừa ra khỏi phòng họp, Phương Hữu An lập tức đuổi theo: "Tâm Đồng, tôi...."

"Anh không cần nói gì cả, tôi sẽ không ngốc mà ngồi đợi tiếp, loại họp đồng này anh có thể tự đàm phán, tại sao lại giat tôi?" Cô thật sự rất tức giận.

Phương Hữu An sững sốt, lắc đầu chạy đến giải thích: "Không, không phải như vậy, tôi.... Tôi thật sự cho rằng tôi không thể đàm phán được."

"Anh không cần nói thêm gì nữa, chúng ta không phải vừa quen nhau." Ra khỏi công xưởng, quả thực đến người đi đường còn không có, muốn bắt xe không phải chuyện dễ dàng.

Cô nóng lòng nhìn đồng hồ, đã sáu giờ ba mươi, nghĩ đến Mộ Hải Nghị đang chờ cô, cô lại càng lo lắng, nhưng cô không dám gọi điện thoại cho anh nói tình hình hiện tại, sợ lại chọc giận anh.

Phương Hữu An nhìn về mặt của cô, nghĩ thầm nếu không đưa cô về, cả đời này cô cũng không quan tâm anh nữa, vì vậy quyết định lui một bước, an ủi cô trước rồi nói: "Em chờ tôi, tôi đi lấy xe."

Khi anh lái xe ra, Tâm Đồng vốn định không lên xe, rồi lại lo lắng không đến kịp, đành phải ngồi lên.

"Em có hẹn với Mộ Hải Nghị?" Phương Hữu An hỏi thử.

"Đúng vậy, chúng tôi hẹn nhau đi xem biểu diễn, không thể đến muộn! Có phải anh cố ý kéo dài thời gian, muốn tôi không thể gặp Mộ Hải Nghị không?" Cô cau mày, thờ ơ nói.

"Tôi...Không sai, tôi ghét Mộ Hải Nghị, anh ta chỉ biết nói lời ngon tiếng ngọt, không phải trước đó luôn đùa giỡn em sao?"

"Anh nói vậy cái gì vậy?" Trước kia cô thật sự bị tài năng và sự hài hước của anh hấp dẫn, khi đó dù tuổi của anh còn nhỏ, nhưng lại có lý tưởng riêng của bản thân.

"Tôi nói vậy? Tôi đoán anh ta dùng thủ đoạn ép em gả cho anh ta....Có phải vì anh ta cho ba em vay tiền không?" Phương Hữu An trực tiếp hỏi.

"Anh.....Sao anh có thể nghĩ như vậy?" Cô kinh ngạc.

"Bị tôi đoán đúng rồi phải không! Nhìn về mặt của em thì có thể xác định rồi." Anh cười đắc ý, rồi lấy lại vẻ mặt nghiêm túc: "Thực sự cậu ta rất đáng ghét, lúc trước rồi đi thi trở về làm gì, trở về còn chưa tính, còn làm việc ở bệnh viện của ba em rõ ràng là có ý đồ!"

"Anh đừng nói nữa, Phương Hữu An, bộ dạng anh bày mưu tính kế như vậy làm tôi cảm thấy rất xa lạ, cũng rất sợ hãi....." Tâm Đồng nhủ thầm.

"Em nói tôi bày mưu tính kế?"

"Không phải sao? Cố ý lừa tôi tới đây, còn nói dối tôi, thật sự làm tôi rất đau lòng, uổng công tôi tin tưởng anh như vậy." Cô nhìn tình hình giao thông phía trước, phát hiện trong nội thành bắt đầu kẹt xe, trong lòng càng nóng như lửa đốt.

Phương Hữu An âm thầm vui vẻ, vì thế lập tức xin lỗi: "Được rồi, tôi xin lỗi, em đừng giận nữa."

"Bây giờ tôi không có tâm tình để tức giận, mà là lo lắng, lo sẽ đến đến trễ."

"Sợ anh ta mắng em?"

"Anh ấy sẽ không mắng tôi!" Ngoại trừ những ngày mới gặp luôn châm chọc, mỉa mai làm cô khó chịu, thì sau này anh chưa từng nặng lời với cô.

"Phải không? Tôi không tin"

"Tôi thấy anh đang cảm thấy rất vui, nếu còn nói nữa tôi sẽ xuống xe bắt tắc xi." Haizz! Đã bảy giờ a mười rồi, từ đây đến thính phòng ít nhất mất ba mươi phút, không biết Mộ Hải Nghi có bỏ đi hay không?

"Em cũng biết tôi luôn không kiềm chế được cái miệng của mình, cũng đừng tính toán với tôi." Anh không hề xin lỗi mà nói tiếp.

Cô không còn chút sức lực nào đáp lại, chỉ hy vọng không cần kẹt xe nữa, nếu trễ cũng không trễ quá, để tránh cho quan hệ của hai người trở nên xấu hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hai Trăm Triệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7-2

Edit: mèo suni

Trải qua đoạn thời gian vất vả, cuối cùng cũng đến trước cửa thính phòng, lúc này đã tám giờ ba mươi!

Cô vừa xuống xe lập tức chạy về phía cửa lớn tìm bóng dáng của Mộ Hải Nghi, nhưng dù tìm bao nhiêu lâu cũng không thấy.

"Có phải anh ta đã vào trước rồi không?" Phương Hữu An nói.

"Có thể là vậy! Nhưng tôi không có vé." Cô khổ sở cắn môi dưới.

"Đừng buồn, nhìn gương mặt đầy nước mắt của em xem, xấu chết được, vậy đi! Tối nay anh sẽ gọi điện để giải thích với anh ta, em có chịu không?" Phương Hữu An đỡ vai an ủi cô, cũng có ý định tìm cơ hội gần gũi với cô.

Tâm Đồng nhủ mảy, vẫn không nói diện%đan^lequydon lời nào, Phương Hữu An vì đỡ cô vui, liền làm mặt quỷ: "Nhìn anh đi....Sẽ không khổ sở nữa...."

Cô ngẩng đầu, vừa nhìn thấy bộ mặt xấu xí của anh, nhin không được mỉm cười.

Nhưng mà, nụ cười đó của cô lại bị Mộ Hải Nghi nấp sau tường nhìn thấy!

Anh cúi đầu nhìn hai tấm vé trong tay, trong đầu hiện lên hình ảnh anh hẹn cô đi xem phim mười mấy năm trước, trong tay cũng cầm hai vé xem phim..

Lúc này, anh không tìm được nở nụ cười đau khổ.

Lại giương mắt nhìn hai người bọn họ một cái, sau đó anh xoay người rời khỏi đó, ném hai tấm vé trong tay vào thùng rác ven đường.

Nhiều năm như vậy, Phương Hữu An vẫn ở bên cạnh Tâm Đồng, hai người chưa từng rời xa nhau, tình cảm vẫn tốt như trước là dĩ nhiên, anh là người ngoài cuộc sao lại phải cố gắng xem vào?

Yêu cô, không phải muốn cô hạnh phúc sao?Anh thật sự nên tỉnh lại rồi.

Lăng Tâm Đồng vội vàng chạy về khách sạn, dùng sức ấn liên tục vào chuông điện ở phòng anh.

"Mộ Hải Nghi, anh có trong phòng không?" Nếu có thì mở cửa cho tôi vào được không?" Cô đợi một lúc cũng không thấy cửa mở, thầm nghĩ anh còn đang nghe hoà nhạc ở thính phòng, có thể chưa về?

"Anh thật sự không có ở trong đó sao? Hay còn ở...." Cô còn nói xong, cửa phòng đột nhiên bị mở ra, nhưng người đứng bên trong không phải anh mà là một mỹ nữ!

Điều làm Tâm Đồng hoảng sợ chính là cô gái kia chỉ mặc một chiếc áo tắm dài, rãnh ngực như ẩn như hiện.

"Cô tìm ai?" Cô gái kia hỏi.

"Tôi...." Ba chữ "Mộ Hải Nghi" như nghẹn ở cổ họng, dù làm cách nào cũng không thể thốt lên.

"Cô tìm tôi sao?"

Cuối cùng Mộ Hải Nghi cũng xuất hiện, anh chỉ dùng một cái khăn tắm quấn quanh nửa người dưới, trên người còn đọng những giọt nước nhỏ, giống như hai người mới tắm uyên ương xong.

"Anh.....Anh không đi nghe biểu diễn ở thính phòng?" Giọng Tâm Đồng khàn khàn hỏi.

"Nghe biểu diễn gì?" Mộ Hải Nghị giả vờ không biết.

Anh cố ý tìm một cô gái tới diễn kịch, vì che dấu sự đau lòng của mình, còn để bảo vệ chút mặt mũi cuối cùng của bản thân, anh muốn cho cô biết, không phải chỉ có cô quên cuộc hẹn, bỏ mặc anh ở chung một chỗ với Phương Hữu An, anh cũng có thể quên đã quên nó.

Hơn nữa còn quên không còn chút gì!

"Anh....." Đáy mắt cô đã xuất hiện nước mắt, hai chân từ từ run rẩy: "Tôi không có chuyện gì cả....Các người cứ làm việc của mình!"

Nói xong lời này, Tâm Đồng trốn diện%dan^lequydon về phòng mình.

Cô trào lên giường, bắt đầu khóc, hình ảnh lúc trước anh ở trên xe hôn một cô gái đã làm cô không tin được, bây giờ lại làm vậy trước mặt cô, muốn cô phải làm sao để chấp nhận?

Nếu anh không đi xem biểu diễn cũng nói với cô một tiếng, tại sao lại cho cô hy vọng, rồi giả vờ không có gì?

"Đáng ghét, người đàn ông đó thật đáng ghét!"

Một tiếng sau, trong phòng vang lên tiếng của chuông điện, bây giờ đến sức để mở cửa cũng không còn, nhưng chuông điện vẫn tiếp tục phát ra âm thanh, làm đầu cô như muốn nổ tung!

Bò từ trên giường xuống một cách khó khăn, cô đến cạnh cửa, mở ra, vừa thấy Mộ Hải Nghị, cô vội vàng đóng cửa lại..

"Khoan đã". Anh đã chen nửa người vào: "Đừng như vậy, tôi có lời muốn nói với cô."

"Tôi đau đầu lắm, không muốn nghe gì cả, nh mau tránh ra đi." Cô tức giận nhìn anh: "Sao anh không về với cô gái kia đi?"

"Sao vậy? Vợ của tôi đang ghen sao?" Mộ hải Nghị cười nói.

"Ai là vợ của anh, anh đi gọi cô gái khác là vợ đi!" Cô nhủ hai hàng lông mày: "Anh đi mau, tôi mệt rồi, muốn đi ngủ."

Anh vẫn chen vào phòng, khi bước vào anh liền vỗ nhẹ lên mặt cô: "Hôm nay chơi ở đâu, sao lại mệt?"

"Tôi đi rất nhiều nơi, tiếc là tôi không có tình tình để nói nhiều với anh." Không biết vì sao, cô lại không thể tiếp nhận việc anh ở chung với một cô gái khác.

Dù cuộc hôn nhân của bọn họ chỉ là giao dịch, là giả, nhưng đáng giận là dường như cô đã xem nó thành thật.

"Tốt lắm, cô trả lời như vậy chẳng khác nào nói với tôi người cô yêu là Phương Hữu An?" Anh nuốt sự chua xót vào bụng, cố gắng lấy giọng điệu tự nhiên nhất để nói chuyện.

"Đúng vậy, tôi thích Phương Hữu An đấy, thế nào?" Hốc mắt cô hồng hồng, khoé mắt còn vương nước mắt làm tan nát cõi lòng.

Anh lặng lẽ nhìn kĩ đau khổ trong mắt cô, muốn hỏi cô thật sự yêu Phương Hữu An không? Tại sao khi nói đến tên anh ta, cô đều đau lòng như vậy.

Thật sự anh là người chia rẽ bọn họ sao?

Anh thở dài, biết rõ sự yêu thương say đắm này nên dừng lại!

"Ngày mai chúng ta trở về Đài Bắc đi!" Anh đột nhiên nói ra những lời này.

"Tại sao? Không phải chúng ta ở đây nghỉ ngơi mười ngày sao?" Cô không hiểu sao anh lại nói vậy, rốt cuộc dụng ý là gì.

"Ồ đây mười này là vì để người lớn trong nhà không nghi ngờ cuộc hôn nhân của chúng ta." Anh neho mắt lại, nhìn cô: "Nhưng nếu muốn ly hôn thì không cần làm vậy."

"Anh nói ly hôn?" Tâm Đồng khàn giọng: "Anh thật sự muốn ly hôn?"

Mộ Hải Nghị nhìn bộ dạng kinh ngạc của cô: "Chẳng lẽ cô muốn tiếp tục duy trì loại quan hệ như vậy với tôi?"

"Là anh ép tôi gả cho anh, bây giờ anh lại nói những lời này, anh.....Anh là đồ trúng thối!" Rốt cuộc trong lòng cũng không nhịn được sự đau đớn, nước mắt cô rơi như mưa.

Nhìn những giọt nước mắt như trân châu rơi ra từ mắt cô, Mộ Hải Nghị biết mình đã làm tổn thương cô: "Cô nói đúng, tôi là trúng thối, cho nên việc ly hôn rất tốt cho cô, coi như chúng ta đã đạt được quyết định chung."

Sau khi nói xong lời muốn nói, anh xoay người rời đi.

Tâm Đồng gọi anh: "Chờ một chút, tôi muốn biết nếu ly hôn, anh có đòi lại tiền đã cho a mượn hay không?"

"Cô yên tâm, số tiền kia coi như tôi tặng cho các người, các người không cần trả." Lúc trước anh đồng ý cho bọn họ vay tiền một lần nữa, ngoại trừ tình nghĩa của cha mình với chú Lăng, còn có tình cảm của anh dành cho cô.

Nếu đã cho mượn, anh cũng chưa từng nghĩ sẽ thu lại, lúc trước lấy số tiền đó là lợi thế cho bản thân, bây giờ lợi thế ấy cũng không thể có được tình yêu của cô, anh muốn lấy lại số tiền đó làm gì nữa?

Cô cho rằng mình đã nghe nhầm: "Anh không cần chúng tôi trả lại tiền?"

"Đúng vậy, chính là ý đó."

"Trời ạ!" Sao có thể như vậy? Hai lần cho vay tổng cộng hai trăm triệu, anh không cần họ trả, trên đời này có chuyện tốt vậy sao?

"Vậy cô có thể yên tâm rồi! Tôi có thể đi rồi đúng không?" Anh nhàn nhạt nói.

Cô mờ mịt nhìn anh, từ từ lui bước, để anh đi ra ngoài.

Đến khi anh rời khỏi phòng, cô không nhận được nói: "Mộ Hải Nghi, anh thay đổi quá nhiều, tôi không quen biết anh."

"Không sao, bởi vì bây giờ tôi cũng không nhận ra bản thân mình." Nói xong những lời này, anh lập tức đi về phòng mình.

Cô đứng tại chỗ trong chốc lát, rồi sau đó đuổi theo, lúc thấy bóng dáng anh đi vào phòng, không biết tại sao trong lòng lại cực kì khổ sở.

Anh đột nhiên đề cập đến việc "ly hôn" làm cô trở tay không kịp, tuy rằng không muốn, nhưng sao cô có thể từ chối?

Trở lại phòng, đột nhiên cô rất nhớ nhà, rất nhớ ba mẹ, vì vậy mặc kệ việc có thể bị nghi ngờ, cầm điện thoại gọi về nhà.

Người nhận điện thoại chính là mẹ cô.

"Mẹ." Cô day day cổ họng, cố gắng làm giọng nói của mình có vẻ vui sướng.

"Là Tâm Đồng sao?" Mẹ Lăng vừa nghe giọng nói của con gái, ngạc nhiên nói: "Bây giờ con ở đâu, mẹ rất nhớ con!"

"Đương nhiên con đang ở Paris." Nghe được sự quan tâm ấm áp của mẹ, mũi cô càng chua xót!

"Đúng rồi! Mẹ lại hỏi câu vô nghĩa rồi!" Mẹ Lăng lại hỏi: "Hải Nghi đâu? Thăng bé có đối xử tốt với con không?"

"Anh ấy...Rất tốt." Cô không thể nào nói với mẹ, ngày mai bọn họ trở về phải lập tức ly hôn.

"Vậy là tốt, vậy là tốt, mẹ biết mẹ sẽ không chọn sai con rể, Hải Nghi là một người đàn ông tốt, chắc chắn sẽ mang tới hạnh phúc cho con." Mẹ Lăng cười nói.

Tâm Đồng rất muốn nói cho mẹ biết thật ra anh ta không yêu cô! Cuộc hôn nhân này là hữu danh vô thực.

"Ba đâu?" Không thể nói được chuyện đó, cô đành phải chuyển sang chuyện khác.

"Ông ấy có thể ở đâu khác, đương nhiên là ở bệnh viện."

"Vậy thì nhờ mẹ nói với ba, con rất nhớ ba, con cũng rất nhớ mẹ." Tâm Đồng dịu dàng nói.

"Được, mẹ sẽ chuyển lời."

"Con cúp điện thoại đây. Mẹ, người phải giữ gìn sức khỏe, phải ăn nhiều cơm một chút." Cô biết chỉ cần cô không ở nhà ăn cơm, mẹ sẽ không nấu cơm, chỉ ăn trái cây mà thôi.

"Được rồi, con cũng vậy." Mẹ Lăng cũng nói.

"Được, tạm biệt mẹ." Sau khi cúp điện thoại, cô càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, vì vậy lại cầm lấy điện thoại của khách sạn, ấn dây số phòng cách vách.

Không lâu sau Mộ Hải Nghi tiếp điện thoại: "Alo."

"Mộ Hải Nghi, tạm thời tôi không thể ly hôn với anh, bởi vì ba mẹ tôi chắc chắn sẽ không chịu nổi, anh đồng ý cũng được, không đồng ý cũng được, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không ký tên." Cô mở miệng liền nói những lời đó, hoàn toàn không cho anh cơ hội nói không đồng ý.

"Cô đã chịu đựng lâu như vậy, có thể chịu đựng thêm sao?" Người cô yêu là Phuong Hữu An, có thể chịu được việc rời xa anh ta hay sao?

"Anh chịu được tôi sẽ chịu được, cho dù anh không chịu được, cũng xin anh cố gắng." Cô phát hiện có vài lúc anh sẽ trầm tư suy nghĩ, bộ dạng buồn bực không vui, chắc là nghĩ đến cô gái kia.

Có lẽ anh và cô ấy đã xảy ra chuyện, nên anh mới có tâm trạng như vậy, cũng có khả năng quan hệ bọn họ có tiến triển, nên anh mới muốn ly hôn với cô.

Hơn nữa, hôn nhân của bọn họ không tạo thành dựa trên tình yêu nhưng cô vẫn có quyền quyết định không ly hôn, dù cuộc hôn nhân này là giả, cô cũng có thể chịu đựng, chỉ cần không để ba mẹ vì lo lắng cho cô mà đau khổ là được.

Mộ Hải Nghi nghĩ ngợi, nếu cô và Phuong Hữu An đã đến mức khó có thể chia xa, vì sao không chịu ly hôn?

"Anh đừng nói nữa, trả lời tôi rốt cuộc anh có đồng ý hay không?" Cô vội vàng hỏi.

"Được! Theo ý cô." Căn bản anh không muốn ly hôn với cô, đưa ra quyết định như vậy cũng vì muốn thành toàn cho cô và Phuong Hữu An.

"Vây là tốt rồi." Cô mỉm cười, nhẹ thở ra: "Cảm ơn."

Một mối cúp điện thoại, cô từ từ nâng mặt mình lên, lúc này mới phát hiện gương mặt của mình trong gương lại tiêu tụy đến vậy...

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hai Trăm Triệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Edit: mèo suni

Buổi sáng hôm sau, Mộ Hải Nghi và Tâm Đồng đi xuống sảnh lớn của khách sạn ăn sáng.

Anh nhìn bộ dạng mất hồn và gương mặt thiếu sức sống của cô, nhịn không được hỏi: "Tối hôm qua không ngủ sao?"

"Đúng vậy." Tâm trạng rối đến như vậy, sao có thể ngủ ngon được?

"Tại sao không ngủ được, không phải tôi đã đồng ý sẽ không ly hôn với cô rồi sao?" Hay là vì việc lựa chọn giữa Phuong Hữu An và cha mẹ mình quá khó khăn nên cô mới có thể đau khổ như vậy?

"Không liên quan đến việc đó." Đầu sỏ khiến cô ngủ không tốt chính là anh.

"Nếu không ly hôn, mấy ngày này cô muốn ở cùng hay tách nhau ra?" Mộ Hải Nghi quan sát phản ứng của cô.

Cô thở sâu: "Tuỳ anh, anh vui là được, chỉ cần đừng vạch trần mọi chuyện trước mặt cha mẹ tôi là được."

"Vây tách nhau ra đi." Anh nuốt xuống một ngụm cà phê.

"Anh....Hôm qua anh thật sự quên cuộc hẹn của chúng ta sao?" Rõ ràng nhìn thấy anh ở chung với cô gái khác, nhưng Tâm Đồng vẫn muốn hỏi.

"Tôi thật sự quên mất, cuộc hẹn gì?" Anh nhíu mày, trông đen trong mắt ánh lên ý cười.

"Anh....." Cô đưa mắt nhìn xuống dưới, nước mắt dần xuất hiện trên đôi con ngươi: "Được, tôi đã biết, xem ra tôi suy nghĩ quá nhiều rồi."

Cô lấy đĩa, ăn một cái bánh nướng nhỏ, trái tim Mộ Hải Nghi như bị đá đè nặng, anh đứng lên: "Tôi đi toilet."

Tâm Đồng biết anh không muốn nhìn bộ dạng sa sút của cô, nhưng cô không thể giả vờ kiên cường nổi.

Đột nhiên, cô nghe thấy một bài hát, thì ra Mộ Hải Nghi đi vào toilet nhưng không mang theo điện thoại.

Vốn dĩ cô không nên nghe máy, nhưng nó vẫn reo không ngừng, sợ ảnh hưởng đến người khác dùng bữa, cô đành phải nghe máy: "Alo, Mộ Hải Nghi tiên sinh không có ở đây, không biết ngài là ai? Tôi sẽ chuyển lời đến anh ấy."

"Anh ấy không có ở đó sao? Không sao cả, phiền cô chuyển lời cho anh ấy, tôi là nam sinh xếp phía sau anh ấy để mua vé vào hôm qua, tôi gọi đến để hỏi anh ấy một ít việc." Giọng nói trẻ trung vang lên.

"Xếp phía sau anh ấy để mua vé..." Trong lòng Tâm Đồng căng thẳng: "Mua vé gì?"

"À! Chính là vé vào cửa buổi diễn tấu Saxophone!" Nam sinh tiếp tục nói: "Chúng tôi đều đến xếp hàng từ khi mặt trời chưa ló dạng, may mắn mua được vé, buổi diễn tấu đó thật hoàn mỹ! Nhưng mà, tôi thấy anh ấy vẫn luôn chờ ở ngoài không vào, không biết đang đợi ai?"

"Cậu chắc chắn là Mộ Hải Nghị?"

"Tôi chắc chắn, chúng tôi xếp hàng hai mươi bốn giờ, Mộ đại ca còn đánh bọn mua vé rồi bán lại với giá cao, trở thành anh hùng..." "Cậu càng nói càng hăng say."

"Được, tôi biết rồi, tôi sẽ chuyển lời với anh ấy."

"Cảm ơn cô! Nói với anh ấy chỉ cần gọi lại số này là được."

Chờ nam sinh kia cúp điện thoại, tay Tâm Đồng cầm điện thoại nhin không được run rẩy, tại sao Mộ Hải Nghị lại gạt cô? Nếu vì cô mà xếp hàng lâu đến vậy, nên để cô biết chứ!

Đột nhiên, cô nhớ đến lúc mình và Phương Hữu An tìm anh ở bên ngoài thánh phòng, anh luôn chờ ở ngoài chắc đã nhìn thấy việc đó, mới nói ra nhiều lời kì quái như vậy!

Lúc cô đang suy nghĩ, cảm xúc trong lòng đang hết sức rối ren, Mộ Hải Nghị đã trở lại.

Anh ngồi ở trước mặt cô thật lâu, thấy cô ngây người, nhin không được mở miệng: "Cô làm sao vậy?"

"À, không có việc gì..."

Đột nhiên, anh nhìn thấy điện thoại của mình ở trước mặt cô, lại hỏi: "Điện thoại của tôi?"

"Lúc này nó reo liên tục, tôi sợ ảnh hưởng đến người khác, cho nên mới bắt máy." Cô nâng mặt lên, con ngươi óng ánh nhìn thẳng anh.

Mộ Hải Nghị nghi ngờ hỏi: "Tại sao cô lại nhìn tôi như thế? Là ai gọi tới?"

"Đối phương nói cậu ta là nam sinh xếp phía sau anh để mua vé, muốn anh gọi lại cho cậu ấy." Nói xong, ánh mắt của cô càng âm u.

Hồ hấp Mộ Hải Nghị cứng lại, sau đó ánh mắt âm đạm: "Tôi không biết cậu ta là ai, tôi ăn no rồi, đi trước đây."

"Chờ một chút!" Lãng Tâm Đồng gọi anh lại, âm lượng lớn khiến người khác chú ý: "Tại sao anh lại gạt tôi, tại sao không thừa nhận có đi mua vé?"

"Cô làm gì vậy?" Anh ngượng ngừng nhìn mọi người xung quanh.

"Chỉ cần anh trả lời tôi, tại sao?" Đôi tay nhỏ bé của cô nắm chặt, mắt nhìn chăm chăm anh.

Thấy cô đã mất khống chế, Mộ Hải Nghị không muốn khiến cô mất mặt trước nhiều người, vì thế nắm lấy tay cô: "Đi với tôi."

"Không cần trốn tránh!" Cô ném tay anh ra: "Một người đàn ông vì tôi xếp hàng hai mươi bốn giờ, chỉ vì mua vé để tôi đi nghe diễn tấu, nhưng cái gì tôi cũng không biết, chỉ biết oán trách anh..." Nói xong, nước mắt cô rơi xuống: "Hôm qua tôi thật sự vội vã trở về, nhưng lại bị kẹt xe, thật xin lỗi."

"Không cần, đừng nói xin lỗi, đã là chuyện của quá khứ, nhắc lại cũng vô ích." Thi ra vì áy náy nên cô mới lộ ra vẻ mặt đau đớn%đan^lequydon khổ như vậy, Mộ Hải Nghị cười tà tũ: "Lại nói, vì cô thất hứa, khiến tôi gặp được một cô gái thật xinh đẹp, đồng ý ở cùng với tôi một đêm."

Nghe anh nói như vậy, cả người Tâm Đồng cứng đờ, đột nhiên nhớ tới cô gái mình nhìn thấy ở phòng anh vào tối hôm qua.

Nháy mắt, dường như cô nghe được tiếng lòng mình vỡ nát: "Tôi muốn biết, anh xem tôi là gì?" Bạn bè? Vợ? Hay chỉ là một người không quan trọng bước qua cuộc đời anh?

"Tại sao lại hỏi như vậy?" Nếu trong lòng không có anh, cô không nên hỏi như vậy.

"Tôi chỉ muốn biết thôi." Tâm Đồng khẳng khẳng nói.

Anh không trả lời.

"Chẳng lẽ chỉ là một người qua đường?" Giọng nói cô như vỡ vụn.

Mộ Hải Nghị nhìn gương mặt đang khóc của cô, nháy mắt mờ mịt, cô không yêu anh, sao phải để ý anh xem cô là hoàng hậu, công chúa hay là người qua đường?

Hoặc là lòng tham của phụ nữ, cô không yêu anh nhưng muốn khống chế anh, muốn giống như trước kia!

"Bạn bè, có được không?" Anh bị buộc trả lời.

"Nếu là bạn, tại sao không nói thật?" Cô truy hỏi lần hai.

"Tại sao tôi phải nói thật?" Anh bị cô ép đến nóng nảy: "Để cho cô lại giữu cột tôi, trêu đùa tôi? Không, tôi sẽ không như vậy."

"Rốt cuộc anh đang nói cái gì?" Tâm Đồng hoàn toàn không hiểu ý của anh.

"Dù sao....Mọi chuyện cũng đã qua rồi, nói gì cũng không cần thiết nữa." Anh xoay người đi lên cầu thang: "Tôi về phòng thu dọn đồ đạc, cô cũng có thể đi tìm cậu ta."

"Anh muốn tôi đi tìm ai?" Cô hỏi.

"Đương nhiên là Phuong Hữu An, cậu ta đã đuổi theo đến đây, cô có thể đi với cậu ta! Coi như chúng ta đã li hôn, chỉ không ký tên, cô được tự do!" Mộ Hải Nghị nói một câu, làm Tâm Đồng đau một hồi.

"Tôi hôm qua anh nhìn thấy tôi ở bên cạnh anh ta đúng không? Thật ra....Tôi chỉ muốn giúp đỡ anh ta thôi, anh ta nói có một chút công việc không hiểu, muốn tôi đi cùng anh ta đến công xưởng, tôi không nghĩ sẽ tới trễ đến vậy." Cô vội vã giải thích.

"À! Cậu ta tìm cô hỗ trợ? Chẳng lẽ anh ta không hiểu nghiệp vụ của công ty nhà mình?" Anh cười lạnh lùng, căn bản không tin.

"Lúc làm việc, Phuong Hữu An không bao giờ chú ý, thật sự không mấy quan tâm tới chuyện của công ty." Nói điều này, cô cũng không biết diện/dan^lequydon nên làm gì để giải thích cho Phuong Hữu An.

"Đó là đặc quyền của thiếu gia sao? Làm việc thì lười biếng, không cần quan tâm chuyện gì cả, hừ!"

"Anh cũng biết từ nhỏ anh ta đã vậy, trước kia anh cũng thường nói anh ta như vậy, nhưng anh ta không sửa."

"Chuyện của cậu ta tôi không quan tâm, mà qua hệ của anh ta và cô cũng không liên quan đến tôi!" Ánh mắt anh trở nên lạnh lùng: "Cô đi tìm anh ta đi!" Nóng xong, nhanh chóng rời đi.

Tâm Đồng vẫn luôn đi ở phía sau anh, thấy anh sắp đi vào phong, cô biết chỉ cần anh trở về phòng, quan hệ của bọn họ đến đây là kết thúc, không thể nào hoà giải.

"A!" Tâm Đồng thét lên một tiếng.

Tiếng thét đó cũng níu được bước chân của Mộ Hải Nghị, anh quay đầu lại hỏi: "Cô bị làm sao vậy?" Cô lắc đầu: "Đột nhiên bụng hơi đau, tôi phải về phòng nghỉ ngơi."

Anh lo lắng đi về phía cô: "Cô không sao chứ? Có muốn đi khám bác sĩ không?"

"Không cần!" Cô vội vàng từ chối, tránh cho lúc đó bị vạch trần, mặc dù cô làm vậy là không đúng, nhưng cô bất chấp tất cả. "Anh muốn đi thì đi đi! Không cần xen vào việc của tôi, tôi sẽ không đi khám bác sĩ, cũng không đi tìm Phuong Hữu An." Về mặt cô buồn bã.

"Vì sao?"

"Dù sao tôi cũng không cần, anh không cần hỏi nhiều như vậy." Dù anh không yêu cô, cũng không thể ép buộc cô bên nhau với người khác.

"Không cần, tôi không đi, tôi cùng cô về phòng nghỉ ngơi."

Cô lắc đầu, nhìn anh: "Nếu anh không muốn tôi đi theo anh, anh cũng không cần quan tâm tôi, anh cứ bước trên cuộc sống của anh, tìm cô gái mà anh thích đi." Tuy không biết cô gái trong lòng anh là ai, nhưng Lăng Tâm Đồng đã quyết định, cô phải bắt anh nói rõ mọi chuyện.

"Được rồi! Vậy cô muốn thế nào?" Anh không thể không đầu hàng.

"Nói cho tôi biết, anh định đi đâu?" Cô hỏi.

"Tìm bạn học cũ." Rời khỏi Đài Loan nhiều năm, trong lúc đó anh vẫn giữ liên lạc với một người bạn trong nước, cậu ta ở Cao Hùng, anh muốn đến thăm cậu ta.

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Hai Trăm Triệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8-2

Edit: mèo suni

"Vậy anh hãy mang tôi đi theo." Cô vợ vàng nói.

"Đừng quậy nữa." Mộ Hải Nghị lắc đầu.

"Tôi không có quậy, trên danh nghĩa tôi còn là vợ của anh, đi theo chồng mình cũng là sai sao?" Với thân phận vợ chủ nhà họ Mộ của mình bây giờ, những lời cô nói hoàn toàn hợp lý, không chỉ vậy, thân phận này còn là anh cho cô.

"Cô....." Anh thờ dài.

"Không muốn?" Cô cau mày: "Vậy thì, anh đi đi."

Nhìn bộ dạng cô ôm bụng, anh chau mày lại nói: "Được, cô muốn thế nào cũng tôi cũng nghe theo cô."

"Thật sao?" Cô nở nụ cười vui vẻ, còn giơ tay lên tuyên thệ: "Tôi nhất định sẽ không gây rắc rối cho anh."

"Haizz!" Nhìn bộ dạng nghịch ngợm của cô, Mộ Hải Nghị cười khê: "Tôi thật sự phục cô."

Cuối cùng cũng thấy được nụ cười cả anh, cô cũng ngượng ngừng cười.

"Bụng còn rất đau sao?" Anh quan tâm hỏi.

Cô hoàn hồn, lúc này mới nhớ bản thân giả vờ đau bụng, vì thế nhanh chóng ôm bụng: "Ừm...Tốt hơn một chút rồi."

"Vậy cô mau về phòng nghỉ ngơi đi, nếu đau đến không chịu được nữa thì nói với tôi một tiếng." Anh dẫn dò.

"Được, vậy thì anh không được bỏ tôi ở lại." Tâm Đồng không yên tâm nói.

"Tôi biết rồi."

Cô hơi mỉm cười: "Tốt, tôi vào phòng nghỉ ngơi một chút."

Sa khi về phòng, Tâm Đồng phát hiện tim mình đập rất nhanh, má cũng nóng lên, thì ra cảm giác ăn vạ tuyệt đến vậy.

Lăng Tâm Đồng, cô chưa bao giờ quên anh đúng không, vẫn luôn chờ anh trở về có phải không?

Sau khi trở về phòng, Tâm Đồng nằm trên giường nghỉ ngơi, xem tạp chí, lại vô thức ngủ quên, tạp chí trong tay cũng rơi xuống giường.

Cô mơ thấy một giấc mơ, trong mơ trở về quá khứ, năm đó Mộ Hải Nghị đột nhiên xuất ngoại, không để lại lời từ biệt nào, cô đi khắp nơi hỏi thăm tin tức của anh, nhưng không có kết quả, cuối cùng cơ thể và tinh đều mệt mỏi mà bị bệnh vài ngày.

Đột nhiên, trong lúc mơ màng cô nghe được tiếng mở cửa rồi đóng cửa của phòng kế bên, cô giật mình tỉnh lại, xông ra ngoài, phát hiện anh không lên lầu rồi đi, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, trở về phòng, tiếp tục ngủ.

Từ đấy, chỉ cần vừa nghe thấy tiếng động bên ngoài, cô liền nhẹn không được chạy ra ngoài quan sát, rất sợ anh không nói câu nào lại đi mất.

Có lẽ kí ức không tốt khi còn nhỏ làm cô rất dễ hoảng sợ, lo lắng trải qua cảm giác đau khổ và bất lực đó lần nữa.

Sau nhiều lần cứ đi ra lại vào như vậy, rốt cuộc cô mệt mỏi nằm trên giường, cơ thể lạnh đến phát run.

"Không lẽ mình thật sự bị bệnh sao?" Cô cười khô: "Quả thật không thể giả bệnh, ông trời sẽ trừng phạt." Nhắm mắt lại, cô nói với bản thân chỉ cần thả lỏng, sẽ nhanh khỏi.

Nhưng mà, chẳng những đầu cô càng lúc càng đau, ngay cả việc gọi điện thoại cũng trở nên khó khăn.

Thật vất vả cô mới cố hết sức bò dậy, cầm lấy điện thoại của khách sạn gọi đến phòng kế bên, đợi trong chốc lát cũng không thấy ai nghe, trong lòng càng ngày càng trầm xuống.

Anh không ở đây? Anh đi rồi sao? Anh thật sự bỏ cô ở lại, không quan tâm cô nữa?

Càng nghĩ như vậy cô càng khẩn trương, lúc gần như thất vọng, đầu bên kia điện thoại vang lên một tiếng "alo"

Tiếng "alo" này làm dây thần kinh của cô hoàn toàn được thả lỏng, cố gắng kiềm chế không cho tiếng khóc phát ra.

"Là ai? Tâm Đồng sao?" Điện thoại truyền đến tiếng khóc thút thít, làm trái tim Mộ Hải Nghị thất lại.

Tâm Đồng muốn trả lời, nhưng cơ thể lại không còn sức, chỉ có thể khóc thút thít.

"Tâm Đồng... Tâm Đồng..." Anh gọi: "Rất cuộc cô bị làm sao vậy? Đừng sợ, tôi sẽ đến phòng cô ngay."

Anh lập tức đi đến trước cửa phòng cô, gõ cửa, ấn chuông không ngừng.

Tâm Đồng nghe thấy tiếng động, xoay người xuống giường, bước chân như không còn sức, cơ thể dựa vào tường từ từ mở cửa ra.

Vừa thấy anh, cô nở nụ cười yếu ớt, tiếp đó không hề báo trước quỵ sụp xuống trước mặt anh.

"Cô làm sao vậy?" Mộ Hải Nghị nhanh chóng nâng cô dậy.

"Đường như tôi bị cảm, cảm thấy hơi mệt thôi." Có thể tận mắt nhìn thấy anh, chính tai nghe được giọng của anh, khiến cô càng thêm tin tưởng anh ở bên cạnh mình, vậy là đủ rồi.

"Tôi đi tìm bác sĩ."

"Không cần, tôi thật sự không có sao." Chỉ cần thấy anh, những cơn ác mộng đó sẽ biến mất, không làm phiền cô nữa.

"Thật sao?" Nhìn cô một chút sức lực cũng không có, sao anh có thể không lo lắng?

"Đúng vậy, tôi không sao, nhưng xin anh đừng đi, có được không..." Cô yếu ớt nói.

"Được, tôi không đi, cô mau nghỉ ngơi đi." Nhìn sắc mặt Dien^dan&lequydon cô tái nhợt, sao anh yên tâm mà rời khỏi đây?

"Thật sao? Thật là tốt!" Cô vươn tay cầm lấy tay anh: "Còn nhớ trước kia, khi tôi bị bệnh, anh luôn ở bên cạnh tôi, kể chuyện cho tôi nghe, bây giờ cũng có thể sao?"

Mỉm cười anh chau lại

"Không được sao?" Cô thất vọng rũ rứt xuống, cười chua xót: "Thôi, do tôi yêu cầu quá nhiều, anh xem như tôi chưa nói gì là được!"

Chỉ cần anh nguyện ý ở bên cạnh cô, cô nên cảm thấy thỏa mãn, sao có thể được voi đòi tiên? Bây giờ nghĩ lại cô cảm thấy mình quá ngây thơ rồi.

Vì vậy cô từ từ chui vào chăn, xoay người nhắm mắt lại, thế nhưng lại nghe được tiếng anh đang kể chuyện.

Câu chuyện là vừa lạ vừa quen, dường như anh đã từng kể rồi....Dường như chính là câu chuyện cô được nghe lúc bị bệnh vào mùa hè năm ấy.

Cuối cùng, cô không chịu nổi cơn buồn ngủ ập đến, lại chìm vào giấc ngủ.

Cũng không biết đã trôi qua bao lâu, cô bừng tỉnh, bỗng nhiên ngồi dậy, thấy anh ở bên cạnh cô, lúc này mới thở mạnh một hơi.

Anh tiến lại gần, đối diện với đôi mắt của cô: " Tỉnh ngủ rồi?"

"Ừm, tinh thần tốt hơn rồi." Tâm Đồng nở một nụ cười nhìn anh: "Khi nào chúng ta xuất phát?"

"Chỉ thăm một người bạn cũ mà thôi, không vội, cô nghỉ ngơi thêm một chút đi." Anh cẩn thận quan sát sắc mặt của cô: "Cô thật sự không sao."

"Ừm, không sao." Cô ngượng ngùng nói: "Anh bị dọa sợ phải không? Mỗi khi bị áp lực tôi sẽ như vậy."

"Cơ thể của cô có vấn đề gì sao?" Mộ Hải Nghị nghi ngờ hỏi: "Trước kia cô không như thế."

"Tôi cũng vì một người đột nhiên biến mất mà biến thành như vậy." Trước kia cô sẽ không như thế, nhưng sau khi anh đột nhiên biến mất, liền xuất hiện căn bệnh kì quái này.

"Tôi nghĩ lát nữa vẫn nên đưa cô đi bệnh viện kiểm tra một chút." Tuy anh là bác sĩ, nhưng không làm kiểm tra cẩn thận, thật sự không thể hiểu rõ được bệnh của cô.

"Không cần." Tâm Đồng nhanh chóng bước xuống giường, đứng trước mặt anh, cũng mở đôi tay ra: "Anh xem, không phải tôi rất khỏe sao? Chỉ là....." Cô lại xoa bụng: "Chỉ cảm thấy rất đói mà thôi."

Anh bị cô chọc cười, nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, nghĩ thầm trên đời này có người đàn ông nào có thể kháng cự một cô gái vừa bướng bỉnh vừa đáng yêu này? Phương Hữu An tranh giành cô với anh cũng không hải không có lý do, nhưng anh không hiểu, sao cô không ở bên cạnh Phương Hữu An, lại đến đây dựa dẫm với anh?

"Được rồi, cô ngủ một giấc cũng đã qua giờ cơm trưa rồi." Mộ Hải Nghị đứng lên, đi về phía cửa: "Cô thay đồ đi, tôi ở phòng tôi chờ cô."

"Tôi sẽ xong ngay." Nhìn bóng lưng anh đi ra ngoài, cô nghiêng đầu cười.

Thật ra Mộ Hải Nghị không hề thay đổi, vẫn dịu dàng như trước kia.

Sau khi ăn no, Mộ Hải Nghị liền mang theo Tâm Đồng đến thăm bạn học cũ.

Ở trên đường, Tâm Đồng tò mò hỏi: "Bạn học này của anh là nam hay nữ."

"A! Đương nhiên là nam." Không nghĩ cô sẽ hỏi câu như vậy, anh bật cười.

"Vậy tôi có quen không?" Cô tò mò hỏi tiếp.

"Tôi nghĩ cô đã gặp, nhưng không quen biết." Đã là ký ức từ rất lâu, những chuyện đó anh cũng không nhớ rõ.

"Nếu tôi quen thì tốt rồi, có thể tiến hành một cuộc họp lớp nhỏ." Cô vui vẻ nói.

"Họp lớp." Anh cười cười: "Cô nghĩ nhiều rồi. Đx đến, là căn nhà ngói đỏ tường trắng ở kia, có phải rất giống ở nông thôn không?"

Không nghĩ đã nhiều năm như vậy, nơi này vẫn không hề thay đổi, vẫn chất hác như vậy.

"Thật đẹp.!"

Tâm Đồng kinh ngạc, phía trước có một cặp nam nữ đi đến, cô gái vừa thấy Mộ Hải Nghị, rớt cuộc anh cũng đến."

"Ngại quá, vốn dĩ ngày hôm qua sẽ đến, nhưng lúc đó có việc nên đến muộn một ngày." Khi nói, ánh mắt anh nhìn về phía Tâm Đồng.

Tâm Đồng thè lưỡi, biết mình làm anh đến trễ.

"Hừm, vị tiểu thư này nhìn rất quen, cô là....." Chủ nhà Đinh Quốc Hào chỉ vào Tâm Đồng, suy nghĩ một hồi lâu, kinh ngạc la to: "Có phải cô là Lăng Tâm Đồng không?"

"Đúng vậy, chính là tôi, anh là?"

"Tôi là Đinh Quốc Hào, học cùng khoá với Hải Nghị, tôi thường xuyên nghe cậu ấy nói về cô, cũng khá hiểu biết về cô." Lời nói này của Đinh Quốc Hào làm Mộ Hải Nghị xấu hổ.

Anh vội vàng đi trước, nói sang chuyện khác: "Bác trai bác gái đâu?"

"Ba mẹ em không có ở nhà, trong nhà chỉ còn em và anh trai." Đinh Giai Thiên theo sát phía sau Mộ Hải Nghị, bộ dạng thân mật đó làm Tâm Đồng cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

Đinh Quốc Hào nhìn bọn họ, do dự một lát mới hỏi: "Sao hai người lại ở cùng nhau?"

"Chúng tớ..."

Thấy Mộ Hải Nghị do dự, không biết nên giới thiệu thế nào, Tâm Đồng nói: "Chúng tôi đã kết hôn, đến Cao Hùng hưởng tuần trăng mật."

"Cái gì?" Đinh Giai Thiên kinh ngạc, chạy nhanh đến hỏi Mộ Hải Nghị: "Anh Hải Nghị, có phải vậy không?"

"Chúng tôi vừa kết hôn." Đáy lòng anh thở dài, có lẽ sẽ ly hôn nhanh thôi.

"Cậu lại không nói với tớ một tiếngm cũng không gửi thiệp, thật quá đáng!" Đinh Quốc Hào đấm anh một cái: "Còn có, hai người gặ lại nhau khi nào?"

"Đừng nói nữa, không phải tớ đến đây là để nhận lỗi sao." Mộ Hải Nghị lập tức kéo Đinh Quốc Hào vào trong, giống như muốn nói chuyện bí mật của hai người đàn ông.

Lúc này, Đinh Giai Thiên nói với Tâm Đồng: "Thì ra cô là Lăng Tâm Đồng."

"Đúng vậy, có gì sao?" Nghe giọng nói của cô ta dường như đã biết cô?

"Cô đã làm tổn thương anh Hải Nghị, làm tim anh ấy tan nát, sao bây giờ lại kết hôn với anh ấy? Tôi đoán cô nhất định không yêu anh ấy, vì mục đích nào đó mới gả cho anh ấy đúng không?" Đinh Giai Thiên trực tiế hỏi.

"Tôi..." Không sai, việc cô gả cho anh là có mục đích, Tâm Đồng không biết nên phản kích lại thế nào.

"Hừ, tôi nói đúng rồi chứ gì!" Nói xong những lời này, Đinh Giai Thiên lại đuổi theo Mộ Hải Nghị, không để ý đến Tâm Đồng.

Tâm Đồng vẫn đứng ở đó, hoàn toàn không hiểu *Diễn đàn* lời của cô ta có ý gì, cũng không biết mình tổn thương Mộ Hải Nghị vào lúc nào?

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì mà cô không biết?

Cho dù thế nào, cô nhất định phải tìm cơ hội hỏi Mộ Hải Nghị rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hai Trăm Triệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Edit: mèo suni

Sau khi dùng bữa tối xong, bốn người bọn họ ngồi ở trong sân uống trà nói chuyện phiếm.

Tâm Đồng vốn định tìm cơ hội hỏi Mộ Hải Nghị những thắc mắc trong lòng, nhưng Đinh Giai Thiên lúc nào cũng bám lấy anh, làm cơ hội để cô tiếp cận anh cũng không có.

Càng khiến cô không nhận được chính là, nếu biết được cô và Mộ Hải Nghị là vợ chồng, vì sao Đinh Giai Thiên vẫn thân mật với anh như vậy, chỉ thiếu không nhảy rồi bám dính vào người anh thôi!

"Hải Nghị, lần này khó lắm mới đến được đây, các cậu ở lại nhà tớ lâu một chút đi?"

"Cũng được, nhưng nhiều nhất là ba ngày thì sẽ phải trở về." Mộ Hải Nghị trả lời.

"Sao lại trở về nhanh đến vậy? Như vậy sẽ không có *diễn đàn* nhiều thời gian để đi chơi." Đinh Giai Thiên nắm lấy cánh tay anh: "Ở lại lâu một chút đi! Lúc trước anh và anh trai đến nước Anh tìm anh còn ở lại một tháng đó!"

Nghe cô ta nói vậy, Tâm Đồng kinh ngạc, không nghĩ bọn họ sẽ thân thiết như vậy, thậm chí còn đến Anh tìm anh, Chẳng lẽ....Người con gái trong lòng anh chính là cô ta?

"Chuyện này không giống, các người ngăn dậm xa xôi đến nước ngoài tìm tôi, nên tôi làm đủ lễ nghĩa của chủ nhà, mang các người tham quan khắp nơi, nên ở lại hơi lâu." Mộ Hải Nghị cười.

"Đúng rồi, chị Lăng, chị có từng đến đó chưa?" Dường như Đinh Giai Thiên có thể oán với cô, không ngừng khiêu khích cô, nhưng ở trước mặt người khác luôn bày ra vẻ ngọt ngào, khiến Tâm Đồng khó chịu.

"Tôi?" Tâm Đồng ngần ngừ, xấu hổ lắc đầu: "không có."

"Vậy thì tiếc quá, nhà của anh Hải Nghị ở Anh rất lớn, rất đẹp, cực kì đẹp..." Vừa nghe Tâm Đồng nói chưa đến, Đinh Giai Thiên lập tức khoe khoang. "Được rồi Giai Thiên, đừng nói nữa." Mộ Hải Nghị mở miệng ngăn lại.

"Được rồi Giai Thiên, nhất định Hải Nghị sẽ dành thời gian mang Tâm Đồng đến Anh chơi, em đừng làm nhảm nữa." Đinh Quốc Hào cũng không nhìn nổi, nói.

"Có sao? Không phải bọn họ sắp ly hôn sao?" Dưới tình thế cấp bách Đinh Giai Thiên buộc miệng nói.

Mộ Hải Nghị và Đinh Quốc Hào sững sờ, không hiểu làm sao cô ta biết chuyện này? Mộ Hải Nghị lo lắng nhìn về phía Tâm Đồng, không biết cô sẽ nghĩ như thế nào?

"Em đừng nói bậy!" Biết em gái mình gây họa, Đinh Quốc Hào vội vàng tìm cách giảng hòa.

Tâm Đồng đứng lên, vội vàng chạy ra ngoài sân. Mộ Hải Nghị thấy thế, lập tức đuổi theo.

"Anh Hải Nghị..." Đinh Giai Thiên còn chưa muốn từ bỏ, lại bị Đinh Quốc Hào giữ chặt: "Đủ rồi, chẳng lẽ em không nhìn ra dù Mộ Hải Nghị có hận, nhưng người cậu ta yêu vẫn là cô ấy."

"Nhưng cô ta thích anh Hải Nghị sao!" Đinh Giai Thiên cố chấp đuổi theo.

"Giai Thiên...Giai Thiên..." Đinh Quốc Hào không thuyết phục được cô ta, cũng chỉ có thể tùy cô ta.

Mộ Hải Nghị đuổi theo Tâm Đồng, chạy về phía sau núi, đêm đã khuya, khắp nơi bao trùm bởi bóng tối, anh lo lắng gọi: "Tâm Đồng....Tâm Đồng....Cô ở đâu? Mau trở lại đi..."

Tâm Đồng trốn ở dưới tàng cây âm thầm khóc nức nở, nhớ đến ánh mắt vừa rồi của anh em nhà họ Đinh, khiến cô rất khó chịu, khó có thể gặp mặt họ lần nữa.

Mộ Hải Nghi vẫn không ngừng gọi tên cô, lúc không chú ý đã vấp phải một cục đá, không giữ được thăng bằng lăn xuống núi: "A....."

Nghe tiếng hét của anh, Tâm Đồng lập tức chạy đến, mà Đinh Giai Thiên đuổi theo bọn họ cũng nghe thấy tiếng hét của Mộ Hải Nghi, chạy nhanh đến.

"Trời ạ, anh Hải Nghi lăn xuống rồi!" Bởi vì trời quá tối, Đinh Gia Thiên không dám đi xuống đó: "Tôi.. Tôi trở về tìm anh trai tôi."

"Tôi đi xuống dưới tìm anh ấy, cô đi tìm anh trai cô đến đây." Tâm Đồng thử tìm hướng đi xuống sườn núi.

"Cô muốn xuống dưới? Hôm qua mới có cơn mưa, con dốc này rất trơn, sẽ dễ xảy ra chuyện." Đinh Giai Thiên nhắc nhở cô.

"Không sao, cùng lắm thì cũng bị lăn xuống đó." Nói xong, Lăng Tâm Đồng không chút do dự đi về phía sườn núi tối tăm.

Đinh Giai Thiên ngây người, cô ta hoàn toàn không nghĩ tới Tâm Đồng lại có lá gan làm việc này!

Tâm Đồng hạ thấp người, ngồi xuống đất, từ từ xuống sườn núi, trong miệng không ngừng kêu: "Mộ Hải Nghi....Mộ Hải Nghi anh ở đâu? Anh không sao chứ?"

Sau mấy phút, rốt cuộc cô nghe được một tiếng thờ dặc, vội vàng đi tìm, thì thấy anh đang bò lên, cả người toàn là bùn.

"Sao cô lại xuống đây?" Anh không có việc gì cả, chỉ bị thương ngoài da.

"Anh đi mà không nhìn đường à! Lại còn diendan#lequydon rơi xuống đây, thật tức cười mà." Thấy anh an toàn, cô nhịn không được rơi nước mắt: "Ngu ngốc, đúng là người cực kì ngu ngốc."

"Bị cô mắng ngốc, còn tốt hơn bị hiểu lầm." Anh nhịn đau đứng lên.

"Hiểu lầm cái gì?" Cô càng đau khổ hơn: "Chúng ta còn chưa ly hôn, tại sao anh lại nói cho người khác biết?"

"Quốc Hào là người một nhà."

"Đinh Giai Thiên cũng vậy sao? Cho nên chỉ cần người anh cho là người một nhà, đều có thể nói cho bọn họ biết, khiến tôi không thể ngẩng đầu trước mặt mọi người?"

Cô cắn môi, đau lòng muốn chết.

"Tôi không nói cho Đinh Giai Thiên, lúc ấy cô ta không có ở đó, tôi cũng không biết cô ấy nghe thấy." Từ trước đến nay anh và Đinh Quốc Hào chưa bao giờ giấu chuyện gì với nhau, những đau khổ ở đáy lòng và những việc vui vẻ cũng nói cho anh ta, mà anh cũng tin tưởng Quốc Hào sẽ giữ bí mật cho anh.

"Chính là....chính là...." Cô cố nhịn cho nước mắt đừng rơi, nghẹn ngào nói không nên lời.

"Cô..." Anh thật không biết phải xin lỗi cô thế nào.

"Căn bản tôi không muốn ly hôn, người nó muốn kết hôn chính là anh, nói muốn ly hôn cũng là anh, lấy một trăm triệu để trói chặt tôi trong hôn nhân còn chưa đủ sao, lại muốn tổn thương tôi lần thứ hai sao?" Cô đau khổ che mặt.

"Tôi cho rằng người muốn ly hôn là cô." Chuyện này thật sự ngoài ý muốn của anh.

"Không phải là anh sao? Tôi không phải hàng hoá, anh muốn thì đến, không cần thì rút, dù anh không yêu tôi, tôi cũng sẽ không ly hôn." Cô cắn môi, nước mắt giống như dây trân châu bị đứt rơi trên đôi gò má trắng nõn.

"Chính là...."

"Anh đi đi, tôi không muốn nhìn thấy anh." Cô cố gắng bò lên trên, nhưng tại sao xuống thì dễ, đi lên lại khó đến vậy, bò hai cái liền trượt xuống, cực kỳ mệt mỏi!

"Để tôi cõng cô." Mộ Hải Nghi thấy thế nói.

"Làm trò, bị thương lại còn đòi cõng tôi." Cô phồng má, không chịu từ bỏ tiếp tục bò lên trên.

"Nếu tôi bị thương, cô cũng mặc kệ tôi?" Anh đứng ở sau lưng cô hỏi lại.

"Đã muốn ly hôn với tôi, tôi còn quan tâm anh làm gì?" Mặt cô chan chứa nước mắt.

"Tâm Đồng, tôi thật sự không hiểu cô." Rõ ràng là ghét anh, vì sao lại nói những lời này, tuy anh rất vui nhưng lại thấy không yên lòng.

"Anh không cần hiểu tôi, cho tôi một ít thời gian để bình tĩnh lại, nếu anh thật sự không thể từ bỏ cô Đình, thì ở bên cạnh cô ta đi!" Cố gắng vài lần đều thất bại, cô từ bỏ, ngồi ở bên sườn núi lau nước mắt.

"Tôi không có bất cứ quan hệ nào với Đình Giai Thiên, tôi lại không dám chấp nhận cô, cô nur đoá hoa hồng, cả người đều là gai, chỉ cần không cẩn thận một chút sẽ bị thương." Quá khứ đau lòng khiến anh không thể dễ dàng tin tưởng lời cô nói.

Tâm Đồng có thể biết nội tâm của anh giãy giụa thế nào qua lời ghen ngào đó.

Cô nhúm mày nhìn anh: "Rốt cuộc anh đang nói cái gì, sao tôi hoàn toàn không hiểu gì cả?"

"Cô.....Đã quên sao?" Mộ Hải Nghị khó tin, không thể tin cô quên chuyện đã từng tổn thương anh không còn một mảnh!

"Đã quên cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Hai Trăm Triệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.